

ဝိုးဝိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

လှိုင်-လှိုင်-လှိုင်

မြောက်-မြောက်

အနက်ရောင်ရောင်

L လှိုင်

စာအုပ်ပြုစုသူ
 မြန်မာ့စာအုပ်ပြုစုသူ
 အုပ်စု
 တော်လှန်

- ၅၀၀၄၄ ၂၀၃၁၀
- ၅၀၀၄၅ ၈၀၅၁၀
- L လင်း
- အေးသီတာ (စိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရန်ကုန်မြို့
- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၄၀၂)
- စံပယ်အောင်အောင်
- ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရန်ကုန်
- ဦးကျွန်းသိင်
- ကိုသန်းဌာ
- ၂၀၁၀ ခုနှစ်
- ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ

အတွင်းစာလင်
 စာအုပ်အုပ်
 ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု
 ထုတ်ဝေ

မြပုလဲသွယ်
 အနက်ရောင်ရင်ခွင် / မြပုလဲသွယ် ။ - ရန်ကုန်
 စိုးစိုးစာပေ ၂၀၁၀
 ၃၅၂ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) အနက်ရောင်ရင်ခွင်

၈၉၅ . ၈၃

ဘခန်း (၁)

ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် ယန်ယောင်ဇော်ထံသို့ ဆန်းကြယ်လှပစွာပင် အလျင်အမြန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို စတင်ယူဆောင်လာခဲ့သည့်အချိန်ကတော့ အလွန်တရာ သာယာလှပသော ရွှေရောင်ညနေခင်းဆည်းဆာတစ်ခုမှာ ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့သည် ယန်ယောင်ဇော်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ မာန်၏ တစ်နှစ်မြောက် လွမ်းဆွတ်ကြွေကွဲစရာကောင်းသော အထိမ်းအမှတ်နေ့လည်းဖြစ်သည်။ နံနက်ပိုင်းက ကိုကိုအတွက် အိမ်မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလျက် မိဘမဲ့ကျောင်း၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာများတွင် သွားရောက်ရည်စူးကာ လှူဒါန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ယန်ယောင်ဇော်ကတော့ ကိုမာန်၏ မွေးနေ့ထောင့်မှာ ပန်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်နှင့် ရေသက်စေ့ ကိုမာန်အတွက် လှူဒါန်းခြင်းအစုစု ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု အမျှပေးစေရင်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရန် ယန်ယောင်ဇော်တစ်ယောက်တည်း ညနေခင်းဖက်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ သီးသန့်တက်ခဲ့သည်။ ကိုမာန်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီး ဘုရားမှ ပြန်ဆင်းလာသည့်အချိန်အထိ ယန်ယောင်ဇော်အတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ

မရှိခဲ့ဘဲ ပန်ယောင်ဇော်ကားလေးကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်နေစဉ် အတွင်းမှာပင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ထိုအရာကတော့ ပန်ယောင်ဇော်ကားလေးကို နောက်ဖက်မှ ရုတ်တရက် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် ပစ်တိုက်ခံလိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။

ဒုန်းခနဲ အသံနှင့်အတူ ပန်ယောင်ဇော် ကားလေးမှာ သိမ့်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟူသောအသံနှင့်ပင် ပန်ယောင်ဇော်စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရသည်။ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်မှအပ ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်တွင် မည်သည့်ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မရရှိသော်လည်း ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။

ပန်ယောင်ဇော်ကားလေး ရပ်တန့်သွားသည်နှင့် ပန်ယောင်ဇော်ကို ဝင်တိုက်သည့် ကားကလည်း သူမကားနောက်တွင် ရပ်တန့်သွားပြီး ကားထဲမှ လူငယ်လေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှားပုံစံနှင့် ဆင်းလာကာ ပန်ယောင်ဇော်ကားဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ ပန်ယောင်ဇော်ကို ကားပြတင်းမှ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လျက် ငဲ့ကိုင်းကြည့်ပြီး တောင်းပန်စကားကို တိုးသက်ညင်သာစွာ ဆိုပါသည်။

“ဆိုးဆောရီးပါဗျာ၊ အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုကို အတွေးလွန်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါခင်ဗျာ၊ ကားကို ပြုပြင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ၊ တဆိတ်ဗျာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရော တစ်ခုခု ဖြစ်သွားသလားဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါရစေ။”

ခါတိုင်းအချိန်မျိုးသာဆိုလျှင် ပန်ယောင်ဇော်အနေနှင့် ဒေါသထွက်ကာ စွာချင်စွာမိမည်ဖြစ်သော်လည်း အခုလို ကိုမာန်ကို လွှမ်းမားကျနေချိန်မှာတော့ ပန်ယောင်ဇော် မည်သည့်စကားမှ မကံပြုချင်တော့လောက်အောင်ပင် ဒေါသနှင့် မာန်မာနများ ကင်းစင်လျက်ရှိသည်။

ပန်ယောင်ဇော်တို့ ကားချင်းတိုက်မိသည့်အချိန်ကလည်း အနည်းငယ် မှောင်ရီပျိုးစဖြစ်ပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲတို့မရှိသော နေရာမှိသာ တော်ပေတော့သည်။ မဟုတ်လျှင် ပန်ယောင်ဇော်နှင့် အခုထက်ပို၍ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ရမှာ အသေအချာပင်။ မျက်မှန်ကြည်ကြည်လေးကို လက်ညှိုးနှင့် အသာပင့်တင်ရင်း ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်လျက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ တောင်းပန်စကားဆိုနေသည့် လူငယ်လေးကို ပန်ယောင်ဇော် တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

သူက ပန်ယောင်ဇော် ဆင်းသာအောင် ခြေနှစ်လှမ်းစာ နောက်ဖက်သို့ ဆုတ်လျက် ကိုယ်ကိုရိုက်ကာ မျက်မှန်ကြည်ကြည်လေးအောက်မှ မျက်ဝန်းညှိတွေကမူ သူ့ကို ပန်ယောင်ဇော်ကဘာများပြောချလိုက်လေမည်လဲဟု တွေးထင်စိုးရိမ်နေပုံနှင့် ပန်ယောင်ဇော်အပါးမှ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး လိုက်ပါလာ၏။

အင်း... အလွန်ဆိုးရှိရင် ဒီကောင်လေးဟာ ပန်ယောင်ဇော်နဲ့ ရွယ်တူပဲရှိမှာပါ။ ပန်ယောင်ဇော်ထက်တောင် ငယ်ချင်ရင် ငယ်နိုင်သေးတာပဲ။ သူ့မျက်နှာ ကလေးဆန်မှုနှင့် ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်မှုတို့ကို ပန်ယောင်ဇော် တွေ့မြင်နေရသည်။ အံ့မယ် သူ့ဘာ

ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ လှပနုဿိတို့ မျက်နှာလေးကို တအံ့တသြဉ်ပုံစံနဲ့ မျက်မှန်လေးအောက်က ခိုးကြည့်နေလိုက်ပြန်သေးသည်။ ထို့အတွက် ပန်ယောင်ဇော် စိတ်မဆိုးမိဘဲ ပိုးသားလို နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ပန်ယောင်ဇော်၏ ဆံပင်များကို ငေးနေသော ထိုသူငယ်လေးကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရယ်ချင်နေမိသည်။ သူကြည့်ရမှာ က ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ကားဆိုတာ သတိမရပါလေစေမှာ။

“အဟမ်း”

ပန်ယောင်ဇော် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်မှပင် သူက အကြည့်လွှဲသွားပြီး အယောင်ယောင်အမှားမှားပုံစံနှင့် သူ့မျက်မှန် ကိုင်းများကို ဖြုတ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်တပ်လိုက်ပုံက ပိုပြီးရယ်ချင်စရာ ကောင်းနေပြန်သည်။

ပန်ယောင်ဇော်သည် အခုချိန်ထိ သူ့ကို မည်သည့်စကားမှ မဆိုသေးဘဲ သူမကားကို စစ်ဆေးသည့်အခါ ကားမီးသီးတစ်လုံး မှာ ပြန်၍သုံးလို့မရအောင်ပင် အရပ်ဆိုးစွာ ကွဲအက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရပြီး နောက်ကားဆော်ဒီကလည်း အတော်လေး ချိုင့်ဝင် သွားတာကို စိတ်မသက်သာဖွယ်ရာ မြင်လိုက်တော့ စိတ်ညစ်ညူး သွားမိသည်။

“ကျွတ်...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီမှာ ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကား ပစ္စည်းတွေက အခုချိန်မှာ အလွယ်နဲ့မရနိုင်ဘူး၊ ရပြန်ရင်လည်း နောက်တစ်နေ့ကူးသွားနိုင်တယ်ရှင် သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်မှပဲ ခင်ဗျားကား ကို ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ပြင်ပေးပါရစေ”

“အို...ရှင် တော်တော်နားဝေးတဲ့သူပဲ၊ အရေးအကြီးဆုံး က ကျွန်မ ကားတိုက်ခံရတာကို အိမ်ကသိလို့မဖြစ်ဘူးရှင် ခက်လိုက် တာနော်”

လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ရှုပ်ထွေး ညည်းတွားမိသည့်အခါ ထိုကောင်လေး၏မျက်နှာက အလွန်အမင်း အားတုံအားနာဖြစ်သွားရပုံနှင့် ပန်ယောင်ဇော်ထံ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်ဝန်းများနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

“ဟို...ကျွန်တော့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံး ပြုပြင်ပေးမယ်ဆိုရင်ရော ခင်ဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကားပစ္စည်းမျိုး အလွယ်နဲ့ ရနိုင် ပါ့မလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဦးလေး တစ်ယောက်ဆီမှာ ခင်ဗျားကားမျိုးရှိတော့ ပစ္စည်းအရှာရမခက်ပါ ဘူး၊ ပြီးတော့ သူက နိုင်ငံခြားကားတွေကို တင်သွင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစား နေတဲ့ ကားကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ပါ မ...”

“ကျွန်မနာမည် ပန်ယောင်ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို အဲဒီကို ကျွန်တော်တို့ အခုပဲသွားလိုက် ကြရအောင်”

တစ်ခါမှ မြင်တွေ့သိကျွမ်းဖူးခြင်းမရှိသည့် သူစိမ်း တစ်ယောက်နောက်သို့ ပန်ယောင်ဇော်တစ်ယောက် အလွယ်နှင့်လိုက် ပါရန် သင့်တော်ပါ့မလားဟု တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ အချိန်က လည်း သိပ်မရှိ။ မကြာခင် အလင်းရောင်က ပျောက်တော့မည်။

သူ့စကားကို မည်သို့မှ မတွဲပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည့် ပန်ယောင်ဇော် ကိုကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“သိပ်မဆေးပါဘူး မပန်ယောင်ဇော်၊ ဒီနားတင်ပါ။ သူ့ဆီ မှာ သိပ်တော်တဲ့ မက္ကန်းနစ်တွေ အများကြီးဆိုတော့ ခင်ဗျားအတွက် အဆင်ပြေသွားမှာပါဗျာ”

“ကျွန်တော်မှာမည် ကိုညီ၊ အခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ့် ပါလို့ ခင်ဗျားကို ပြောချင်ပါတယ်၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့လို့ပါ”

ပန်ယောင်ဇော် ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်တိုင် ကြာကြာ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့သည့်အတူ တဲ့ သူ့ကားနောက်မှ ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ကားလေးကို မောင်းရင်း လိုက်ခဲ့ရသည်။ ပန်ယောင်ဇော် ရရှိထားသည့် ကားမောင်းခွင့်လေး ဆုံးရှုံးသွားရမှာကို ကြောက်နေရသည်မဟုတ်လား။ ပန်ယောင်ဇော် သာ ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခုခုနှင့် ကြုံလိုက်တော့ ပန်ယောင်ဇော်ကို ဒက်ဒီရော မာမီပါ ကားကိုယ်တိုင်မောင်းခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ဒရိုင်ဘာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဒက်ဒီ (သို့မဟုတ်) မာမီကိုယ်တိုင် ကြိုပို့လုပ်ဖို့ ဝန်ခံလေးကြကြောင်း ပန်ယောင်ဇော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ထားပါသည်။

တော်ပါသေးသည်။ ကိုညီပြောသလို ပန်ယောင်ဇော်တို့ ကားကို သိပ်မမောင်းလိုက်ရဘဲ အလွန်ကျယ်သော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှေ့မှာ ကိုညီကားကို ရပ်ကာ ဟွန်းတီးလိုက်သည်နှင့် သိပ်မကြာ ခင်မှာ ခြံဝမှ တံခါးကြီးပွင့်သွားသည်။ ပွင့်သွားသည့် တံခါး အတိုင်း ကိုညီကားလေး မောင်းဝင်သွားသဖြင့် သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်

မက္က ပန်ယောင်ဇော်ကားလေးကို မောင်းခဲ့သည်။ အလင်းရောင် တို့ သိသိသာသာ ပျောက်ကွယ်တော့မည့် ညနေခင်းဆည်းဆာ သည် ရွှေရောင်တို့တောက်ပလျက် အခွမ်းကုန် လှပလျက်ရှိ၏။

ကားနှစ်စီးလုံး ကြီးမားကျယ်ဝန်းသည့် ပေါ်တီကိုအောက် မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ရပ်တန့်သွားပြီးနောက် ရှေ့ကား ပေါ်မှ ကိုညီဆင်းလာပြီး ပန်ယောင်ဇော်ကို ခဏနော်ဟု ပြောကာ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ကားပေါ်မှမဆင်းသော ပန်ယောင်ဇော်က ရောက်ရှိနေ သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် ဂျပန်မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ဟိုးတစ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရောင်စုံပန်းခင်းတစ်ခုရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာ ပြာလှဲ့ ကြည်စင်နေသည့် ရေကူးကန်လှလှလေး၊ ပြီးတော့ ပန်ယောင်ဇော်က ကားရပ်ထားရုံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မခွဲတရိပ်စံလေးနှင့် ချစ်စရာ ရေသူမရပ်ကလေးနောက်မှ ရေပန်းတွေ တဖွားဖွားကျနေပုံက ငေးကြည့်နေချင်စရာ။

ခေတ်မီလှပလွန်းသည့် အိမ်ကြီး၏ ခန့်ညားမှုနှင့် လိုက်ဖက်ညီတွေရှိလွန်းသည့် အပြင်အဆင်များကို ပန်ယောင်ဇော် သဘောကျသွားသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သိပ်လှသည့် ဥယျာဉ်ငယ်လေးနှင့် အိမ်ကြီးက သိပ်ပဏာရနေသည်။

လှလိုက်တာ။

သိပ်ကိုလှပပြီး စွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးကိုသာ ပန်ယောင်ဇော် မိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်

ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲဆိုတာ။

အင်းလေ တစ်နေ့မှာ သည်အိမ်ကြီးကို ပန်ယောင်ဇော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲနော်။ ပန်ယောင်ဇော် သည် လက်ရှိအခြေအနေများကို မေ့လျော့ကာ ကိုယ့်အတွေးကို ကျေနပ်သဘောကျသွားမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ပန်ယောင်ဇော် ကားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်လာနေသည့် လူနှစ်ယောက်ကို ပန်ယောင်ဇော် တွေ့လိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ကတော့ မျက်မှန်ကြည်ကြည်လေးနှင့် ကလေးရုပ်မပျောက်တစ်ပျောက် ချစ်စရာကောင်းလေး ကိုညီဖြစ်ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကတော့ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မားမတ်ခန့်ထည် စွာရှိနေသော ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားလွန်းသော အရပ် အမြင့်ကြီးနှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ပန်ယောင်ဇော်သည် ထိုယောက်ျား၏ ထူးခြားချက်ကို ချက်ချင်းသတိထားလိုက်မိသလို သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းသည့် ဦးနှောက်က ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သူ့ကို ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ ကျောင်းက ကင်နီတင်းရှေ့မှာ တွေ့မြင်ခဲ့ဘူးသည့် ထူးခြားလှပသော သူပုံစံကို ငေးမောအားကျ ရင်း သူ့ကို ပန်ယောင်ဇော် အချိန်တော်တော်ကြာလေး တိတ်တ ဆိတ် ငေးကြည့်ခဲ့ဘူးသည်။

“ခဏဆင်းပါဦး မပန်ယောင်ဇော်၊ ခင်ဗျားကားကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပြီဗျာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော့်ဦးလေးဆီမှာ ပန်ယောင်ဇော်ကားအတွက် အပိုပစ္စည်းတွေ ရှိနေတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပန်ယောင်ဇော် ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်။ ကျေးဇူး တင်စကားအတွက် ကိုညီက ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်မော ရင်း...

“ကျွန်တော်ကသာ မပန်ယောင်ဇော်”

“ပန်ယောင်ဇော်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပန်ယောင်ဇော်ကိုသာ ကျွန်တော်က ကျေးဇူး တင်ရမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးဘဲ အလွယ်နဲ့ ကျေးအေးခဲ့တဲ့ အတွက်ပါ၊ ဪ ပန်ယောင်ဇော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်ဦးလေး ဦးကျော်ရိုးမပါ”

“ဂျပန်နိုင်ငံ ကားကုမ္ပဏီရဲ့ တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ် ပဲဆိုပါတော့၊ ဦးဦးကျော် သူက ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိတဲ့ ပန်ယောင်ဇော်ပါ”

ကိုညီ၏ မိတ်ဆက်စကားအဆုံးတွင် ဦးကျော်ရိုးမဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ စူးရှနက်ရှိုင်းသော အကြည့်များနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကြည့်အောက်မှာ ရှက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ ဣန္ဒြေမပျက်တတ်သော သူမ၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ပြည့်ဝသော ထက်မြက်သည့်မျက်ဝန်းနှစ်စုံတို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆုံစည်း မိကြသည်။

ထိုခဏအတွင်းမှာပင် အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော လှိုင်းဂယက်တစ်ခု ပန်ယောင်ဇော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်တ ဆိတ် ပေါ်ပေါက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အတော်လေးကြာ

မှ သူက ယန်ယောင်ခေါ်မျက်ဝန်းများထဲကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး စုတ်ခမ်းကို ညွတ်ကွေးလျက် ပြုံးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ့်တူလေးကို စိတ်မဆိုးဘဲ အခုလို လွယ်လွယ်နဲ့ ကျေးအေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယန်ယောင်ခေါ်”

“ကျွန်မ မတော်တဆ မှားယွင်းမှုတစ်ခုကို အပြစ်ယူလေ့ မရှိပါဘူးရှင်၊ ကိုညီ ကျွန်မရဲ့ကား ဘယ်အချိန်လောက် ပြီးနိုင်မလဲ ဆိုတာ ရှင် ခန့်မှန်းကြည့်စမ်းပါ”

ဦးကျော်ရိုးမကို စကားပြောနေရာမှ တစ်ဆက်တည်း ကိုညီဘက်သို့ လှည့်ကာ သိလိုသမျှကို မေးလိုက်သည်။ သိပ်မမှောင်ခင်မှာ ကျော်ရိုးမအိမ်မှ အချိန်မီပြန်ရောက်နိုင်ရန်ကိုသာ တွေးနေမိသည်။

“သိပ်မကြာပါဘူး ယန်ယောင်ခေါ်၊ အလွန်ဆုံးစောင့်ရ တစ်နာရီပေါ့၊ ဒီထက်စောပိုပဲရှိတယ်”

ယန်ယောင်ခေါ်အမေးကို ဝင်ဖြေလိုက်သူက ကိုညီမဟုတ်ပါ။ ဦးကျော်ရိုးမကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတွက် ယန်ယောင်ခေါ် မအံ့သြမိသော်လည်း ယန်ယောင်ခေါ်ကား၏ ပြင်ဆင်ချိန်က အလွန်ဆုံး တစ်နာရီ၊ ဒီထက်တောင်စောပြီးမယ်ဆိုသည့် စကားအတွက်တော့ အံ့သြသလို ဖြစ်မိသည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျော်ရိုးမအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အခုချိန်ထိမှ မရှိခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာပဲ မင်းရဲ့ကား နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်စေရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ခိုင်မာတိကျစွာ ပြောနေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကို မျက်ခုံးလေးများ တွန့်ကွေးလျက် မကျေမနပ် တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထူးဆန်းလှပစ္စာပင် ယန်ယောင်ခေါ်က ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကို မြင်နိုင်ရန် မော့ကြည့်ပြီး ပြောရသည့်အလုပ်ကို စိတ်မပျက်မိခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ငါးပေနှစ်လက်မဆိုတဲ့ ယန်ယောင်ခေါ်ဟာ ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ဆိုရင် သိသိသာသာ ကွာဟ၏။ ယန်ယောင်ခေါ် ဦးခေါင်းဟာ သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်နားလောက်သာရှိသည်။

ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ကျော်ရိုးမ စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည့်အချိန်မှာ ကိုညီက ယန်ယောင်ခေါ်ကို အိမ်၏ဧည့်ခန်းတွင် ခဏဝင်ရောက် အနားယူရန်အတွက် ဇွတ်အတင်း ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏဝင်ထိုင်ပါဦး ယန်ယောင်ခေါ်၊ ကားပြီးတဲ့အချိန် ကျွန်တော်လာပြောပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ မထိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ တစ်နာရီလုံးလုံး ယန်ယောင်ခေါ် ဒီမှာ ရပ်နေမယ်ဆိုတာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ယုံဇာယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ပြောတာကို ယန်ယောင်ခေါ် လက်ခံသင့်တယ် ထင်တာပဲဗျာ”

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဦးဦးကျော်ရိုး မဏ္ဍင်းနှစ်တွေ လာပြီထင်တယ်”

“လာ...ယန်ယောင်ခေါ်ကို ဧည့်ခန်းထဲ ကျွန်တော်ပို့ပေးမယ်”

နောက်ဆုံး ကိုညီ ဦးဆောင်ခေါ်ရာသို့ သူမ လိုက်ခဲ့ရ

သည်မှာ ပန်ယောင်ဇော်အနေနှင့် ထိုထက်ပို၍ ငြင်းဆန်ရန် မသင့်တော်သည်မှာ သူတို့တူဝန်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာခဏနေဦးနော်၊ ကားအမြန်ဆုံးပြီးအောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားလိုက်ဦးမယ်၊ ပန်ယောင်ဇော် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားမယ်နော်၊ ဒီမှာ ပန်ယောင်ဇော်အတွက် အအေးနဲ့မှန့်၊ စားပါနော်”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသင့်ရှိနေသော အအေးပုလင်းနှင့် ကိတ်များကို ချပေးပြီး ပန်ယောင်ဇော် ခေါင်းညိတ်တာကိုပင် စောင့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ နေရာမှ ပေါ့ပါးစွာပြေးထွက်သွားသည့် ပုံစံက ကလေးဆန်သည်ဟု ထင်သည်။ ပန်ယောင်ဇော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်မှ ရောက်ရှိနေသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ကို အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုမိသည်။

အပြင်မှာမြင်ခဲ့ရသည့် ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်နှင့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း၊ ရေကူးကန်၊ ပန်းရောင်စုံ၊ ရေပန်းပွားကျနေသည့် ရေသူဇွန်စသည့်အပြင်အဆင်တွေကိုသာ သဘောကျသည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ ည့်ခန်းအတွင်း ထိုင်မိသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုအထင်တို့သည် ပန်ယောင်ဇော် မှားယွင်းမှုသာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးပေါ် နိုင်ငံခြားဖြစ် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဆန်းဆန်းပြားပြားလေးတွေနှင့် ထုံမွန်းထားသော ထိုထက်ပို၍ တိကျ

စွာပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ထူးခြားသည့် စိတ်ကူးများဖြင့် အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဖန်တီးထားသော ဧည့်ခန်းဆောင်၏ အပြင်အဆင်များက ပန်ယောင်ဇော်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပင် ရင်သပ်ရှုမောအံ့သြစရာကောင်းအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိလှ၏။

ပါးလွှာနူးညံ့၍ ပျော့ပျောင်းအိန္ဒြေနေသော အပြာရောင်စိုးပဝါလိုက်ကာများ လွင့်မျောနေပုံ၊ သဘာဝပန်းစစ်စစ်များဖြစ်သော စံပယ်ရနံ့များ ခပ်သင်းသင်းမွှေးနေပုံမှအစ ကျယ်ပြန့်စွာ ခင်းကျင်းထားသည့် သပြေသီးမှည့်ရောင် ဆိုဖာခုံကြီးများအဆုံး မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပနေသည့် စနုရားခုံပေါ်မှာ အနက်ရောင်ရှည်မျောမျောပုံ အိုးလေးထဲမှာ အနီရဲရဲနှင့်ဆီဖွင့်တစ်ပွင့်တည်းကိုသာ ထိုးစိုက်ထားပုံအားလုံး အနုပညာတစ်ရပ်ကို တခမ်းတနားသပ်ရပ်စွာ ဖော်ကျူးထားသည်သို့ ခံစားရ၏။

ဒါတောင် လူမြင်ကွင်း ဧည့်ခန်းမှာမို့ပဲ။ တခြားတခြားသော နေရာတွေမှာလည်း ဒီထက် သာလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ အနုပညာတွေ ရှိမနေနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲနော်။ ပန်ယောင်ဇော်သည် ဧည့်ခန်းတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့နေသည့် အအေးဓာတ်နှင့်အတူ ခပ်သင်းသင်းမွှေးနေသည့် ပန်းရနံ့ကို ရှူရှိုက်ကာ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရမည့်အစား ဧည့်ခန်းအနံ့ စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ့်အိမ်ကို မင်းသဘောကျနေသလား ပန်ယောင်ဇော်- အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကူးတွေကိုပေါ့”

အောင်မြင်ခန့်ညားသည့် အသံက မဟော်ဂနီရောင်

တောကပ်ပနေသည့် စန္ဒရားကြီး၏ ခလုတ်လေးများကို ဖွဖွတို့ထိ ကြည့်နေမိသည့် အခိုက်အတန့်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ထွက်လာတာ မို့ ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိသည့်အထိ လန်သွားရသလို ပိုင်ရှင်ကိုခွင့်မတောင်းဘဲ သူ့စန္ဒရားကြီးကို သွားတို့ ထိကြည့်နေမိသည့်အတွက် ရှက်စိတ်ဖြင့် ကိုယ်လေးကျုံ့လျက် အနေရခက်သွားမိသည်။

“ဆောရီးပဲ...ပိုင်ရှင်ကိုခွင့်မတောင်းဘဲ စန္ဒရားကို တီးလိုက်မိတယ်၊ အဲဒီအတွက်”

“နိုး...နိုး မလိုပါဘူး ပန်ယောင်ဇော်၊ ဒါက အရေး မကြီးပါဘူး”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပါဦး၊ ဒီအိမ်ကြီးကို ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကူးတွေကို မင်း သဘောကျမကျဆိုတာ”

နက်ရှိုင်းစူးရှသည့် သူ့အကြည့်တွေက ပန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားကိုပင် ထွင်းဖောက်သွားသလားဟု ထင်ရသည်။ ရုတ်တရက် ပန်ယောင်ဇော်သည် သူ့ကို အာခံချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“သဘောမကျဘူးဆိုရင်ရော”

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျရဇာလဲ”

သူက ပန်ယောင်ဇော်၏ အဖြေအတွက် အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည့်ပုံစံနှင့် ချက်ချင်းပြန်မေးလိုက်သည့်အတွက် ပန်ယောင်ဇော် ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

သိချင်ရင် ရှင်ရဲ့အမျိုးသမီးကို သွားမေးဟု စိတ်ပေါက် ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်း ဘာရိတ်အုပ်လိုက်

ရ၏။

“ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ကူးကို မမီနိုင်လို့ပေါ့ရှင်”

ပန်ယောင်ဇော်၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့စကားအဆုံးမှာ ဦးကျော်ရိုးမ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားပြီး ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာကို စူးစိုက်ငေး ကြည့်နေ၏။

သူ့အကြည့်တွေက စူးစူးရှရှု။

နက်ရှိုင်းစွာ ပန်ယောင်ဇော်မျက်ဝန်းထဲ ထိုးဖောက်စိုက်ညှို့ လျက် အကြည့်မလွဲသူကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ပန်ယောင် ကားသွားကြည့်ဦးမယ်”

သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင်ဇော် တကယ့်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။ ပန်ယောင်အရပ်က သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်နေရာကိုသာ မြင်ရတာမို့ ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ကို စကားပြောဖို့ ငဲ့အကြည့်လိုက်မှာ သူ့အရပ်က ပန်ယောင်ကို အုပ်မိုး နေ၏။ ထိုအခြေအနေကိုပဲ ပန်ယောင်ဇော်ရင်ထဲမှာ နှစ်ခြိုက်သလိုလို မနှစ်ခြိုက်သလိုလို ဝေခွဲရခက်လှသည်။

“ခဏနေပါဦး ပန်ယောင်ဇော်”

တားမြစ်သံနှင့်အတူ ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ဇော် သွားမည့်လမ်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ဆီးတားလိုက်သည့်အတွက် ပန်ယောင်ဇော် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းပြောနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ မင်းရဲ့စိတ်ကူးတွေကို ကိုယ်

သိဒ္ဓဇ်ရချင်တယ်”

ပန်ယောင်ဇော်နား ရောက်လာသူကြောင့် အနီးကပ်ဆုံး အနေအထားမှ ခြေတစ်လှမ်းမျှ နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲကို ခပ်ရဲရဲ တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့်လျက် အေးစက်စွာ တုံ့ပြန်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ရှင်မေးတိုင်း ပန်ယောင်က ဖြေရမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက အခုမှတွေ့ဖူးကြတဲ့ သူစိမ်းတွေပဲ”

“ကောင်းပြီလေ...တကယ်လို့ ကိုယ်က မင်းရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မက လူတိုင်းကို အလွယ်နဲ့ မခင်တတ်ဘူး”

“အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်မပါဘူးထင်တယ်”

“ဒါက ရှင့်အထင်ပဲလေ”

“ကိုယ့်ရဲ့ထင်မြင်မှုတိုင်းဟာ တကယ့်လက်တွေ့မှာ အောင်မြင်ခဲ့တာချည်းပဲကွ”

“စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲနေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကို စကားနှင့် အနိုင်ပိုင်းကာ ကားပြုပြင်နေသည့် နေရာသို့ ပန်ယောင်ဇော် လျှောက်ခဲ့သည်။ အနားသို့ရပ်လာသည့် ပန်ယောင်ဇော်ကို ကိုညီက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ပြီးတော့မှာပါ ပန်ယောင်ဇော်၊ ဦးဦးကျော် ပြောသလို

အတိအကျပဲ”

ဦးလေးဖြစ်သူ၏ စကားကို ဂုဏ်ယူစွာပြောနေသည့် ကိုညီကိုကြည့်ကာ နှာခေါင်းမရှုံ့မိအောင် မနည်းသတိထားနေရသည်။ ကားကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ပြုပြင်နေသူနှစ်ယောက်ကို ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ဝင်စားစွာ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

အင်း...သိပ်ကို သပ်ရပ်တိကျတဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေပဲ။

ဒီလူတွေရှိနေမှတော့ ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ကားလေး တစ်နာရီ မတိုင်ခင် ပြီးသွားမှာပါ။ အာမခံရဲတာ ဘာများအဆန်းတကြယ် ရှိလို့လဲ။

ပန်ယောင်ဇော်ကတော့ အထင်မကြီးပါဘူးနော်။ ပန်ယောင်ဇော် နောက်နားဆီမှ ခပ်သင်းသင်းမွှေးရနံ့တစ်ခုကြောင့် လူတစ်ယောက် ရောက်နေမှန်း ပန်ယောင်ဇော် သိလိုက်သည်။

“ပန်ယောင်ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော်နားမည် ခေါ်လိုက်သဖြင့် မထူးဘဲ အသာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူသည် ပြောစရာစကား ရှာမတွေ့နိုင်သလို ရှိနေပြီးမှ...

“အင်း...ကိုယ့်ကိုဘယ်လိုခေါ်မလဲ တစ်ခုခုများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလားဟင်”

ဦးကျော်ရိုးမ၏ စကားကြောင့် ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် ပန်ယောင်ဇော်ကို ကိုညီက အကဲခတ်သလို ဇေဝေဝေါ ကြည့်နေ၏။

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်မိဘူးထင်တာပဲ”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက”

ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင်စကားတွေကို ပန်ယောင် နားမလည်ဘူး၊ သိလည်း မသိဘူး”

“ပန်ယောင် အဲဒါကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဦးကျော်ရိုးမ၊ ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပန်ယောင် အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

ဦးကျော်ရိုးမ၏ စကားများကို စိတ်မဝင်စားသလို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း ပန်ယောင်၏ နောင်တရလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

“အိုကေ...အိုကေ၊ ပန်ယောင်၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ ပန်ယောင်၏၊ ပြီးတော့မှာပါ၊ အလွန်ဆုံးငါးမိနစ်ပေါ့၊ ယူ အိုကေ”

ကိုညီက နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ ပြောလိုက်တာမို့ ပန်ယောင်၏ အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကိုညီ ပြောသည့်အတိုင်း (အထူးသဖြင့် ဦးကျော်ရိုးမပြောသည့် အချိန်အတိအကျ) ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ပန်ယောင်၏ သိပ်သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှ ပန်ယောင်၏ကားလေးကို အရှိန်ခပ်ပြင်းဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့သည့်အချိန်၌ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အမှောင်ထုလွှမ်းမပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ပန်ယောင်၏ ခပ်စောစောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ခဲ့မှုများကို အလွယ်တကူပင် မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်အပြန်လမ်းအတိုင်း

ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်လာခဲ့သော ပန်ယောင်၏ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် သူမကားနောက်မှ အနက်ရောင် မှန်အလုံပိတ်လင်ခရုဆာကားတစ်စီး ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာသည့်အဖြစ်ကို လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ပေ။

သို့သော် ပန်ယောင်၏ကားလေးကို ပန်ယောင်တို့ လမ်းသွယ်ဘက်သို့ ချိုးအကွေ့မှာ သူမကားနောက်မှ အနက်ရောင်လင်ခရုဆာကားတစ်စီးကို အမှတ်မထင် သတိထားမိလိုက်တော့တာပဲဖြစ်သည်။ ထိုအနက်ရောင် မှန်အလုံပိတ်ထားသည့် လင်ခရုဆာကားက ပန်ယောင်၏ အဖြူရောင်ကားလေးကို အလွယ်တကူ ကျော်တက်သွားနိုင်သည့် အနေအထားမျိုးမှာ ရှိနေပါလျက်နှင့် ကျော်တက်မသွားဘဲ ပန်ယောင်၏ ကားနောက်မှသာ ခပ်မှန်မှန် အနေအထားမျိုးဖြင့်သာ လိုက်ပါလာခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အံ့သြသလိုဖြစ်မိသည်။

ပန်ယောင်၏ ကားနောက်က အနက်ရောင်မှန်အလုံပိတ်ထားတဲ့ လင်ခရုဆာကားက ဘယ်သူကားပါလိမ့်။ ပန်ယောင် အသိမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ဒီလိုထူးခြားတဲ့ ကားပိုင်ရှင်မျိုး မရှိခဲ့တာ သေချာသည်။

အင်း...ဒါ ဒက်ဒီရဲ့ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကားလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲဟု တွေးလိုက်မိပေမယ့် ပန်ယောင် သိထားသမျှ ဒက်ဒီရဲ့မိတ်ဆွေတွေထဲမှာတော့ ဒီလို အနက်ရောင်လင်ခရုဆာကားမျိုး မတွေ့ခဲ့ဘူးပါ။ ပန်ယောင်၏ ဉာဏ်မှီသမျှ စဉ်းစားနေဆဲ ထိုကားက ပန်ယောင်၏ကားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း

www.burmeseclassic.com

ကျန်ခဲ့တာမို့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှပစွာတွန့်ရင်း အသင့်ပွင့်နေသည့် ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကို မောင်းဝင်လိုက်၏။ ဒီကားက ပန်ယောင်ဇော် တို့ဆီလာတဲ့ကားမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ညင်သာစွာ ရပ်ရင်း အသာဆင်းလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း သမီးလေး၊ မာမီက သမီးအတွက် စိတ်ပူ နေတာ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲကွယ်”

ကားသံကြောင့် မာမီက အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး စိုးရိမ်စွာ မေးပါသည်။ ပန်ယောင်ဇော် မာမီ၏ လက်မောင်း တစ်ဖက်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တွဲခိုလျက် အိမ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်ရင်း အပြစ်ရှိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို မလုံမလဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ပန်ယောင် ဘယ်မှမသွားပါဘူး မာမီရဲ့၊ ကားလျှောက်မောင်းနေလို့ နည်းနည်းမှောင်သွားတာပါ”

“ပန်ယောင် အခုငိုက်ဆာနေပြီ မာမီ၊ တစ်ခုခုစားရရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

ပန်ယောင်ဇော် မာမီဆားတွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ချွဲလှိုက် သည့်အခါ မာမီမျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ်များ လွင့်ပြယ်သွား၏။

“အခုမှ ချွဲမနေနဲ့နော်၊ မာမီက သမီးပြန်မရောက်သေးလို့ ဂေါက်ကွင်းမှာရှိတဲ့ သမီးဒက်ဒီဆီကို အခုပဲ ဖုန်းဆက်တော့မလို့ ကံ ခဏလေးစောင့်၊ သမီးဒက်ဒီ လာခါနီးနေပြီ၊ မာမီ ဟင်းတွေ နွေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

မာမီက ပန်ယောင်ဇော် ဦးခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုး ခပ်ဖွဖွ

တစ်ချက်ပုတ်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါမှပင် ပန်ယောင်မှာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ အနားက ဆိုဖာပေါ်တွင် ခပ်လျှော့လျှော့ မှီထိုင်လျက် မျက်နှာလေးကိုမော့ကာ မျက်လုံးလေး ကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ အဖြစ်မှန်တွေကို မာမီ သိမသွားသေးသည့် အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားရသည်။ အဖြစ်မှန်တွေကိုသာ မာမီသိသွားလို့ကတော့ ရှားရှားပါးပါး ရထားသည့် ကားမောင်းခွင့် လေး ရာသက်ပန် ပိတ်သွားပေလိမ့်မည်။

“ဟဲ့...သမီးလေး၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်ကို ဘာလို့ အိမ်ထဲ မခေါ်တာလဲ၊ ဪဒီကလေးမနယ် ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟင်...ရှင်”

မာမီအသံကြောင့် ပိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းများကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပြီး ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲမတ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်တော့ ပန်ယောင်ဇော် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားရပြီး ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်မီလျက်သားဖြစ်သွားရသည်။

မြတ်စွာဘုရား။

မာမီပြောတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ ဦးကျော်ရိုးမကိုယ်တိုင်ပါ လား။ သူမ အမြင်များမှားလေသလားဟု ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် မယုံကြည်နိုင်။

ဘုရား...ဘုရား။ ရဲတင်းလိုက်တဲ့လူ။ သိပ်ကိုရဲတင်းတဲ့ လူပါလား။ ပန်ယောင်ဇော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလန့်တကြား ရှေ့တဟစ်အော်လိုက်မည်ဖြုပြီးမှ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အမြန်အုပ် ထားလိုက်ရသည်။

ခပ်စောစော နာရီပိုင်းလေးကမှ မတော်တဆ သိခွင့်ရ လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ သိကျွမ်းခင်မင်ခြင်းမရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို ဘယ်သူကမှ မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်း လိုက်လာရအောင် သူ့မှာ ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုးတွေ ရှိနေလို့လဲ။

ပန်ယောင်ဇော်၏ ကားနောက်မှာကပ်လျက် ရပ်ထားသည့် အနက်ရောင် လင်ခရုဆာကားကြီးဘေးမှာ ခပ်လျော့လျော့မှီရင်း ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ တအံ့တဩဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ခပ်အေးအေး အမှုအရာနဲ့ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ ပုံစံကြောင့် ပန်ယောင်ဇော်ရင်ထဲမှာ စကားလုံးတွေနှင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါကွယ်၊ ဘာကိစ္စများရှိလဲမသိဘူး၊ သမီး လေးရဲ့မိတ်ဆွေလား”

“အို”

အရေးထဲ မာမီက ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ကို ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ မိတ်ဆွေလားလို့ ထင်လိုက်ရတာလဲနော်။ တကယ်ဆို ဒက်ဒီရဲ့ မိတ်ဆွေလားလို့ မေးသင့်တာ။ ပန်ယောင်ဇော် တစ်ခုခု ထလုပ် ပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်ရိုးမပါ အန်တီ၊ ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“ဟင်”

ဦးကျော်ရိုးမ၏ အဖြေကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် နှုတ်ဆွဲသွား ရသည်။ တကယ်ဆို သူနဲ့ပန်ယောင် ဘယ်တုန်းကမှ အသိမိတ်ဆွေ

တွေ မဖြစ်ခဲ့ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံးသိနေပါလျက်နှင့် ပန်ယောင် ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းသွား၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သူညာနေတာ”လို့ ပန်ယောင် စိတ်ထဲက ပြောနေမိပေမယ့်...

“သမီး ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်ပါကွယ်၊ ထိုင်ပါ မောင်ကျော်ရိုးမ၊ သမီးနဲ့ စကားပြောကြဦးနော်၊ အန်တီ တစ်ခုခု စီစဉ်လိုက်ချင်လို့ပါ”ဆိုသည့် မာမီစကားအဆုံးမှာ ပန်ယောင်ဇော် နေရာမှာတင် လဲပြိုမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမလုပ် ပါနဲ့”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ ခဏပါ”

မာမီသည် ပုံစံပျက်ယွင်းနေသည့် သမီးဖြစ်သူကိုပင် အကဲ ခတ်မိပုံမရဘဲ အိမ်ရှင်ဝတ္ထရား ကျောပွန်ရန်သာ စိတ်စောနေသဖြင့် အရာရာကို ရိုးသားစွာ ယုံကြည်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ထိုင်လေ ပန်ယောင်ဇော်”

သူက သူမရှေ့တည့်တည့်ရှိ ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင် ရင်း အခုချိန်ထိ မည်သည့်စကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ တွေ့ဝေငြိမ်သက် နေသည့် ပန်ယောင်ကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို နေရာပေးသလိုလို ထိုင်ခိုင်းနေပြန်ပါသည်။

လူတိုင်းကို သူလို ရိုးရိုးသားသားတွေဟု ထင်နေရှာသော မာမီသည် ဦးကျော်ရိုးမ၏ မရိုးသားမှုများကို လုံးဝမရိပ်မိရှာဘဲ နောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားပါသည်။ ဒါလည်း အပြစ်ဟုဆိုနိုင်။

www.burmeseclassic.com

အနည်းဆုံး သူရဲအသက်အရွယ်၊ သူရဲဂုဏ်းတပ်မန်းစတိုင်နဲ့ လင်ခရု ဆာကာနက်ကြီးကြောင့် ဦးကျော်ရိုးမအနေနှင့် တဆိတ် မရိုးမသား လုပ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိတာ သေချာလှသည်။

“ပန်ယောင်...ပန်ယောင်ဇော်”

ဦးကျော်ရိုးမ ခေါ်သံကြောင့် ပန်ယောင် ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ ပြီးတော့ ရင်းနှီးနွေးထွေး လွန်းသည့် အကြည့်တွေနှင့် ဆုံခိုက်မှာ ပန်ယောင်ဇော်ရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးကျော်ရိုးမကို ပန်ယောင် စကားတွေအများကြီး ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူ၏ရဲတင်းမှုကို ပန်ယောင်ဇော် နည်းနည်းလေးမှ မနှစ်ခြိုက်။ ထိုထက်ပို၍ နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်သွားအောင် သူ့ကို အရှက်ရသွားစေမည့် စကားများကို ပန်ယောင်ပြောချင်နေ သော်လည်း ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိအောင် ဒေါသတွေ ဒေါသ တွေ ထူပူနေ၏။

“ပန်ယောင်ဇော်မာမိက ပန်ယောင်နဲ့ သိပ်မတူဘူးနော်၊ ပန်ယောင်ဇော်က ဖအေတူသမီးလား”

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိုရှိက်ဖွာရင်း သူက တရင်း တနီးပုံစံနှင့် ပြောလာတော့ ပန်ယောင်ဇော် သည်းခံနိုင်မှုတို့ ကုန်ဆုံး သွားရလျက် ဒေါသနှင့် သူ့ကို ရန်ထောင်မိသည်။

“ရှင်...သိပ်ကိုရဲတင်းတဲ့သူပဲ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ပန်ယောင် ငြိမ်ခံနေမှန်းသိလို့ ရှင်က ပိုပြီးရောင့်တက်နေတာလား”

“ပန်ယောင် မာမိရှေ့မှာမို့ စကားမပြောချင်လို့ ငြိမ်နေ

တာကို အခွင့်အရေးယူနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါ၊ ရှင် ပန်ယောင်ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးထင်နေသလဲ”

မာမိ မကြားရလေအောင် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နှင့် ဦးကျော် ရိုးမကို ရန်ထောင်နေမိသော်လည်း ပန်ယောင်ဇော်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်တို့ ပူးပေါင်းကာ တုန်ခါလျက်ရှိ၏။ ဦးကျော် ရိုးမကတော့ ပန်ယောင် ဒေါသဖြစ်နေတာကိုပဲ သူနှင့်မဆိုင်သလို ပန်ယောင်ကို အပြုံးနှင့် ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးလေး နှင့်...

“သိပ်ပြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ထင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်...ရှင် အခုလိုမျိုးလုပ်တာ ကောင်းသလား၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပန်ယောင်ကို အခုလိုမျိုး ဇွတ်အတင်း မနှောင့်ယှက်သင့်ဘူးဆိုတာ သိသင့်ပါတယ်”

ဒေါသကို မြို့သိပ်ကာ အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဦးကျော်ရိုးမ၏ သွေးအေးမှုနှင့် တဇွတ်ထိုးဆန်မှုအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။

အကယ်၍သာ ပန်ယောင်ဘက်က မာမိကို တစ်စုံတစ်ခု ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဆိုပါက ပန်ယောင်နှင့် ဦးကျော်ရိုးမတို့ အခုလို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် စကားများနေကြရမည် မဟုတ်သော်လည်း ထိုသို့ ပန်ယောင်ဘက်က အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ခြင်းနှင့် ပန်ယောင်အတွက် ကံကောင်းခြင်းထက် ကံဆိုးခြင်း ကြုံနိုင်မည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်ထားသည်။

အနည်းဆုံးတော့ ဦးကျော်ရိုးမ၏ တဇွတ်ထိုးဆန်မှုများက

ပန်ယောင် ရရှိထားသည့် လွတ်လပ်ခွင့်အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။

“ထင်လို့ပါ။ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ ပန်ယောင်ဟာ ကိုယ့်အတွက် ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မုန်း ကိုယ်သိတယ်။ ပြီးတော့ ပန်ယောင် ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ ကိုယ်သိချင်တယ်”

“အို...ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ရှင့်ကို ပန်ယောင် လုံးဝ အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ပန်ယောင်နေတဲ့နေရာကိုလည်း သိဖို့မလိုပါဘူး”

သူ့စကားကို ပန်ယောင်စော်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကန်ကွက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့အတွက် သူက စိတ်ပျက်ပုံမရပါ။ ပန်ယောင်စော် ဒေါသထွက်နေတာကိုပဲ တစ်မိမိမင်းကြည့်နေ၏။

“ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်လို့ပေါ့ ပန်ယောင်စော်၊ ကိုယ်က ကိုယ်သိချင်တာကို ချက်ချင်းသိရမှ ကျေနပ်တာ၊ ကိုယ့်အပြုအမူတွေ ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ဟုတ်လား၊ အခု ကိုယ်သိချင်တာကို သိရပြီ”

“အန်တီကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ကိုယ်သွားပြီ”

ပန်ယောင်စော် မတားဆီးပါ။ ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်စော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားကြီးပေါ်တက်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်သွားသည်။ ပန်ယောင်မှာသာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ နေရာမှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပန်ယောင်

စော် ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးကျော်ရိုးမနှင့်ပတ်သက်ပြီး သွေးပျက်တုန်လှုပ်ခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်၍ မာမီမေးသမျှကို ပန်ယောင် သိသလောက် အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်ပြီး ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင် ဘယ်တုန်းက သိခဲ့ကြသလဲဆိုသော အမေးတွင် ပန်ယောင်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာနှင့်ပင် သိပ်မကြာသေးပါဘူးဟု မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်ရသည်။

အခန်း (၂)

အလွန်တရာ သွေးအေး၍ သူ့အလိုရှိရာကို မရအရယူ တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တစ္ဆေထိုးဆန်မှု၊ အတ္တကြီး မှုများကို ပန်ယောင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခွင့်ရပြီးသည့်အချိန် မှစ၍ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို မယုံနိုင်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရ သည်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာထတွင် ပန်ယောင် အိပ်ရာထ နောက်မကျဘူးစွာ နောက်ကျခဲ့သည်။ မာမီသည် သူ့သမီး၏ ထူးခြားမှုကို တမင်ပင် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့သလားပင်။ ဒါမှ မဟုတ် တကယ်ပဲ သတိမထားမိတာလားမသိ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် သမီးလေးအတွက် အိမ်ဖော်မခေါ်သော ထိုအိမ်လေးထဲတွင် အိမ်ရှင် မကောင်းပီသနိုင်ရန် အမြဲကြိုးစားနေတတ်ပြီး အပြင်ကိစ္စများကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတတ်သူမဟုတ်ပါ။

ဒက်ဒီသည် မာမီ၏ ရိုးသားအေးအေးမှု၊ မိန်းမပီသမှုများ ကို မြတ်နိုးချီးမွမ်းမဆုံး ရှိတတ်တာကို သူမ ဘယ်တော့မှမမေ့ပါ။ ဒက်ဒီသည် မာမီအပေါ်မှာ မလိမ်မညာ၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဝန်ခံ တတ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း မလိမ်မညာတတ်ပါဘဲနှင့်

ဦးကျော်ရိုးမနှင့် တွေ့လိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းစွာ အံ့ဩတုန်လှုပ်နေခဲ့တာ မာမီသာ သတိထားခဲ့ပါလျှင် ကောင်းစွာ တွေ့မြင်သိရှိမှာ မလွဲပါ။ ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ကို မကျွမ်းကျင်ပါဘဲနှင့် သူမ ဦးကျော်ရိုးမအတွက် မလုံမလဲ အသုံးချ ခံခဲ့ရသည်။

ပန်ယောင်ဇော် ခါတိုင်းအချိန်ထက် အနည်းငယ်ပိုစော၍ ကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မဟုတ်လျှင် မပေါ်တဆ ဦးကျော်ရိုးမနှင့်ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းတစ်ခုခုအတွက် ပန်ယောင် ဇော်မှာ အဖြေအဆင်သင့်ရှိနိုင်မည် မထင်ပါ။

“ဟိတ်...ပန်ယောင်၊ ဒီနေ့ ယူ အစောကြီးရောက်လာ ခဲ့တာဆို”

ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားချိန် ကင်တင်းမှာ စုထိုင်စဉ် မိုးက မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကျောင်းကို နောက်အကျဆုံး ရောက်လာသူမှာ မိုး ဖြစ်သည်။

ပန်ယောင်ဇော်သည် မိုးအမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ပြီးနောက် ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းများကို ဖွင့်ပြော ရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

ပန်ယောင်ဇော် ဖွင့်ပြောပြလိုက်၍ သူတို့ ဝိုင်းစနောက်တာ ကို ခံရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်သမျှ ပန်ယောင်၏ အခက်အခဲကို ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းပေးကြမည်မှာလည်း သေချာလှသည်။ သို့သော် ပန်ယောင်ဘဝတစ်သက်တာတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်၍ ဤမျှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်

မိသည်မှာ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ နားထောင်ကြစမ်းပါ။ အခု ပန်ယောင် စိတ်ရှုပ်နေတယ်သိလား၊ စာတွေကိုတောင် ခါတိုင်းလို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘူး။”

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ပန်ယောင်က ဘာတွေ ဒီလောက် စိတ်ရှုပ် တုန်လှုပ်နေရတာလဲဆိုတာ”

ပန်ယောင်ခေါ်စကားကြောင့် မိုးနှင့်စု ခေါင်းထောင်သွားကြပြီး ပန်ယောင်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ရှုနေကြသဖြင့် ပန်ယောင် စိတ်တိုသွားသည်။

“မိုးတို့ကလည်း ပန်ယောင်ကို ကြည့်နေလိုက်ကြတာများတစ်ခါမှမမြင်ဘူးတာ ကျနောလဲ”

“ပန်ယောင်စကားတွေက ထူးဆန်းနေတာကို ပန်ယောင်ရဲ့ ခါတိုင်းဆို ပန်ယောင်က အမြဲတမ်းတက်ကြွနေတဲ့သူ မဟုတ်လား၊ အခု ကြည့်စမ်းပါဦး”

“မျက်နှာကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရောနဲ့ ညကရော ပန်ယောင်ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

စုက ပန်ယောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဝေဖန်လိုက်သည့်အခါ မိုးက ခေါင်းမှခြေ အစုန်အဆန် ကြည့်ကြပြန်သည်။ ပန်ယောင် စိတ်ရှုပ်သည့်ကြားမှ ပြုံးရယ်မိပြန်၏။

“ပန်ယောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ တို့ကိုပြောပြလိုက်ရင် စုတို့ကလည်း ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှာပါ ဒီလိုစုရဲ့”

ပန်ယောင်ခေါ် သူမ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် အဖြစ်

အပျက်များအားလုံးကို တစ်ခုမှ မချွင်းမချန်ဘဲ အစမှအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။ ပန်ယောင်ခေါ် စကားအဆုံးမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ပန်ယောင်ခေါ် အဖြစ်ဆန်းကို တအံ့တဩ ငေးမောသွားကြသည်။

“ကဲ...ပြောကြစမ်းပါဦး၊ အခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေမှတော့ ပန်ယောင်က ဘယ်လိုလုပ် တည်ငြိမ်နေရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ပန်ယောင်အစား မိုးသာဆိုရင် ဦးကျော်ရိုးမကို ဘာမှပြန်ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးသိလား၊ ဒါနဲ့ သူက ပန်ယောင်ဆီကို နောက်ထပ်လာဦးမှာလားဟင်”

“အဲဒါတော့ ပန်ယောင်လည်း ဘယ်သိမှာလဲ မိုးရဲ့၊ ပန်ယောင်တော့ သူနဲ့ထပ်မဆုံချင်တော့ဘူး”

ပန်ယောင်ခေါ်ဘက်က အမှန်လည်း ဦးကျော်ရိုးမနှင့် မဆုံချင်ပါ။ အရှိန်အဝါကြီးမားသော သွေးအေးအေးနှင့် လိုချင်တာကို အရယူတတ်သောသူကို လန့်နေမိသည်။

“ထပ်ဆုံတော့ အရေးလား ပန်ယောင်ရယ်၊ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး”

စကားကို မထောက်ခံမိပါ။ သူ့စိတ်က ခန့်မှန်းရခက်သည်ဟု ထင်သည်။ တကယ်ဆို ပန်ယောင်ခေါ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ပြုမူဆက်ဆံပုံက တစ်စုံတစ်ရာဆန်သည်မှလွဲ၍ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း သိသာပါသည်။

သူလိုလူမျိုးရဲ့အနားမှာ ပန်ယောင်ခေါ်ထက် အများကြီးသာတဲ့ အချောအလှတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ သေချာပါသည်။

သို့စဉ်လျက် သူဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ပန်ယောင်ဇော်ကိုမှ ရွေးချယ်
နှောင့်ယှက်ချင်နေတာပါလိမ့်။ ပန်ယောင် မတွေးတတ်နိုင်အောင်
ဖြစ်ရသည်။ တကယ့်ကိုပဲ သူနဲ့ပန်ယောင်ဟာ မတော်တရား
တိုက်ဆိုင်ပြီး သိခဲ့ရုံလေးတင်ပါ။

အဲဒီလောက် အခြေအနေလေးနဲ့ သူရဲဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့
ထည့်မတွက်ဘဲ တကယ့်လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို အရူးအမူး
ဆိုတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်သင့်ပါဘူးနော်။ ထိုနေ့စာသင်ချိန်များသည့်
ပန်ယောင်ဇော် အာရုံကို အဆုံးစွန်ထိ မလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျောင်း
ဆင်းချိန်မှာ သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာသို့ လျှောက်
ခဲ့သည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်
ပန်ယောင်ဇော်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားကာ ဒေါသနှင့်
ဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားသည်။

ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ ကားဒက်ရှိဘုတ်ပေါ်တွင် ပလပ်စတစ်
အကြည်နှင့် သေသပ်စွာ ထုပ်ပိုးထားသည့် အနီရဲ့ နှင်းဆီဖုံး
စည်းတစ်စည်း။ ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်တိုင် ကားမှန်ကိုတင်ပြီး
သော့ခတ်ခဲ့ပါလျက်နှင့် ကားထဲကို ပန်းစည်းရောက်အောင် ဘယ်သူ
လာထားသွားတာလဲ။ ပန်းစည်းကို ကောက်ယူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ရ
သဖြင့် ပန်ယောင်ဇော် နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်လိုက်မိ
သည်။

ပန်းစည်းမှာ မည်သည့်စာတမ်းမှ ချိတ်ဆွဲမထားသဖြင့်
လည်း စဉ်းစားရခက်နေသည်။ ပန်ယောင်ဇော် အထင်ပြောရရင်

တာ ဒါဟာ ပန်ယောင်ဇော်ကို ပိုးပန်းနေကြသည့် ကျောင်းသား
ဆုတ်စုထဲကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဖြစ်ချင်းဖြစ် ဒါဟာ ဦးကျော်ရိုးမဆုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့
တိုက်တွက်တစ်ခုများလား။ သက်ပြင်းမောကိုချရင်း လှပသော
အနီရောင်နှင်းဆီပွင့်များကို စိတ်ရှုပ်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဒီပန်း
တွေကို ပန်ယောင်ဇော် လွှင့်ပစ်ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမနဲ့
တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားရမှာလား။ ဝေခွဲမရအောင်ဖြစ်နေ၏။

ခပ်သင်းသင်းမွှေးသည့် ပန်းရနံ့နှင့်အတူ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ်ပန်းများကိုကြည့်ကာ လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာလည်း တကယ့်ကို
နှမြောစရာ။ ပန်းတွေကလည်း ပန်းအိုးလေးထဲမှာ အလှထည့်ကာ
ထိုင်ငေးချင်စရာကောင်းအောင် လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေးတွေ။
နောက်ဆုံးတော့ အလှပန်းအိုးတစ်ခုခုထဲမှာ ထိုးစိုက်ရတာပေါ့ဟု
နှမြောတသစွာ တွေးပြီး ကားလေးကို ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့
သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ပန်းခြံထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မာမီ
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မာမီကို အပြုံးနှင့် လက်ကိုဝှေ့ယမ်းနှုတ်
ဆက်ခဲ့ပြီး ကားကို အိမ်ရှေ့အရောက် မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

ဟင်း...တော်ပါသေးရဲ့ဟု တွေးလိုက်သည်။ ပန်းစည်း
ကိစ္စ မဖြေရှင်းရတော့သည့်အတွက် ရင်အေးသွားသည်။ လွယ်အိတ်
နှင့် ပန်းစည်းကို ယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးလေးတက်ခဲ့ပြီး
အိပ်ရာထက်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။ ပန်းများကို တစ်ချက်မျှ
ညင်သာစွာ နှမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး ပါကင်များကိုခွာချကာ အမှိုက်ခြင်း

ထဲသို့ ပစ်လိုက်သည်။

ပြီး အိပ်ရာမှထကာ စာကြည့်စားပွဲက ပန်းအိုးလေးထဲသို့ ဆန့်သမျှ ထိုးစိုက်ထားလိုက်သည်။ တစ်ခါမှ အခုလို လျှို့လျှို့ ၄က်၄က် မလုပ်ဖူးသဖြင့် သူမမှာ စိတ်ညစ်သည်ကြားမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြုံးမိ၏။ မာမိသာ ဒီညနေ သူမအခန်းလေးထဲကို မဝင်ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီပန်းတွေကို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။

ဒီပန်းတွေနဲ့ ဦးကျော်ရိုးမတို့ အမှန်တကယ် ဆက်စပ်မှုရှိမရှိဆိုတာကိုသာ ပန်ယောင်ဇော် စဉ်းစားအဖြေရှာနေမိ၏။ ပန်ယောင်ဇော် သိချင်ခဲ့သောအဖြေက ထိုနေ့ည အိပ်ရာမဝင်ခင်မှာပဲ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ညနေစာ ထမင်းစားပြီးနောက် ပန်ယောင်ဇော်တို့မိသားစု တစ်နေ့တာကြိုသမျှ ပြောကြရင်း တိဗီရှေ့မှာ စုထိုင်နေကြသည်။

ထိုအချိန်များသည် သူမတို့မိသားစု၏ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူကြရသည့်အချိန်မို့ ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်တိုင် တကယ့်ကလေးတစ်ယောက်လို မိဘများကို ချွံ့နေတတ်သည်။

“ဒက်ဒီတို့ကုမ္ပဏီမှာ အစုရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက် ဒီနေ့ထပ်တိုးပြန်ပြီ ရီရီရဲ့၊ ထူးဆန်းတာက အဲဒီအစုရှယ်ယာဝင်မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနဲ့ တခြားစီးပွားခွဲတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့များ အစ်ကိုကြီးတို့ကုမ္ပဏီကို အစုဝင်တာပါလိမ့်နော်”

မာမိက သိုးမွေးချည်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုးနေရင်း ဒက်ဒီစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ပန်ယောင်ဇော်ကတော့ ထိုကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ခဏအနားယူနေသည့်အချိန်လေးမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ စိတ်ကိုလွှတ်ထားသည်မို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုမှောက်ထားပြီး မာမိယူလာသည့် သိုးမွေးကတ်တလောက်ထဲမှ ဖက်ရှင်သစ်များကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ငုံ့ကြည့်နေခဲ့သည်။

“သူပြောတော့ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ပြောတာပဲ၊ လူကိုယ်တိုင်တော့ ကိုယ်တို့နဲ့ မတွေ့ရသေးပါဘူး၊ သူတပည့်တွေနဲ့ပဲ တွေ့ရသေးတာ၊ သူက ခရီးလွန်နေတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဪ...ဪ”

မာမိက ဒက်ဒီစကားကို ထောက်ခံသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုနေ၏။

“မာမိ...ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ ဒီပုံစံလေး လှတယ်နော်၊ အမွှင်ဖော်ပေးထားပုံလေးကလည်း ချစ်စရာလေး၊ ဆောင်းအမီ သမီးကို ဒီပုံစံလေးအတိုင်း ထိုးပေးပါနော်၊ ဒါပေမယ့် အရောင်က အဖြူနဲ့ ပန်းရောင်လေးဆိုရင်”

“မှန်း...ဘယ်လိုပုံစံလည်းဆိုတာ အရင်ပြစမ်း”

“ဒီမှာလေ မာမိရဲ့၊ ဒီပုံလေးကို ပြောတာ”

မာမိရှိရာသို့ ကတ်တလောက်ကို ယူသွားပြီးပြလိုက်သည်။ မာမိက ပန်ယောင်ဇော်ထောက်ပြသည့် အင်္ကျီပုံစံလေးကို

မျက်မှန်အသာပင့်လျက် သေသေချာချာကြည့်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေ၏။

“နေဦး သမီးရဲ့၊ အဲဒီပုံစံကို မာမိသိပ်မကျွမ်းကျင်သေးဘူး၊ နောက်ရက်မှ ပိုဆီကို ဖုန်းဆက်မေးရဦးမယ်၊ အစ ဘယ်လို ယူရမယ်ဆိုတာ ပိုက ပိုပြီးသိတယ်”

“ဒါဆို အန်တီပိုကို မြန်မြန်လေး မေးပေးနော်မာမိ၊ ဒီဆောင်းအမီ သမီး အဲဒီအင်္ကျီလေးကို ဝတ်မှာ”

“အေး...အေး မနက်ဖြန်ပဲ ပိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟေး...ဒါမှ တုံ့မာမိကွ”

ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စိတ်နှင့် မာမိခါးလေးကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်သည်။ မာမိကတော့ ကျေနပ်ပြီးနှင့် သူမကို မျက်စောင်းဝင့်ရင်း ‘အချွဲလေး’ဟု တိုးတိုးပြောရင်း ပန်ယောင်ဇော်ပါးကို ချစ်စနိုး လိမ်ဆွဲပါသည်။

“ကဲ...ရီရေ ကိုယ်တော့ ဒီနေ့ နည်းနည်းပင်ဖုန်းသွားလို့ စောစော အနားယူချင်ပြီ၊ ကိုယ့်ကို ဆေးတိုက်ပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ရီ အခုပဲလိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“သမီးလေးရော စာမကျက်သေးဘူးလားကွ၊ လက်ဖက်တွေ သိပ်မစားနဲ့၊ ဗိုက်နာနေလိမ့်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီရဲ့၊ သမီးလည်း အခုပဲ အပေါ်တက်တော့မှာပါ”

“ဂွတ်နိုက် သမီး”

“ဂွတ်နိုက် ဒက်ဒီ”

ပန်ယောင်ဇော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဒက်ဒီ အောက်ထပ်ရုံ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မာမိကလည်း ဒက်ဒီနောက်လိုက်သွားသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ လက်ဖက်တစ်ပွဲနှင့် ပန်ယောင်ဇော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တီဗီအစီအစဉ်ကို ခဏကြည့်ပြီးနောက် စိတ်မပါတော့သဖြင့် ပိတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်တော့မည်အပြုမှ ဖုန်းသံခပ်အုပ်အုပ် မြည်လာ၏။

ဖုန်းကိုကောက်ယူပြီး ‘ဟဲလို’ဟု ထူးလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ ‘ပန်ယောင်ဇော်’လားဆိုသည့် ချိုမြိန်သြဇာသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပိုင်နိုင်စွာမေးလိုက်သည့် အသံကိုကြားရသည်။ ပန်ယောင်ဇော်နာမည်ကို ပိုင်နိုင်စွာမေးလာသည့် အသံပိုင်ရှင်မှာ စိမ်းလှသဖြင့် ဘယ်သူဟု မခန့်မှန်းတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

ပန်ယောင်ဇော် ထိုအချိန်အထိ အခြေအနေကို မတွေးဆတတ်သေးပါ။ တစ်ဖက်မှ ပန်ယောင်ဇော်ကို ချက်ချင်းပြန်ဖြေသံ မကြားရသဖြင့် မျက်ခုံးလှလှလေးတွေ တွန့်ကွေးသွားရသည်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ရှိပါတယ် ပန်ယောင်ဇော်”

“ဟင်”

ထိတ်လန့်အံ့သြစွာ ဖုန်းခွက်ကို ယောင်ရမ်းလွှတ်ချလိုက်မိတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအသံပိုင်ရှင်ကို ပန်ယောင်ဇော် ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ရပါပြီ။ သူ ဦးကျော်

ရိုးမကိုယ်တိုင်ပါလား။ သူ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရသွားခဲ့ပြီပေါ့။
ထိုအတွက် ထူးပြီးမဆုံသြမိသော်လည်း ဘာအတွက် သူက
ဖုန်းယောင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ရတာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ် ပြင်းထန်လာ
ရသည်။

“ဖုန်းယောင်ဇော် ကိုယ်ဘယ်သူဆိုတာ ခုလောက်ဆို
သိလောက်ပြီထင်တယ်” တဲ့။

ဖုန်းယောင်ဇော် ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်ရမှာပါလိမ့်။ မသိ
ဘူးဆိုပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်ရမည်လား။ သိတယ်ဆိုပြီး ဝန်ခံလိုက်ရမှာ
လား။ ထိုခဏမှာပင် ဖုန်းယောင်ဇော်စိတ်မှာ နောက်ကျိပ်ပွားသွား
သည်။

ဖုန်းယောင်ဇော်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ တွေ့ဝေတတ်တဲ့
မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုသည့် အတွေးနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ မကျေ
မနပ်ဖြစ်သွားရကာ ဖုန်းကို ပို၍ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ ဖုန်းယောင်ဆီ
ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ ဖုန်းယောင် မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ကြိုက်တယ်”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် တဆိတ် လွန်လွန်းပြီနော် ဦးကျော်
ရိုးမ၊ ရှင် လူကြီးလူကောင်းစကားပဲ ပြောပါ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ
ဖုန်းယောင်ဆီ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်
အသက်အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မလိုက်အောင် လူငယ်လေး
တစ်ယောက်လို သူမကို နှောင့်ယှက်နေသည့်အတွက် ဦးကျော်ရိုးမ

၏ အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“တူ...တူ...တူ”

ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာပြန်သည်။ ဖုန်းခွက်ကို မကိုင်ဘဲ
ထားလိုက်ချင်သော်လည်း ဆက်၍ခေါ်နေသဖြင့် မာမိတို့ကြားသွား
မှာကို စိုးရိမ်လှစွာ ဒေါပွပွနှင့် ကောက်ယူလိုက်ရသည်။

“ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး ဖုန်းယောင်ဇော်၊ ကိုယ်ပြောစရာရှိ
တယ်”

“ဒီမှာ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပါ၊ ဖုန်းယောင်ဇော်
စာကျက်ရဦးမယ်ရှင်”

သူဘက်က ငြိမ်သွားသည်။ အတော်လေးကြာမှ...

“ကိုယ်...ဖုန်းယောင်ဇော်ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားတယ်”

“ဖုန်းယောင်ကလည်း ရှင်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း လုံးဝမခင်ဘူး၊
ဘယ်တော့မှလည်း ခင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဖုန်းယောင်က သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဆိုလိုက်မိသောအခါ
သူထံမှ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖုန်းယောင်ကတော့ တကယ့် ကလေးလေးလိုပဲနော်၊
ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ကိုယ် ဖုန်းယောင်ဇော်ကို သဘောကျတာ
အဲဒီရိုးမတွေကြောင့်လည်းပါတယ်”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲဆိုရင် ဖုန်းယောင် ဖုန်းချလိုက်တော့
မယ်”

“လုံးဝမချလိုက်နဲ့ ဖုန်းယောင်၊ ပြောနေတဲ့ကြားက ခွတ်ချ
သွားရင် ကိုယ်ထပ်ခေါ်နေဦးမှာပဲ လုံးဝခေါ်လို့မရတော့ဘူးဆိုရင်

ပန်ယောင်အိမ်ကို ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

သူ့စကားများကြောင့် ဖုန်းကိုပိတ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ပန်ယောင် လက်ကလေး လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ဦးကျော်ရိုးမဆိုတာ သူပြောသလို မလုပ်ပါဘူးလို့ ပန်ယောင် အာမ မခံရပါ။ တော်ကြာ အချိန်မတော်ကြီး ပန်ယောင်ရှိရာသို့ ရောက် လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ပန်ယောင် ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ။

“ရှင်...ပန်ယောင်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ဦးကျော် ရိုးမ”

“နိုး...နိုး ကိုယ့်ဆန္ဒကို တင်ပြနေတာပါ”

“ဘာထူးလဲ၊ အဲဒါ ခြိမ်းခြောက်နည်းတစ်ခုပဲ မဟုတ် လား”

မာမိတို့ အခန်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ပန်ယောင် ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရန်ထောင်လိုက်သည်။ အခုချိန်များ မတော်တဆ မာမိထွက်လာလျှင် ပန်ယောင် ဘယ်လိုပြောရမှာပါလိမ့်။

“ပန်ယောင် ကိုယ့်ကိုအထင်လွှဲနေပြီ၊ ကိုယ်က ပန်ယောင် ကို”

“အို...ရှင် ဘာမှ ပန်ယောင်ကို မပြောပါနဲ့တော့၊ ရှင်ကို ပန်ယောင် မခင်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီပဲ”

“ပန်ယောင် ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်နေတုန်းပဲထင်တယ်”

“အို”

သူပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ပန်ယောင်ဇော် ဘာလိုလိုပါလား။ လွန်ပြီ ဒါကတော့ သိပ်ကိုလွန်နေပြီ။

“ဒီမှာ စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောပါရှင်၊ ပန်ယောင် စာကျက်တော့မယ်၊ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်အတွက် စာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိရင် ရှင် နောက်ထပ် မနှောင့် ယှက်ပါနဲ့လို့ ပန်ယောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဆောရီး...ပန်ယောင်ဇော်၊ ကိုယ် နောက်ရက်မှ ပန်ယောင်ဆီ လာခဲ့မယ် ဂွတ်နိုက်”

“အို...မလာနဲ့ မလာနဲ့”

သူ့ဘက်က ဖုန်းချသွားသဖြင့် ပန်ယောင်ဇော် ပြောတာကို ကြားနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ ကြားတော့ရော ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်စကားကို ဂရုစိုက်လိမ့်မယ်လို့များ ထင်သလား။ စိတ်ရှုပ် မကျေနပ်စွာနှင့်ပင် ဖုန်းချလိုက်ရသည်။

ဒါ ပန်ယောင်ကို တမင်သက်သက် အနိုင်ကျင့်မိလိမ့် ကျ တာပဲ။ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို သိပ်မုန်းတယ်။ ဦးကျော်ရိုးမဘက် က ပန်ယောင်ကို နာကြည်းစိတ်ဖျက်သွားအောင် ဘယ်လိုများ လုပ်ရမှာပါလိမ့်။ အို သူနဲ့ပတ်သက်မိခဲ့တာကိုက ပန်ယောင်ဇော် ကို ကံဆိုးစေခဲ့တာပဲထင်ပါရဲ့။ ပန်ယောင်တစ်သက် ဒီလောက် တစ္ဆတ်ထိုးဆန်ဆန် မိုက်ရူးရဲ ယောက်ျားမျိုးနှင့် ရင်မဆိုင်ခဲ့ရတာ လည်း အမှန်ပင်။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ အပြေးလေးတက်ခဲ့ပြီး အခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးလေးထဲ မှာ ရဲရဲနီနေသည့် နှင်းဆီပွင့်တွေဆီ မျက်စိရောက်သွားသည်။

ဒီနှင်းဆီပန်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်

နဲ့ ဒီပန်းတွေ ပန်ယောင်ကို ပေးရတာလဲ။ တကယ်လို့များ ဒီနှင်းဆီ
နီတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ဦးကျော်ရိုးမဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော။ ထိုအတွေး
များကို ပန်ယောင်ဇော် အလန့်တကြား ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်
သည်။

ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ဦးကျော်ရိုးမဟာ နှင်းဆီပန်းတွေရဲ့
ပိုင်ရှင် မဖြစ်ရဘူး။ ပန်ယောင်ဇော်သည် ရှုပ်ထွေးနေသည့် အတွေး
များကို ဖယ်ထုတ်ကာ စာကျက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်
ပန်ယောင် မျက်ဝန်းထဲမှာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ တည်ခန့်ချောမောသော
ပုံရိပ်တို့ ဝင်ရောက်နေသည်ကတော့ တဆိတ်ထူးဆန်းလှတော့
သည်။

* * *

အခန်း (၃)

“ကဲ... ပြော၊ အခုကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ”

မိုးက စုကို ပြောလိုက်သည်။ ပန်ယောင်ဇော် ဘာကိုမှ
ထပ်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်း
များကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်၏ အတ္တနှင့် တစ္ဆေထိုးဆန်မှုက ပန်ယောင်အတွက်
မယုံနိုင်စရာ ကြုံခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ပန်ယောင်ဇော် ရင်ဆိုင်နေရသည့်
ထိုယောက်ျားသည် တခြား မည်သည့်ယောက်ျားလေးမှ မလုပ်ရဲ
သော မလုပ်နိုင်သော အတွေးများကို လက်တွေ့ကျကျ ရဲရဲဝံ့
အသုံးချရသူတည်း။ ပန်ယောင်ဘက်က သူ့ကို ခါးခါးသီးသီး
ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကိုလည်း နာကျင်စိတ်ပျက်ပုံမရပေ။ ဆိုးတတ်
သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သော လူကြီးတစ်ယောက်
၏ စိတ်ရှည်သည်းခံမှုမျိုးနှင့် အရယ်အပြုံးမပျက်ခဲ့ပေ။ ပန်ယောင်
ဇော်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို မခင်
နိုင်ပါဘူးလို့ တိတိကျကျ ငြင်းဆန်ထားသည့်ကိစ္စမှာ သူ့အနေနှင့်
မခံချင်စိတ် မာနနှင့် ထပ်၍ မဆက်သွယ်သင့်ဟု ထင်ပါသည်။

အခုတော့ ထိုသို့ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ယန်ယောင် ပြောသမျှကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရယ်မောစရာလို သဘောထားသည်။ ဒီလို လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မနှင့် မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ ယန်ယောင်၏ ဘယ်လောက်ပြောပြော သူကတော့ လက်ခံလိမ့်မည်မထင်။

အခုမှ ယန်ယောင်၏ တကယ်စိတ်ညစ်ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး မာခိုကိုပဲ ရင်ဖွင့်တိုင်တန်းလိုက်ရမည်လား။ ထိုသို့လုပ်ရအောင်လည်း ယန်ယောင် ကလေးမဟုတ်တော့ပါ။ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီပဲ။ ယန်ယောင်၏ကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရှင်းနိုင်ရမည်ပေါ့။

“အရေးကြီးတာက ဦးကျော်ရိုးမဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်နိုင်သလဲ၊ အဲဒါကို အရင်စဉ်းစား”

စုက မေးဖျားပေါ်တွင် လက်ကလေးထောက်လျက် လေးလေးနက်နက်ပုံစံနှင့် ပြောလိုက်၏။ စုစကားကြောင့် မိုးထစုကိုကြည့်၏။ ယန်ယောင်ကတော့ ဦးကျော်ရိုးမ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှပင် အချိန်ကုန်ခံ စဉ်းစားကြည့်ချင်စိတ်မရှိပါ။ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရသမျှနှင့်ပင် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။

“စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ စု၊ အဲဒီ ဦးကျော်ရိုးမဆိုတဲ့လူဟာ သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ၊ သိပ်အတ္တကြီးတဲ့လူ သိလား”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့ဦးလေ ယန်ယောင်၊ သူက ယန်ယောင်ကို မြင်မြင်ချင်း ကြွေသွားလို့ အခုလို တဖွတ်ထိုးလုပ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

စုစကားကို ယန်ယောင် လက်မခံနိုင်ပါ။ ယန်ယောင်ဘက်

ကမလိုက်ဘဲ ဦးကျော်ရိုးမဘက်က ပြောနေသဖြင့်လည်း နှုတ်ခမ်းစုသွား၏။

“အို...စုကလည်း ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သူ့ဘက်က အခုလို တဖွတ်ထိုးဆန်ဖို့ မသင့်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဦးကျော်ရိုးမက ယန်ယောင်ပြောသလို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ၊ သူနဲ့ဆက်ဆံလို့ ယန်ယောင်အတွက် ထိခိုက်နစ်နာစရာရှိလို့လား”

“သူ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံနဲ့ ယန်ယောင်မှ ထိခိုက်နစ်နာစရာ မရှိရတော့ဘူးလား စုရဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး သူဘာပဲလုပ်လုပ် ယန်ယောင်က မျက်စိမှိတ် ဇွတ်ကျေနပ်ဝမ်းသာပစ်လိုက်ရတော့မှာလား”

“ယန်ယောင် ကျေကျေနပ်နပ် ဝမ်းသာလက်ခံလိုက်ရမှာလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒဟာ ဘာလဲဆိုတာထက် သူ့ဆန္ဒကိုသာ အဓိကထား ရှေ့တန်းတင်နေတဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်မလုံးဝထင်မကြီးဘူး”

“သူ့ဘာသာ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ယန်ယောင် ဂရုမစိုက်ဘူးသိလား”

“ယန်ယောင်က ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ဟိုက သိပ်ဂရုစိုက်လွန်းနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း သတိရဦးနော်”

မိုးစကားများကြောင့် ယန်ယောင်၏ နှုတ်ခမ်းထူထူလေး

တင်းတင်းစေ့သွားရပြန်သည်။

“အခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးထင်တယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“စုတို့သဘောပဲ၊ ပန်ယောင်တော့ စိတ်ညစ်တာပဲသိတယ်၊ ကြာရင် စာမေးပွဲပါ ထိခိုက်လာနိုင်တယ်သိလား”

အမှန်တကယ်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိသည်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင်ပတ်သက်၍ ပန်ယောင် တစ်ခုခုလုပ်ရမလားဟု တွေးကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း စဉ်းစား၍မရခဲ့။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ပန်ယောင်ကို မိုး တစ်ခုတော့မေးရဦးမယ်၊ ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်အပေါ်မှာ တကယ့်အသည်းအသန် ကြွေနေတာ သေချာရင် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပန်ယောင်ရောရင်မခန့်ဘူးလား၊ စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ မှန်မှန်ဖြေရော”

ရုတ်တရက် ပန်ယောင်နှလုံးသားထဲတွင် ပူဇွန်နှိုးမြသွား၏။ မိုးမေးသည့် မေးခွန်းမျိုး ပန်ယောင်၏ တစ်ခါမှ မေးမကြည့်ခဲ့ဖူးတာ သေချာပါသည်။

ဦးကျော်ရိုးမ၏ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ခန့်ချောမွေ့သော ရုပ်သွင်က ပန်ယောင်၏မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်းခနဲပေါ်လာသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် တစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့နာမည်ရှေ့မှာ ဦးတပ်ခေါ်နေရသော်လည်း တကယ်တမ်း အသက်က ပန်ယောင်တို့ထက် အလွန်ဆုံးကြီးမှ လေးငါးနှစ်ထက် ပိုမကြီးနိုင်ပါ။ သူ့ကို ပန်ယောင် စိတ်ဝင်စားမိသလား။ ဟင့်အင်း။ ပန်ယောင် မဖြေနိုင်။

စဉ်းလည်းမစဉ်းစားကြည့်ချင်။ အနည်းဆုံး ပန်ယောင်ဘက်က သူနဲ့ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်ပဲထား။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးပြီး အရာရာကို သေချာပစ်တတ်သော ထိုယောက်ျားရှေ့မှာ ပန်ယောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံချင်တာ သိပ်ကိုသေချာလှသည်။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ပန်ယောင် သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး”

ထိုစကားကို ပန်ယောင်ဘာသာ ယုံကြည်စိတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမ၏ အပြုအမူတိုင်းက ပန်ယောင်စိတ်ကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ ဘာပဲပြောပြော သူ၏ အတ္တကြီးမှုကိုတော့ တဆိတ်ကြောက်ရွံ့မိသည်။

“အခုမှ ရှင်တို့ဇာတ်လမ်းက စတုန်းရှိသေးတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ဦးကျော်ရိုးမရဲ့ အပြုအမူတိုင်းဟာ ပန်ယောင်စိတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေငှတ်တယ်ဆိုရင် ဘာပဲပြောပြော သူက ပန်ယောင်အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနိုင်နေတာ သေချာပြီ။ ပြီးတော့ ရှင်က သူ့ဘာတွေဆက်လုပ်ဦးမလဲဆိုတာ တွေးနေရတာကိုက သူဟာ ပန်ယောင်၏စိတ်အာရုံထဲမှာ ရှိရှိရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ပန်ယောင်...ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“ဟင့်အင်း...ပန်ယောင် ဘာမှမသိချင်တော့ဘူး စုရယ်၊ သူက ပန်ယောင်အပေါ်မှာ အဲဒီလို တစ်စတစ်စ လွှမ်းမိုးလာမှာကိုတော့ ပန်ယောင် အမှန်းဆုံးပဲ”

“ဟန်ယောင်စကားကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသေချာသေးပါဘူးကွာ၊ သေချာတဲ့အထိ မိုးတို့စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“ဘာကိုသေချာတဲ့အထိ စောင့်ရမှာလဲ မိုးရဲ့”

“တစ်ခုခုပေါ့ ဟန်ယောင်ရဲ့”

မိုးစကားကြောင့် ဟန်ယောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဦးကျော်ရိုးမက ဟန်ယောင်ဆီကို လာခဲ့မယ်ဆိုတာ အိမ်ကိုလား၊ ကျောင်းကိုလားဟင်”

“ဟန်ယောင် မသိဘူး မိုး၊ သူက ပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းချသွားတာ၊ ဘယ်လိုလာမယ်လို့ အတိအကျမပါဘူး”

သူ ဘယ်လိုအချိန်မှာ ဘယ်နေရာက ဘွားခနဲပေါ်လာမည်လဲဆိုတာ ဟန်ယောင်ကိုယ်တိုင် သိချင်နေပါသည်။ ရက်အတိအကျ၊ နေရာအတိအကျသာ သိခွင့်ရခဲ့မည်ဆိုလျှင်တော့ ဟန်ယောင် သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်ပင်၍ တစ်ခုခုတော့ ကြိုတင်ကြံစည်မိမည်ထင်သည်။ အခုတော့ ဘာကိုမှ အတိအကျပြောလို့မရသလို ဟန်ယောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုကြိုတင်ကြံစည်မှုမျိုးမှ မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ရောက်ရှိလာမည့် တစ်နေ့နေ့ကိုသာ ဟန်ယောင်ဘာသာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေရပါသည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နှင့် နောက်ဆုံး ငါးရက်မြောက်နေ့တစ်နေ့၏ ညနေခင်း ဆည်းဆာတစ်ခုတွင် ဟန်ယောင်စိတ်ကို ဦးကျော်ရိုးမက လှပစွာ ဖြားယောင်းခဲ့သည်။ ထိုရက်မတိုင်မီက တည်းက ဟန်ယောင်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့သူမှာ

သူသာဖြစ်ကြောင်း တိတိကျကျ သိလိုက်ရချိန်မှာတော့ ဟန်ယောင်ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်တပ်ရခက်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို လှိုက်မောဖွယ် စတင်ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုဝေဒနာသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သည့် ခံစားချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုတစ်စုံတစ်ရာရှိနေခဲ့သည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုနေ့ ညနေစာကို မာမီက စီမံချက်ပြုတ်နေချိန်မှာ ဟန်ယောင်က ဟန်ခြံထဲမှာ စာကြည့်ရင်း ခွေးကလေး စနီပီနှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။

စနီပီသည် လူစကားကို အလွန်နားလည်သော လိမ္မာသည့် အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် ခွေးကလေးဖြစ်သည်။ စနီပီကို ဟန်ယောင် သိပ်ချစ်သည်။ ဟန်ယောင် ချစ်အောင်လည်း စနီပီက သူ့သခင်မ၏ အရိပ်အကဲကို နားလည်သိတတ်သူဖြစ်သည်။

အခုလည်းကြည့် သူမဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်အင်္ကျီအနားစကို ကိုက်ဆွဲဆော့ကစားကာနေသည်မို့ ကြာတော့ စာကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ စာအုပ်ကို မြက်ခင်းပေါ်သို့ အသာချကာ ခွေးကလေးနှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းစွာ ရယ်မောလျက် ဆော့ကစားမိကြသည်။

ထိုအချိန်ထိ ခြံရှေ့ညာဘက်စွန်းစွန်းတွင် ရပ်ထားသည့် အနက်ရောင် လင်ခရုဆာကားကြီးကို မမြင်မိသေး။ ထိုအတူ ထိုကားကြီးကို မှီ၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်ကာ ဟန်ယောင်၏ကို ငေးကြည့်နေသည့် တည်ခန့်ချောမောသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း လုံးဝသတိမထားမိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် စနီပီက ဟန်ယောင် ဖတ်လက်စစာအုပ်

တစ်အုပ်ကို ကိုက်ချီလျက် ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် ပန်ယောင်မှာ စနီပီ၏ အပြုအမူအတွက် အသံထွက်အောင်ပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်မောရင်း စနီပီနောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့၏။

“ဟိတ်...စနီပီ၊ ရပ်ကွာ ရပ်ကွာ၊ ပန်ယောင် စာအုပ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းဒဏ်ခတ်မယ် သိလား”

နှုတ်မှလည်း စနီပီကို ချစ်စနိုး ကြိမ်းဝါးနေခဲ့သည်။ စနီပီကတော့ သူမသခင်မစကားကို နည်းနည်းလေးမှပင် ဂရုစိုက် ဖော်မရ။ ပန်ယောင်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဦးကောင်းပြေးရင်း စာအုပ် ကို ခြံဝင်းတံခါးပေါက်ရှေ့အရောက်မှာ ဘုတ်ခနဲပစ်ချ၍ လာလမ်း အတိုင်း လှည့်၍ပြေးသွားသည်။

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း သိပ်ဆိုးတဲ့ စနီပီ၊ ပန်ယောင် စာအုပ် အကောင်းစားလေးကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချခဲ့တယ်၊ ရှင့်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းဆုံးမရဦးမယ်”

စနီပီကို နှုတ်မှ ပွစိပွစိနှင့် မကျေမနပ် ရေရွတ်လျက် စာအုပ်ကိုကောက်ယူရင်း စနီပီလုပ်တာကို သဘောကျစွာ ပြီးလိုက် မိသည်။

“ပန်ယောင်ဇော်”

“ရှင့်”

စာအုပ်ကိုကောက်ယူပြီး နေရာမှ လှည့်အထွက် နောက် ဘက်မှ ပန်ယောင်ဇော်နာမည်ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်၍ ယောင်ရမ်း ကာ ‘ရှင့်’ဟုထူးရင်း ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်။

အသံကြောင့် နောက်သို့လှည့်အကြည့်...

“ဟင်”

ခြံတံခါးပေါက်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွေ ပွင့်ဟသွားသည်အထိ အံ့ဩသွားရသည်။

“ဦးကျော်ရိုးမ”

ပန်ယောင်ဇော်နှုတ်မှ ထိုအမည်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်မိလျက် သား ဖြစ်သွားသည်။ သူကတော့ ပန်ယောင် တအံ့တဩဖြစ်သွား ပုံကိုကြည့်ကာ သဘောကျသလို ငေးနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုယ်ပါ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ကြီး ပန်ယောင်က အံ့ဩနေတာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သူ့မျက်လုံးတောက်တောက်တွေက ကလေးတစ်ယောက် ကို ချောမြူလိုဟန် ရယ်မြူးရိပ်တွေ လက်ဖြာနေတာကို မြင်ရ သည်။ ပန်ယောင်ကို ပြောဆိုနေသည့်ပုံကိုက တကယ့်ကို ပီဘီ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ပြောနေသည့်ပုံစံမျိုး။

ပန်ယောင်ဇော်သည် ဦးကျော်ရိုးမ၏ အကြည့်အပြော များတွင် မှင်သက်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ့...ကိုယ့်ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီမှာမနေတတ် တော့ဘူးကွ”

“အို”

သူ့စကားကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေး ရှိန်းမြဲသွားသည်။ အမလေး ရှက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်နော်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီမျက်လုံးတွေက သူ့ကို သွားကြည့်မိတာလဲမသိဘူး။ ပန်ယောင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေမည်ထင်၏။

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် မျက်လွှာချလိုက်တော့ သူ့ထံမှ ရယ်သံတိုးတိုးက ပန်ယောင်ဇော်အသည်းကို ယားကျိကျိဖြစ်စေ၏။

“ကိုယ် အလကားစတာပါ ပန်ယောင်၊ ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ ပန်ယောင် သိပ်အံ့သြသွားမှန်းသိလို့ တမင်စတာပါ။ ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ဦးလေ ပန်ယောင်၊ ကိုယ်က ပန်ယောင် ဧည့်သည်”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်ကဘာလဲ”

“ပန်ယောင် မသိဘူး”

“မသိဘူး ဟုတ်လား”

ပန်ယောင်ဇော် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မှုကြောင့် သူ့ထံမှ ထူထဲစိမ်းမှောင်သည့် မျက်ခုံးနက်နက်တစ်စုံက လှပစွာ ပင့်တက်သွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးရယ်နေဆဲ။

“ကိုယ်က ပန်ယောင်ဇော် ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒါဖြင့် ကိုယ်က ပန်ယောင်ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က ပန်ယောင်ကို နောင်ယှက်တဲ့သူ၊ ပန်ယောင်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့လူသိလား”

ခုနုတုန်းက ရှက်ရတာတွေနဲ့အတူ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပန်ယောင်ဇော် ဘုစကားပြောလိုက်တော့ သူက ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“ပန်ယောင်ဇော် စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လှချည်လားဗျာ၊ ကိုယ် အခုချိန်ထိ ပန်ယောင် ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်မိသေးဘူး ထင်တာပါပဲ”

“ထင်မနေပါနဲ့၊ အခုလို ပန်ယောင်ကို စကားပြောနေတာကိုက ပန်ယောင်ကို ဒုက္ခပေးနေတာသိလား”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဟန်မဆောင်တမ်း ပြောပစ်လိုက်သည်။ ကဲ ပန်ယောင် မိုက်ရိုင်းတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောချင်သေးလဲ။ ပန်ယောင်ကို အရိုင်းအစိုင်းမလေးဆိုပြီး စိတ်ကုန်သွားလို့ နောက်မလာရင် အေးတာပဲ။ သူကတော့ ပန်ယောင်ဇော်စကားများအတွက် စိတ်ပျက်ပုံမရဘဲ ဘာတွေသဘောကျနေသည်မသိ။ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောမဆုံး ရှိနေခဲ့သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒုက္ခပါပဲ။ ပန်ယောင်ရဲ့ အကြံအစည်တွေကို သူကများ ရိပ်မိနေခဲ့သလား။ ဦးကျော်ရိုးမဟာ ပန်ယောင်ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး မသိဆိုးရွားနိုင်လွန်းတဲ့သူပါလားနော်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင်သည် ခြံဝင်းတံခါးကို အလယ်မှာထား၍ ဟိုဘက်ဒီဘက် စကားတွေပြောနေရသည်။ တကယ်လို့များ ဒီမြင်ကွင်းကို မာမီမြင်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ ပန်ယောင် အပြစ်တင်ခံရမှာ သေချာသည်။

ပြီးတော့ ဒီအချိန်က ဒက်ဒီ အလုပ်ကိစ္စမရှိရင် အိမ်ပြန်လာနေကျအချိန်။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ပုံစံက အေးအေးဆေးဆေး။ မည်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရ။ ပန်ယောင်တို့ ခြံစည်း

ရိုးတံခါးက သူများခြံတံခါးတွေကို သံတံခါးထူထူပိတ်ပိတ်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘဲ ခပ်ကျကျ သံကာကွက်များမှ ပန်းပွင့်ပန်းခက်များတွေ ဖော်ထားသည့် ဒီဇိုင်းမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းမြင်နေရ၏။

“ဒီမှာ ပန်ယောင် စိတ်ညစ်လှပြီရှင်၊ ရှင် ပြန်ပါတော့”

ပန်ယောင်က အိမ်နောက်ဖက်သို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ကိုပြောလိုက်သည်။ မာမိထွက်လာပြီး သူ့နှင့်တွေ့သွားမည် ဆိုလျှင်တော့ ဦးကျော်ရိုးမကို ပန်ယောင်တို့အိမ်လေးထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်မည်မှာ မလွဲတည်း။

“ကိုယ်က ပန်ယောင်ဇော်အတွက် စိတ်ညစ်စရာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ ကိုယ်မပြန်ချင်သေးဘူး”

“အို... ဖြစ်မလားရှင်၊ ပန်ယောင်မှာ”

ပန်ယောင်ဇော် စကားတွေ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားရပြီး မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားနက်ကြီးနောက်ဆီသို့သာ ကြည့်နေမိသည်။

မြတ်စွာဘုရား။ ဒက်ဒီရဲ့ကားပါလား။

“ဟိ...ဟိ...ဟိ”

ဒက်ဒီကားဆီမှ ဟွန်းသံပေါ်လာသည့်အတွက် ဦးကျော်ရိုးမ ကိုယ်ကိုဆန့်လျက် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပန်ယောင်ဘက်လှည့်ကာ...

“ဧည့်သည်ထင်တယ် ပန်ယောင်”

သေတော့မှာပဲ။ ဒါဟာ ပန်ယောင်ဒက်ဒီရဲ့ကားဆိုတာ

သူ နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ ရှင့်ကားကို ခြံထဲမောင်းသွင်းလိုက်တော့၊ အဲဒါ ပန်ယောင်ဒက်ဒီရဲ့ကားပဲ”

“အာ...ဆောရီး”

ပြောပြောဆိုဆို ပန်ယောင်ဇော် ခြံတံခါးကို အပြေးအလွှား ခပ်သွက်သွက်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူကတော့ အခုမှပင် ဒက်ဒီကို အားနာရကောင်းမှန်းသိစွာ သူ့ကားနက်ကြီးကို ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီကတော့ သူ့ရှေ့မှ လင်ခရူဆာကားနက်ကြီးကိုကြည့်၍ ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံနှင့် ကားကို ခြံတွင်းသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာ၏။ ပန်ယောင်ကတော့ ကားနှစ်စင်းစလုံး တိုက်ရှေ့မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်သွားတာကိုကြည့်ရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ၏။

သူ့ဒက်ဒီတွေကြာရင် ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပါ လိမ့်။ ဒက်ဒီရဲ့ဒေါသဟာ လူမရွေးဘူးဆိုတာ ပန်ယောင် အသိဆုံးမဟုတ်လား။ ပန်ယောင်ဇော် ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။ ဒီလောက်တောင် တစ္ဆေထိုး တစောက်ကန်းဆန်တဲ့လူ။ အနည်းဆုံး ဒက်ဒီရဲ့ လက်သီးတစ်လုံးလောက်တော့ မြည်းကြည့်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။

ပန်ယောင်ဇော် ဒက်ဒီနှင့်တွေ့၍ ဦးကျော်ရိုးမ ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲတစ်ခုခု။ ဥပမာ ပန်ယောင်ဆီကို သူလာတာပါလို့ ပြောခဲ့ရင် ဒက်ဒီရဲ့ စူးရှထက်မြက်တဲ့ စကားလုံးတွေအောက်မှာ သူ့ဘက်က ရွံ့နိမ့်သွားတာမျိုးနှင့် ကြုံစေချင်စမ်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ကားများရပ်ထားရာသို့ မသွား

တော့ဘဲ ခြံထောင့်က သူမစာအုပ်တွေထားခဲ့ရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စာအုပ်ကို မျက်နှာအုပ်ထားသော်လည်း ယန်ယောင်စိတ်တွေက စာထဲမှာ မဝင်စားနိုင်။ အိမ်ရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်ရပ်ထားသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားနက်ကြီးဆီသို့သာ အာရုံရောက်နေခဲ့သည်။

အင်း...အလွန်ဆုံးစောင့်ရ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပေါ့။ ယန်ယောင်ဇော်ကသာ ဦးကျော်ရိုးမဟာ ယန်ယောင်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ ဘာညာနဲ့ အာမခံမပေးဘူးဆိုရင် ပြီးတော့ ယန်ယောင်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ယန်ယောင်ကသာ သွားမတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် သိပ်ပါးနပ်တဲ့ ဒက်ဒီက အခြေအနေမှန်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားမှာပဲ။ ယန်ယောင်ဘက်က အကူအညီမရလို့ ဦးကျော်ရိုးမလည်း စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေရမယ်။ ဒါ ယန်ယောင်ဘက်က ဦးကျော်ရိုးမကို အကောင်းဆုံး တုံ့ပြန်တဲ့နည်းပဲ။ ဦးကျော်ရိုးမ တွေ့ရမယ့် စိတ်ဒုက္ခကို တွေးရင်း ယန်ယောင် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ယန်ယောင်ကချည်း သူ့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ယန်ယောင်အလှည့်ပဲပေါ့။ အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။ အမှောင်ထုလွှမ်းမပြုလာသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း ယန်ယောင် မျက်နှာလေးများ တွန့်ကျေးစပြုလာသည်။

ကျောင်းစာအုပ်ကို ဆက်မကြည့်နိုင်တော့။ ဦးကျော်ရိုးမလည်း အိမ်ထဲက အခုချိန်ထိ ထွက်မလာသေး။ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ နောက်ဆုံးတော့ ယန်ယောင်ဇော် ဘယ်လိုမှ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အတူတူ ကျောင်းစာအုပ်တွေကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ရင်

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား။ အံ့ဩစိတ်နှင့် မယုံနိုင်စွာ ယန်ယောင် မျက်တောင်ရှည်ရှည်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် တွေးမရအောင် ရှိနေစဉ် ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီမှ ဒက်ဒီ၏ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သံနှင့်အတူ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကိုပါ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ယန်ယောင် ပါးစပ်လေး ဟသွားရသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ဒက်ဒီဟာ ဒီလောက်ကြီး အလွယ်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတာ တကယ်ရော ဟုတ်နိုင်ရဲ့လား။ ဒက်ဒီဟာ တော်ရုံလူမျိုးကို အလွယ်နဲ့ မခင်မင်တတ်တာသာ ယန်ယောင် သိမထားခဲ့ရင် အခုအခြေအနေကို ဒီလောက်ကြီး ယန်ယောင်ဇော် အံ့ဩနေမိမည်မထင်။ ခြေဖျားလေးများ အသာထောက်ရင်း အသံကြားရာ ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီသို့ ခပ်ဖွဖွ နင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ အထင်နှင့်အမြင် လွဲနေသည့်အတွက် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်နေမိသည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ကပ်လျက်မှာ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သည့် လှေကားရှိသည်။ ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ဒက်ဒီကို တစ်ချက်လောက် ချောင်းကြည့်ပြီးလျှင်တော့ ယန်ယောင်ဘာသာ တိတ်တိတ်လေး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားရုံသာ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်သွားသည်။

သို့သော် ယန်ယောင် အတွေးလေးမဆုံးလိုက်ရပါ။ ထမင်းစားခန်းသို့ ယန်ယောင်ဇော် ရောက်သွားသည်နှင့်...

“သမီးလေးရေ ခဏလာပါဦးဣ” ဆိုသည့် ဒက်ဒီအသံ

ကြီးကြောင့် ယန်ယောင် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း...သမီးမလာချင်ဘူး” ဟု စိတ်ထဲက ပြန်ပြောနေမိသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာတော့ ယန်ယောင် ဒက်ဒီ ရှိရာ ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ စိတ်မပါဘဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။

“ထိုင်...သမီး၊ ဒါ ဒက်ဒီရဲ့ အစုရှယ်ယာဝင် မောင်ကျော်ရိုးမဆိုတာပဲ၊ သမီးနဲ့လည်း သိတယ်ဆို”

ဒက်ဒီစကားကြောင့် ဦးကျော်ရိုးမကို မကျေမနပ် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူကတော့ ခပ်ပြီးပြီးအမှုအရာနှင့် ခေါင်း တစ်ချက်ပင် ဆတ်ပြလိုက်သေးသည်။

“မောင်ကျော်ရိုးမရဲ့တူကလေးက သမီးရဲ့ကားကို နောက် ကနေဝင်တိုက်ရင်း သိကြတာတဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဒက်ဒီအမေးကို စုပုပ်ပုပ် “ဟုတ်” လိုက်ရသည်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ မောင်ကျော်ရိုးမရေ၊ သမီးက တကယ်ကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ သူ မကြိုက်တာ တစ်ခုခုတွေ့ရင် ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘူး စိတ် ကောက်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို အန်တီလည်း မင်းပြောမှသိရတာ၊ သူက ကားမမောင်းရမှာစိုးလို့ ပြန်မပြောဘူး၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မ လေး”

လိမ္မော်သီး အမွှာလေးများချပေးရင်း မာမီက ပြောနေတာ မို့ ဦးကျော်ရိုးမ ဒက်ဒီတို့ကို ဘာတွေပြောထားမှန်း သဘောပေါက်

သွားရသည်။

“အဲဒီနေ့ထဲက ကျွန်တော့်ကို သူ စိတ်ကောက်နေတာ အခုချိန်ထိပဲ”

ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း ယန်ယောင်ကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်၏။

“ဟုတ်လား သမီး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဒက်ဒီက ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ဝင်မေးလိုက်သဖြင့် ယန်ယောင် ဇော် ခေါင်းခါလိုက်ရသည်။ အို ဦးကျော်ရိုးမဘက်က မလိုအပ်ဘဲ ရိုးသားပြနေတာကို ဒက်ဒီတို့က ဘာဖြစ်လို့များ ယုံကြည်နေရတာ ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်မိသည်။

“နေပါဦး”

သူ ဒက်ဒီရဲ့ အစုရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်ဆိုပါလား။ ဒါဖြင့် သူဟာ ယန်ယောင်ဇော်ထင်တာထက် ပိုပြီး အခွင့်အရေးတွေ ရနေတာပေါ့။

“ဒီလိုပဲ မောင်ကျော်ရိုးမရေ၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီး လေးဆိုတော့လည်း အလိုလိုက်ထားတော့ ဆိုးချင်နဲ့ချင်တယ်”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ အန်ကယ်၊ သူဆိုးတာ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသား ဆိုတော့ လုပ်ချင်တာကို ချက်ချင်းလုပ်ပစ်လိုက်ရမှ အဲဒီလို ဆိုးတာ မျိုးလေးတွေ ရှိတယ်”

“ယန်ယောင်ဇော်က ကျွန်တော့်လောက် မဆိုးပါဘူး”

နိုင်တော့။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ရီရီ၊ ကိုယ်တို့တစ်တွေ ဘယ်သူမှ မတွေးမိ၊ မစဉ်းစားမိတာတွေကို သူက တွေးမိစဉ်းစားမိတယ်၊ ပြီးတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် အကောင်အထည်ဖော်တယ်၊ စွန့်စားရဲတယ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့ကတော့ သူ့လောက်သတ္တိမရှိတာ အမှန်ပဲကွ၊ ကိုယ့်ဘက်က မသေချာဘဲနဲ့ မစွန့်ရဲဘူး၊ မောင်ကျော်ရိုးမကတော့ မရဘူးဟေ့ သူက သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ကိုဖြစ်လိုက်ရမှ၊ သူလုပ်တိုင်းလည်း အောင်မြင်တာချည်းပဲ၊ ကိုယ်တို့မှာသာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ရီရီရေ၊ အာမခံကလည်း ဘာရဲသလဲမမေးနဲ့၊ လူငယ်ပေမယ့် တော်ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီကို နောက်ဆုံးမှရောက်လာပေမယ့် သူ့ကြောင့် အမြတ်အစွန်းတွေ အချားကြီးရခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက် အားကျဖို့ကောင်းသလဲ၊ သူ့ရဲ့အကြံဉာဏ်တိုင်းဟာ ရှေ့ဖြစ်ဖို့ချည်းပဲ”

ဒက်ဒီက သူ့ကို အတော်အားပေးထားကြောင်း သိရလေပန်ယောင်ဇော်က ဦးကျော်ရိုးမကို ပို၍ ဂရုမစိုက်ချင်လေဖြစ်လာ၏။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူနှင့် စီးပွားဖက်များ၏ နှုတ်ဖျားတွင် ဦးကျော်ရိုးမကို မသိသူမရှိသလို သူ့အရှိန်အဝါကြောင့် မဆွတ်ခင်က ညွတ်နေသူကိုလည်း မကြားချင်မှအဆုံး။

ထို့အတွက် မနာလိုဝန်တိုစိတ် မရှိသော်လည်း အဲဒီလို ဆွတ်ချင်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေသည့်ကြားမှ သူမလို ဆက်ဆံရေး မပြေမပြစ်နှင့် စကားပင် ကောင်းကောင်းပြောဖော်မရသော

မိန်းကလေးကိုမှ ဘာစိတ်ကူးဖြင့် ရွေးပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် လုပ်နေမှန်း မသိပါ။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဦးကျော်ရိုးမ ပန်ယောင်ဆီလာနေတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူပစ်လိုက်ရတော့မလိုပါပဲလား။ သူ့ထံမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောမှုကို ပန်ယောင် မမက်မောပါ။ ဦးကျော်ရိုးမနားတွင် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်နေကြသည့် မိန်းမများစွာနှင့် ပန်ယောင် မတူချင်။ ထို့ကြောင့် သူ အိမ်လာတိုင်း ပန်ယောင် ရှောင်နေတတ်သည်။ ဒက်ဒီရှေ့မှာ မတော်တဆ ဆုံမိလျှင်လည်း မကောင်းတတ်သဖြင့် သူမေးသမျှကို အလိုက်အထိုက် ဖြေတတ်သည်မှလွဲ၍ သူ့နားမှာ ကြာကြာမနေပါ။ သို့သော် ရှောင်လှုံမရသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုက ပန်ယောင် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်သည့်နေ့မှာ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင်ကြားတွင် လှပစွာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ပန်ယောင်ဇော် မွေးနေ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းပို့ခြင်း၊ ငါးသက်စေလွှတ်ခြင်း၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာနှင့် မိဘမဲ့ကျောင်းကို ငွေလှူဒါန်းခြင်းများမည်။ ဒက်ဒီနှင့် မာမီထံမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ညဦးကတည်းက ကြိုတင်ရထားသဖြင့် နံနက်စောစောထ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရန်မှအစ သူမကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လုပ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ကြုံနေသည့်အတွက် အဆင်ပြေသွား၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆွမ်းပို့ပြီးအပြန် မာမီက ခေါင်းပုလ္လသဖြင့် အိမ်မှာအနားယူထားရစ်ခဲ့ပြီး အစီအစဉ်အတိုင်း

ပန်ယောင်တာသာ တစ်ယောက်တည်း ငါးသက်စေလွှတ်သည်။ ကန်ရေပြင်မှာ ကူးခတ်ကွယ်ပျောက်သွားသည့် ငါးတွေကိုကြည့်ရင်း ရင်မှာ ကြည်နူးရ၏။ ကားက မထင်မှတ်ဘဲ လမ်းမှာထိုးရပ်သွားသဖြင့် ပန်ယောင် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်ကာ တတ်သ၍ မှတ်သရွေ့ ဟိုစမ်းသည်စမ်းနှင့် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း ကားက တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်ပါ။ လူရှင်းသည့်နေရာမှီသာ တော်ပါတော့သည်။ နို့မဟုတ်လျှင် စိတ်ညစ်စရာ ရှက်စရာဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကားကို အနီးအနားက လူတချို့၏ အကူအညီဖြင့် လမ်းဘေးသို့ တွန်းရွှေ့ထားလိုက်ရသည်။ အသိမိတ်ဆွေများ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်မိသော်လည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့။ ကုသိုလ်ပြုနေသည့်အချိန်မှီ အခုလို အဆင်မပြေဖြစ်ရတာကို ဒေါသဖြစ်မနေချင်တော့သဖြင့် တစ်ခုခုလုပ်ရန် ပန်ယောင် စဉ်းစားရသည်။

ကားငှားစီးသွားလျှင် ဖြစ်သော်လည်း ပန်ယောင် ကားကို ဒီအတိုင်းထားသွားလိုကလည်း မဖြစ်ပြန်။ နီးရာအိမ်တစ်အိမ်မှာ အကူအညီတောင်းပြီး ဒက်ဒီထံ ဖုန်းဆက်တာအကောင်းဆုံးမို့ ကားမှန်တင်၍ သော့ခတ်ရသည်။ ပြီးတော့ အနီးဆုံးအိမ်တစ်အိမ်မှ ဖုန်းဆက်ရ၏။

“ဟဲလို”

ပန်ယောင် ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှထူးသံကို ကြားရ၏။

“ဒက်ဒီလားဟင် သမီးပါ။ ဒီမှာ ကားဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလို့ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားရတယ်။ အဲဒါ သမီးမွေးနေ့အတွက်

မိဘမဲ့ကျောင်းကိုလည်း သွားရဦးမှာ၊ မြန်မြန်လေးနော် ဒက်ဒီ၊ မြန်မြန်လေး၊ ဪ သမီးကားကိုလည်း လာယူခိုင်းဦးနော်”

တစ်ဖက်မှ ‘ဟဲလို’ဟု ထူးလိုက်သည်နှင့် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပန်ယောင် တွေ့နေရသည့် အခက်အခဲများကို အသက်ပင် ဝဝမရှုနိုင်ဘဲ ဆက်တိုက်ကြီး ပြောချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ...ကားက ဘယ်နားမှာ ပျက်နေတာလဲ၊ ဘယ်နေရာကို လာခဲ့ရမလဲဆိုတာသာ ကိုယ့်ကိုပြော၊ ပန်ယောင်ဆိုကို ကိုယ် အမြန်ဆုံးလာခဲ့မယ်”

“အို...ဦးကျော်ရိုးမ”

ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားရသည်။ ဒက်ဒီထင်ပြီး ပြောချင်တာတွေ ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ ဒီနေ့ ပန်ယောင်မွေးနေ့ဆိုတာကို သူ့မသိစေချင်ပါဘူးဆိုမှတော့ တည့်တည့် သွားပြောမိသည်။ အခုမှတော့ ပန်ယောင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“ဒက်ဒီရောဟင်”

“ပန်ယောင်က ဒက်ဒီထင်ပြီး ပြောနေမိတာ”

“ကိုယ့်ကိုပြောတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့ ပန်ယောင်၊ အန်ကယ် မရှိဘူးကွ၊ အပြင်သွားတယ်၊ ကဲ ပြော ကိုယ်ဘယ်ကို လာခဲ့ရမလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း သူကတော့ အပိုင်အနိုင်ပြောလိုက်သည့် အတွက် ဦးကျော်ရိုးမနှင့် အတူမသွားချင်သည့် ပန်ယောင်မှာ

www.burmeseclassic.com

အခက်အခဲဖြစ်ရသည်။

“ဒက်ဒီက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မှာလဲဟင်”

“အဲဒါက အရေးကြီးပါဘူး ပန်ယောင်၊ ကိုယ်သွားမဲ့ နေရာကို ကိုယ့်ဘက်က နောက်ကျမသွားဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ။ အတွေးချော်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ လာခေါ်ရမယ့်နေရာကိုသာ ပြော”

ကဲ ပန်ယောင် ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာများထပ် ပြောလို့ရဦးမှာတဲ့လဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူပြောသလိုပင် မွေးနေ့ အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်လိုစွာ သူ လာခေါ်ရမည့်နေရာကို သာ ပြောပြလိုက်ရတော့သည်။

“အိုကေ...ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်”

ဆိုသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏အသံကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဖြစ် တော့။ သူပြောသလိုပင် အတိအကျ ရောက်လာမည်ဆိုတာ သိပ်သေချာနေသည် မဟုတ်လား။ အိမ်ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ ဦးကျော်ရိုးမ၏ အနက်ရောင် လင်ခရ ဆာကားကြီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ထို့နောက် ကားတံခါးပွင့်လာပြီး ဦးကျော်ရိုးမက ဆင်းလာသည်။ ချောမောတည်ခန့်လွန်းသော သူ့ကို ငေးခနဲမကြည့်မိအောင် လျှပ်တစ်ပြက် အကြည့်လေးနှင့်ပင် သူဟာ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရ သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ပန်ယောင်ရဲ့ လှူမယ့်ပစ္စည်းတွေ”

အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံနှင့်အတူ အနီးကပ်ရပ်နေ သည့် အနေအထားကြောင့် သူထံမှ သင်းပျံသည့် ကိုယ်ရနံ့စာစ်မျိုး ကို ရှူရှိုက်နေရသဖြင့် ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် ပူနွေး ရှိန်းမြွှာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးနေသဖြင့် “ကားထဲမှာ”ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေရင်း သူ့ကိုမကြည့်မိအောင် သတိထားနေရသည်။ ဦးကျော်ရိုးမက ကား နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အအေးဗူးတွေကို မယူလိုက်ပြီး သူကား ကြီး၏ နောက်ခန်းမှာ ထည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ ပန်ယောင်တက်ဖို့ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသည်။

“တက်လေ ပန်ယောင်၊ ကားကို ကိုယ့်မိတ်ဆွေလာယူ လိမ့်မယ်”

ပန်ယောင်ဇော်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိ။ သူပြော သလို ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။ ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပိတ်ပေးပြီးမှ ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကားကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်း မောင်းထွက်၏။ နီးတပ်လွန်းသည်ဟု မဆိုသာသေးဘဲ သူထံမှ ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ရင်ခုန်ယစ်မူးဖွယ် ရှူရှိုက်နေရ၏။

“ဒီနေ့ ပန်ယောင်မွေးနေ့ဆိုတော့ ဘယ်နှနှစ်မြောက်လဲ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် ပန်ယောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း မေး၏။

“တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်ပါ”

“ကိုယ့်နဲ့ဆို မင်း သိပ်ငယ်သေးတာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ပန်ယောင် မကျေမနပ်နှင့် ဦးကျော်ရိုးမ

ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက လည်ကတုံး၊ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ကို ကြယ်သီးစေ့တပ်ဝတ်ထား၏။ ပြီး ဖုန်းနုရောင်သန်းနေသည့် ခြေချောင်းလက်ချောင်းတွေက ညီညီညာညာ။ ဒီနေ့မှာ ဖုန်းယောင်ကလည်း ဘုရားသွားရမည်မို့ နို့နှစ်ရောင်အဖွင့်အင်္ကျီမှာ ပုလဲပွင့်များ စိခြယ်ထားသည့် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် လုံချည်ကို ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထားပြီး အနက်ရောင် လေဒီရှူးကို စီးထားပါသည်။ ဖုန်းယောင်ပုံစံက ခါတိုင်း ကျောင်းသွားနေကျပုံစံနှင့် မတူတာတော့ အမှန်ပင်။ နုပျိုးပေါ်သို့ ဆံပင်တချို့ ဝဲကျနေပုံက တကယ့်ကို လူငယ်လေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တူသည်။

“ဦးကျော်ရိုးမအသက်က ဘယ်နှနှစ်မို့လဲ၊ ဖုန်းယောင်အထင်ပြောရရင် ဖုန်းယောင်ထက် အလွန်ဆုံးကြီးမှ သုံးလေးနှစ်ပေါ့”

“ငွတ်ဒ်...သိပ်ကောင်းတဲ့ ခန့်မှန်းချက်ပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မွေးနေ့ရှင်ကို အကောင်းဆုံးလက်ဆောင် ပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

သူ့ထံမှ မှတ်ချက်ချသံနှင့်အတူ သဘောကျသလို ရယ်မောလိုက်သည့် ရယ်သံတိုးတိုးကြောင့် ဖုန်းယောင်ဇော် ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ကြည့်ပါလား ဖုန်းယောင်ကပဲ သူ့ကို တမင်သက်သက် မြှောက်ပင့်ပြီး ပြောနေသလိုလို ဘာလိုလို၊ အို ဖုန်းယောင်တို့ ဘယ်တုန်းကမှ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာ ဘာပဲ ပြောပြော ဖုန်းယောင် အနေသာကြီးပါ။

“ဖုန်းယောင်...ဒက်ဒီနဲ့မာမိက ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူပေးတာမှ လက်မခံပါဘူး”

“အဲဒါက ဖုန်းယောင်ဘက်ကအပိုင်းလေ၊ ကိုယ်က

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်၊ ဖုန်းယောင်အထင် နည်းနည်းလွဲသွားတယ်၊ ဖုန်းယောင်က ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးငယ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာယှဉ်ကြည့်ရင် ကိုယ်နဲ့ ဖုန်းယောင် သိပ်မကွာဘူးထင်တာပဲ”

“အိုး...ဘာဆိုင်လို့ ဖုန်းယောင်က ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရမှာလဲ”

သူ့ထံမှ ဘာလိုလိုစကားကြောင့် ဖုန်းယောင် မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမက ဖုန်းယောင် ဒေါပွသွားတာကို ရိပ်မိပုံနှင့် ရယ်မောနေပြီးမှ...

“ကိုယ်က အဲဒီလိုလေးပြောမိတာနဲ့ စိတ်ဆိုးစရာလားဗျာ၊ ကိုယ်က သဘောပြောတာ ဖုန်းယောင်ဇော်ရဲ့”

“တကယ်...တကယ် ဖုန်းယောင်ကတော့ တခြား ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မတူဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ဖုန်းယောင် သိပ်လှနေတာတော့ အမှန်ပဲကွ၊ ဒါ ရိုးရိုးသားသား ချီးကျူးတာနော်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်ဖို့မဟုတ်ဘူး”

“ပြီးတော့ ဖုန်းယောင်မွေးနေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖုန်းယောင်နဲ့အတူ ဘုရားသွားခွင့်ရတာကို အကျေနပ်ဆုံးပဲ၊ ဖုန်းယောင် ရင်ထဲမှာ ရော ကိုယ်နဲ့အတူသွားရတာ တစ်ခုခုမခံစားရဘူးလား၊ ဥပမာ ကိုယ့်ကို ရင်ခုန်နေတာမျိုး”

ဖုန်းယောင်ဇော်မျက်နှာသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် ပူနွေးသွား၏။ သိပ်ရဲတင်းတဲ့လူဟု စိတ်ထဲက အပြစ်တင်လိုက်သည်။ အပြင်ကတော့...

“ပန်ယောင် စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ဘူး”ဟု အပြတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။

သူက ပန်ယောင်စကားကို နည်းနည်းလေးမှပင် ဂရုစိုက်ဖော်မရဘဲ ပန်းနှစ်ဘက် လှပစွာတွန့်လျက် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကူးတိုင်းဟာ အသက်ဝင်လာရတာချည်းပဲ၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါ ပန်ယောင် ကိုယ့်ကားပေါ်ရောက်နေလို့ အခွင့်အရေးယူချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲဒီစကားကို နေရာမရွေး အချိန်မရွေး ကိုယ်ပြောရတယ်ဆိုတာ ပန်ယောင် နားလည်လား”

ရှက်စိတ်ဖြင့် ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသော်လည်း ပန်ယောင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခပ်ရဲရဲတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့သည်ထင်၏။

“ရှင်ကို ပန်ယောင် မချစ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း နီးပဲ”

“ဒါ ပန်ယောင်ဘက်က ပွင့်လင်းရိုးသားတာထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို အရွံတိုက်ဖြေတာလည်း ဖြစ်မယ်”

ပန်ယောင်ဇော်စကားကို စိတ်ဆိုးဖော်မရဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးမှတ်ချက်ချနေ၏။

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ပန်ယောင် ကိုယ့်ကို ချစ်လာအောင် လုပ်ဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ”

ပန်ယောင်ဇော် ပန်းတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အချစ်ကို ပန်ယောင် အသိအမှတ်ပြုပေးရမှာပါ၊ အခုချိန်ကစပြီး ပန်ယောင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီ”

သူ့အသံက ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ နူးညံ့လျက် ပန်ယောင် ဆိုးရွဲသမျှကို အစွမ်းကုန် ခွင့်လွှတ်အလိုလိုက်တော့မည့် ချစ်သူတစ်ယောက်၏ အသံနှင့် တူလွန်းသည့်အတွက် ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ အလိုလိုမွန်းကြပ်လိုက်မောသွားရသည်။ တကယ်တမ်း ဦးကျော်ရိုးမကို တမင် ဂျစ်ကျအရွံတိုက်ချင်စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် ပန်ယောင် မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ပြောနေမိတာကလွဲ၍ သူနှင့် ပန်ယောင်ကြားမှာ ကြီးမားသည့် ပြဿနာရယ်လို့လည်း မရှိခဲ့ပါ။ အရာရာကို အပိုင်တွက် သိနိုင်စွမ်းသည့် သူ့အတွင်းစိတ်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ ပန်ယောင်ကသာ ရွံ့နေတာဖြစ်ပေမယ့် ဦးကျော်ရိုးမဘက်က ရဲဝံ့လွန်းတာကိုတော့ ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ မမေ့ရပါ။ ပန်ယောင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ယောက်ျားတွေနှင့်မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပင်။

အခုလည်း ပန်ယောင်ဇော်က သူ့ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီတဲ့။ ပန်ယောင်ဇော် မကျေနပ်သော်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ဘုရားရောက်တော့ ငွေအလှူမှာ ဘုရားလှူကြီးတွေက ဘယ်လိုထင်သည်သိ။

“သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊ ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေဗျာ၊ နောက် သားသမီးတွေရရင်လည်း ဒီလိုပဲ လှူဒါန်းနိုင်ပါစေ”

ဆုတွေတစ်သိကြီး ပေးလို့မဆုံးနိုင်တော့။ ပန်ယောင်ဇော် မှာသာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကိုပင် ကောင်းစွာမကြည့်ရဲတော့တဲ့ ထိုနေရာမှ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ခဲ့သည်။

ဘယ်နှယ် သူကပါ ပန်ယောင်ဇော်နားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ငွေတွေလာလှူနေမှတော့ ဒီလိုပဲ ထင်ကြမည်ပေါ့။

“အို...အမေ”

“ဟိတ်”

ဘုရားရင်ပြင်မှာ ရေစက်တို့ကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ဟန်ချက်ပျက်ကာ ပြိုလဲမသွားခင် ရင်ခွင်တစ်ခုထဲသို့ ထွေးခဲ့ရောက်သွား၏။

“ပန်ယောင်ဇော်ကတော့ တကယ့် ကလေးလေးလို့ပဲ ကွာ”

“သူတို့မသိလို့ပြောတာပဲ၊ ဒါ ဂျက်စရာလား၊ အခုမဟုတ်လည်း နောက်တော့ ဟုတ်သွားမှာပဲ”

သူက ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်လေးကို ထိန်းမတ်ပေးရင်း ပြောသည်။

“အို...ဘုရားပေါ်မှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဂျက်ဂျက်နှင့် ဟန်တားစကားကို ပြောမိသည်။

“သစ္စာစကားတွေပါဗျာ၊ ပန်ယောင်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားရှေ့မှာ ကိုယ် သစ္စာဆိုပြရမလား”

“အို...ရှင်က ပန်ယောင် ချစ်သူမှမဟုတ်တာ၊ မလိုမိဘူး”

“ကောင်းပြီလေ...လိုအပ်တဲ့တစ်နေ့ကြတော့ ပန်ယောင်နဲ့ ကိုယ် အတူသစ္စာဆိုကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် ပန်ယောင်ဇော်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူ့ရဲ့ ရဲတင်းပွင့်လင်းမှုတိုင်းက ပန်ယောင်ဇော်ကို ကျဉ်းကျပ်သွားစေကြောင်း သူ ရိပ်မိဟန်မတူ။

ဘုရားပေါ်မှာမို့ ပန်ယောင် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ သူက ဘုရားပန်းဝယ်၊ ဆီမီးပူဇော်ကာ ဘုရားရေသပ္ပာယ်တာက အဆုံး အသေးစိတ်လိုက်ပြီး ဂရုစိုက်နေတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပန်ယောင်တို့ကို ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံဟု ထင်မြင်ယူဆနေပုံရသည်။ ပန်ယောင်ကလည်း မြန်မြန်ပြီးအေးရေပုံစံနှင့် သူပြောသလို လိုက်လုပ်ပါသည်။ ဘုရားပေါ်က နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ပန်ယောင်ဇော်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ကိုယ်ပေးမယ်”

ကားထဲမှာ အတူထိုင်မိကြသည်နှင့် သူက ကားကို မှက်ချင်းမထွက်သေးဘဲ ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

“ကျွန်မ မယူချင်ဘူး”

ပန်ယောင်ဇော် ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းဆန်လိုက်၏။

“ကိုယ်က ဇွတ်အတင်း ပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

“လွယ်ပါတယ်၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့”

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး ပန်ယောင်၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်”

www.burmeseclassic.com

လာရင် အရာရာတိုင်းမှာ အလေးအနက် ခံစားနေတတ်တာကိုက မင်း ကိုယ့်အပေါ် အနိုင်ယူဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ”

သူ သက်ပြင်းချလျက် ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက် လိုက်သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဦးကျော်ရိုးမက မည်သည့် စကားမှ မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောနေပုံနှင့် ငြိမ်သက် နေ၏။ ပန်ယောင်ဇော်နှင့် ပတ်သက်တာဖြစ်နိုင်သလို သူ့လုပ်ငန်း ကိစ္စလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပန်ယောင်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး “ကိုယ် အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးနော် ပန်ယောင်ဇော်” ဆိုသည့် စကား အတွက် ပန်ယောင် များစွာ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

အကျဉ်းအကျပ်တစ်ခုထဲမှ လွတ်မြောက်သူတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်မျှပင် မခေါ်နိုင်တော့ဘဲ ပန်ယောင်ဇော် ကားပေါ်မှဆင်း လိုက်သည်။

“ပန်ယောင်ဇော်”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ကားထဲသို့ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။

“မင်းမှာ ရက်စက်တတ်တဲ့ နှလုံးသား မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိထားတယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် ကံကောင်းမှာပါ”

ပန်ယောင်ဇော် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာ သူ့ကားက ထွက်သွားသဖြင့် နေရာမှာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပန်ယောင်ဇော် အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းအတက်လိုက်မှာတော့ ဦးကျော်ရိုးမနှင့်ပတ်သက် ၍ သူမကိုယ်သူမ သံသယရှိလာပြီဖြစ်သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၅)

ထိုညနေခင်း ဒက်ဒီပြန်လာသည့်အချိန်တွင် ပန်ယောင် ဇော်အတွက် ပါကင်လှလှလေးနှင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကို ရရှိပါသည်။ ထိုဗူးလေးကို ဒက်ဒီမှတစ်ဆင့် ဦးကျော်ရိုးမက ရိုးသားစွာပေးလိုက်တာမို့ သူ့ထံမှ တိုက်ကွက်တစ်ခု ဟု မသင်ရအောင်ပင် ရိုးစင်းနေခဲ့သည်။

“ဖွင့်ကြည့်လေ သမီးရဲ့ မောင်ကျော်ရိုးမက ဘာလေး ပေးသလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့”

ဦးကျော်ရိုးမကြောင့် ဒီနေ့ ပန်ယောင်ဇော်မွေးနေ့ အဆင်ပြေ သွားရပုံနှင့် ပျက်သွားသည့်ကားကို ဒရိုင်ဘာနှင့် အိမ်ကိုပို့ခိုင်းလိုက် တာအဆုံး မာမီနှင့်ဒက်ဒီ တစ်လှည့်စီပြောနေကြပြီးမှ မာမီက လက်ဆောင်ထုပ်ကို ဖောက်ရန် တိုက်တွန်းစကား ပြောလာ၏။

“ဟင့်အင်း...သမီး သူ့ဆီက ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ဒက်ဒီ ရုံးသွားရင် သူ့ကိုပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

“ပြန်ပေးစရာမလိုတော့ဘူး သမီးရဲ့၊ မောင်ကျော်ရိုးမက သမီးမယူဘူးဆိုရင်လည်း သူက ပြန်လက်ခံတော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း ဒက်ဒီကို တစ်ခါတည်းပြောလိုက်ပြီးပြီကွာ၊ သူ ဒီနေ့ပဲ

စင်ကသူကို သွားပြီ၊ မဆိုးချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဒက်ဒီသမီးက လိမ္မာပါတယ်”

ဒက်ဒီက ယန်ယောင်ဇော် ဦးခေါင်းကို ဖွဖွလှမ်းပုတ်ရင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မာမိကတော့ ချည်ထည်တစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ထိုးနေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ယန်ယောင်သာ နှုတ်ခမ်း စုလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင်သည်။ ပြောတော့ ဦးကျော်ရိုးမ ယန်ယောင် သူ့အပေါ်မှာ အနိုင်ယူတာတဲ့။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ အနိုင်ယူခဲ့နေရတာက ယန်ယောင်။ ပြန်မပေးနိုင်အောင် တစ်ခါထဲ ပိတ်ပြောထားပြီးပြီဆိုမှတော့ မထူးတော့ပါ။ အပေါ်ထပ်က ယန်ယောင်ဇော် အခန်းရှိရာသို့ တက်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ပါကင်လှလှ ထုပ်ပိုးထားသည့် ဗူးလေးကို ဖွင့်သင့်မသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ အိုလေ ပြန်မပေးပါနဲ့ဆိုမှတော့ အထဲက ဘာလေးလည်းဆိုတာ သိရတာပေါ့နော်။ ယန်ယောင်ဇော် ဘာသာ ဘယ်သူမှမမေးဘဲနဲ့ ဖြေပြီး ပါကင်လေးများကို ခွာလိုက်သည်။

“ဟင်”

ကတ္တီပါဗူးလေး တစ်ခုပါလား။

အသည်းနှလုံးပုံ ရဲရဲနီနေသည့် ကတ္တီပါဗူးလေးကို မရဲတရဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“အို”

စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း။ ဒါဟာ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ မွေးနေ့လက်ဆောင် မဖြစ်သင့်ပါ။ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသည့် စိန်ပွင့်လေး

က မီးရောင်အောက်မှာ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည်။ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ကြည့်လိုက်တော့ ယန်ယောင်လက်နှင့် တိုင်းလှုပ်ထားသလို အတိအကျဖြစ်နေ၍ အံ့သြသွားသည်။

သိပ်လှတဲ့ လက်စွပ်လေးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအစိုးတန်လက်စွပ်ကို ယန်ယောင် လက်မခံနိုင်ပါ။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်းဖြစ် ဒါဟာ စေ့စပ်လက်စွပ် အနေအထားမှာသုံးတဲ့ လက်စွပ်မှန်း ယန်ယောင် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။

လက်စွပ်လေးကို ပြန်ချွတ်လိုက်သည်။ ရော့ရှော့ရှါ။ ဝတ်လို့ အဆင်ပြေသော လက်စွပ်က ပြန်အချွတ်မှာ အတော့်ကိုပင် ကပ်သီးကပ်သတ် နိုင်လှစွာ ချွတ်၍မရ။

“သမီးရေ... ဖုန်းလာနေတယ်”

“လာပါပြီ မာမိ”

မတတ်နိုင်။ ထိုလက်စွပ်ဝတ်ထားသည့်လက်ကို မာမိ မမြင်အောင် ကွယ်ဝှက်လျက် ဖုန်းကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟက်ပီးဘတ်သ်ဒေး ယန်ယောင်ဇော်၊ ကိုယ့်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ယန်ယောင်ဇော် သဘောကျရဲ့လားဟင်”

“အို... ဦးကျော်ရိုးမ”

ယန်ယောင်ဇော် အလန့်တကြား ရေရွတ်ရင်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် လက်စွပ်ဝတ်ထားသည့် လက်ကလေးကို

သူ လွှမ်းကြည့်ရင် မြင်သွားတော့မည့်အလား ထားစရာနေရာမရှိ
အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ပန်ယောင် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် အဲဒီလက်စွပ်ကို
ပန်ယောင် လက်မခံနိုင်ဘူး ဦးကျော်ရိုးမ”

အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိသဖြင့် ပန်ယောင် ပြောချင်ရာကို
လွတ်လပ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်ယောင်ဇော်၊ လက်စွပ်ပုံစံကို ပန်ယောင်
မကြိုက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလက်စွပ်က ပန်ယောင်လက်နဲ့
မတော်ဘူးလား၊ ကိုယ် အတိအကျအတိုင်းပေးထားတာပဲ”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ပြောနေတာတွေအားလုံး တစ်ခု
မှမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လက်စွပ်က တန်ဖိုးကြီးလွန်းတယ်၊ ပန်ယောင်
မလိုချင်ဘူး၊ မယူပါရစေနဲ့”

သူ့ဘက်က ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဆက်
လေးကြာမှ...

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုရင် ပန်ယောင် လက်မခံနိုင်ဘူး
ဆိုပါတော့၊ ကောင်းပြီ အဲဒီလက်စွပ်ဟာ ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပေးတဲ့ ဓမ္မစပ်လက်စွပ်လို့ သတ်မှတ်
ပြီး ပန်ယောင် လက်ခံလိုက်ပါ”

“ပန်ယောင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊
ဥတန်နီက ပန်ယောင်”

ပန်ယောင်ဇော် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
ဦးကျော်ရိုးမ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို မာမီတို့များ ကြားသွား

လေမလားဟု မလုံမလဲစိတ်နှင့် စဉ်ခန်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်မိ၏။ မည်သူမှမရှိသည့် စဉ်ခန်းကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချ
လိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမဘက်က သူပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွား
တာမို့ ပန်ယောင် ဘာမှပြန်ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။

ဖုန်းကိုချပြီး ပန်ယောင် အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆောက်
တည်ရာမှ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ဦးကျော်ရိုးမ၏ တစ်ဖက်သတ်ဆန်
ဆန် စကားတွေကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုလို
ရယ်ချင်သလိုလို။

“ရှင်ဟာအရူးပဲ ဦးကျော်ရိုးမ”

လက်စွပ်ကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲချွတ်ရင်း အပြစ်တင်နေမိ
သည်။ တကယ်ဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို
ဘယ်လိုအကြောင်းခံမှ သူ့ဘက်က မထိပါးသင့်ပါ။ အခုတော့
ပန်ယောင်ဇော်ဘက်က ဘာကိုမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခွင့်မရခင်မှာ
သူ့ဘက်က လက်ဦးမူတွေ အမျိုးမျိုးကြုံနေရသည်။

ထိုထက်ပို၍ဆိုးသည်က ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ဇော်
ထံမှ အချစ်ကို ရယူဖို့ ရဲရဲစွာ ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းနေသည်။
ထိုကဲ့သို့ ဖြောင်ကျသောနည်းဖြင့် ပန်ယောင်ထံမှ အချစ်ကို ရယူ
လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားတာကိုက ပန်ယောင်အမှားဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ရိုးမ ဂျပန်က ပြန်ရောက်လာသည့်နေ့မှာပင်
ပန်ယောင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ကို တောင်းဆိုခဲ့
ပါသည်။ ပန်ယောင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေမပေးဘဲ တိတ်
ဆိတ်စွာ ဖုန်းချခဲ့သည်။ သို့သော် သူကတော့ ပြောထားသည့်

အတိုင်း ပန်ယောင် ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ ပန်ယောင်မှာသာ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်သည်အထိ ဘာကိုမှ ထိထိရောက်ရောက် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်အထိုင်လိုက်မှာ နှင်းဆီအနီရဲ့ရံပန်းစည်းက ပန်ယောင် ဇော်ကို ကြိုဆိုနှုတ်က၏။ ပန်းစည်းပိုင်ရှင်မှာ ဦးကျော်ရိုးမှ ဖြစ်နေ သည့်အတွက် ထူးပြီးမအံ့သြမိတော့ပါ။

ချိတ်ဆွဲထားသည့် စာတမ်းနှင့်အတူ ချစ်စဖွယ် ဘောဘီ ဒေါလ်လေးက ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် တကယ့် ကလေးငယ်တစ်ယောက် အရွယ်အစားအတိုင်း ပန်ယောင် တစ်ဖက် ခုံမှာ အခန့်သားထိုင်နေပါသည်။ ထို့အတွက် သူမမှာ ဦးကျော်ရိုးမ ၏ စိတ်ကူးကို မချိုးကျူးဘဲမနေနိုင်။ ဘောဘီဒေါလ်ကို ကောက်ယူ ပွေ့ချီရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။

လွယ်အိတ်ကို ဘေးမှာချပြီး ဘောဘီဒေါလ်ကို ပန်ယောင် ရင်ခွင်ထဲထား၍ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပန်ယောင်ဇော် ကားရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ လင်ခရူဆာကား နက်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ပန်ယောင်ဇော် ကားလေးကို သူကား နောက်မှ ခပ်မှန်မှန်မောင်းရင်း ကန်တော်ကြီးဘက် လှူရှင်းသည့်နေရာ အရောက်မှာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားဘေးသို့ အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းလာသော ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။

ထိုကားကို မောင်းလာပုံမှာ မူမမှန်။ မြွေလိမ်မြွေကောက် နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မရှိဘဲ ဟိုဟာနှင့်ဝင်တိုက်တော့မလို သည်ဟာနှင့် ဝင်ကျုံးတော့မလိုလိုနှင့် ဘရိတ်ဖမ်းသံတွေကလည်း

ဆူဆူညံညံနှင့် ဘရိတ်မိပုံမရ။ တချို့ကားပေါ်က အော်ဟစ်ဆဲဆို သွားကြသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာပါ။ ဂျိန်းခနဲအသံ နှင့်အတူ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားနှင့်အတူ ထိုကားနှစ်စီးလုံး မြင်ကွင်း ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

ပန်ယောင်အသည်းထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မျက်စိ ပြာသွားသဖြင့် ကားဘရိတ်ကိုနှင်းလျက် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။

တစ်ဖက်ကားက ဦးကျော်ရိုးမကားကို ဝင်တိုက်သွားတာ ပါလား။ ကားနှစ်စီး၏ ကျယ်လောင်စွာ ဘရိတ်ဖမ်းသံများ၊ ကားဘီးနှင့် ကားလမ်း ပွတ်တိုက်သံများအဆုံးမှာ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့်လိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။

ဘောဘီဒေါလ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက် ထားရင်း မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးများကို မရဲတရဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။

“အို”

သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခေါင်းတည်ကာ ခပ်စောင်းစောင်း သဏ္ဌာန်ဖြစ်နေသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားနက်ကြီးနှင့် အဲဒီကား ဘေးတစ်နေရာမှာ တုန်းလုံးပက်လက်လဲနေသည့် ခပ်စောစောက အနီရောင်ကားကို စိတ်မသက်သာစရာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပန်ယောင်ဇော် သတိမထားမိနိုင်ခင်မှာပဲ ထိုနေရာသို့ တအားပြေး သွားမိ၏။ ဦးကျော်ရိုးမ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုသည့်စိတ်က ရင်တစ်ခုလုံး လောင်ကျွမ်းသွားတော့မည်လားဟု ထင်ရသည်အထိ

www.burmeseclassic.com

ပင်။ ကားစတီယာတိုင်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် ပန်ယောင်ဇော် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ကားတံခါးကို ခဲရာခဲဆစ် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဦးကျော်ရိုးမ... ဦးကျော်ရိုးမ”

ငြိမ်သက်နေသည့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းမိ၏။ ပြီးတော့ မှောက်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို ပန်ယောင်လက်ကလေးနှင့် ဆွဲမော့ပင့်ယူလိုက်သည်။

“အို”

ဖြူဖွေးရှင်းသန့်သည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာမှာ ပူနွေးစေးထန်းသည့် သွေးစက်တွေ စီးကျနေသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒဏ်ရာကို အလောတကြီး ရှာဖွေလိုက်တော့ နဖူးတစ်နေရာမှာ ခပ်နက်နက် ကွဲသွားသည့်ဒဏ်ရာကိုတွေ့မှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ဦးကျော်ရိုးမ... ဦးကျော်ရိုးမ၊ ပန်ယောင် ခေါ်နေတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ သတိရနေတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် သိလား၊ ရှင်ကို အမြန်ဆုံး ဆေးရုံကိုပို့ပေးမယ်နော်၊ ပန်ယောင် ပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင်”

ပန်ယောင်ဇော် စကားအဆုံးမှာ သူ့မျက်ဝန်းတွေ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပန်ယောင်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တစ်ချက် တုံ့ပြန်ဖျစ်ညှစ်လာသည်။ ပန်ယောင်ပြောတာ သူကြားပါတယ်ဆိုသည့်သဘော။ သူ့ထံမှ တုံ့ပြန်ချက်ကြောင့် ပန်ယောင်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် မျက်ရည်တွေကျလာတာ

ကိုယ့်ဘာသာ သတိမပြုမိပါ။

ပန်ယောင်ဇော် ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေတာ မျက်ရည်စက်တချို့က သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျသွားသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။ ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးလေသံနှင့်...

“ပန်ယောင် ငိုနေသလားဟင်၊ ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ အနားကို ရောက်လာသည့်လူများ၏ အကူအညီဖြင့် ဦးကျော်ရိုးမကို သူကားထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ ပန်ယောင်ကားပေါ်သို့ တွဲတင်ရသည်။

သူ့တွင် ဘာဒဏ်ရာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရမသွားသော်လည်း နဖူးပြင်နှင့် ဆောင့်မိသည့်အရှိန်ကြောင့် ကွဲသွားသည့်နေရာမှ သွေးထွက်လွန်ကာ အနည်းငယ် မူးနောက်နေပုံရသော်လည်း သိပ်ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်မနေခဲ့ချေ။

သူ၏ ညာဖက်ခြေတစ်ဖက်မှာ အတော်လေးနာကျင်နေပုံနှင့် ကားပေါ်သို့ လှမ်းအတွက်မှာ ကျွတ်ခနဲ တစ်ချက်ညည်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကားထဲက ဟမ်းဖုန်းလေး တဆိတ်ယူပေးပါဗျာ”

ပန်ယောင်ဇော် ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ သွေးစများကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ခုနှင့် သန့်စင်ပေးနေချိန်မှာ သူက အနားမှာရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ဖုန်းပြောနိုင်ရန် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

“ဟိုကားပေါ်ကလူတွေလည်း တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်”

ဗျာ၊ ကားက ဘရိတ်ပေါက်တာလို့ ပြောတာပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ကားအကောင်းစားကြီးတော့ ရှေ့ပိုင်းကို ပြန်ပြင်ရမှာ အသေအချာပဲဗျို့။ သူ့ကို တရားစွဲမှာလား၊ ဘာလုပ်မှာလဲဗျာ”

စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းနေကြပြန်သည်။ ပန်ယောင်ကတော့ ထိုသို့မေးလာသူများကို သဘောမကျနိုင်စွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဦးကျော်ရိုးမကို ကျွန်မ ဆေးရုံပို့ပေးရမလားဟင်”

လူတွေ စုရုံးစုရုံးနှင့် သူမတို့ကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေတာကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှစွာ ထိုနေရာက ခပ်မြန်မြန်လွတ်မြောက်လိုစိတ်နှင့် မေးလိုက်သည့် ပန်ယောင်မျက်နှာက စိတ်ရှုပ်နေမှုများကို မပုံးဖိနိုင်ပါ။

“ကိုယ့်အိမ်ကိုပဲမောင်း ပန်ယောင်ဇော်၊ ကျန်တာ ကိုယ့်ဘာသာ စီစဉ်လိုက်မယ်”

အံ့မယ် ဒီတစ်ခါတော့ နာခံလွယ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပန်ယောင်ဇော် ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အားလုံးနှင့် ဝေးရာကို ရောက်မှ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုတွေလုပ်နေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကို ကားမောင်းနေရာမှ တစ်ချက်ခိုးကြည့်မိသည်။ သူကလည်း ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ပန်ယောင်ဘက်အလှည့် အကြည့်ချင်း အမှတ်မထင် ဆုံသွားကြသည်။ သူ့အကြည့်များကြောင့် ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားသွား၏။ အကြည့်ကို အရင်ဦးဆုံး လွှဲဖယ်မိသည်။ သူကတော့

ပန်ယောင်ကို တိတ်ဆိတ်ငေးကြည့်နေပြီးမှ...

“မျက်ရည်တွေ စင်အောင်သုတ်လိုက်ပါဦး ပန်ယောင်”

“အို”

ပန်ယောင်ဇော် ပါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံး နီရဲထူပူသွားသည်။ သူပြောသလို အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ပါးပြင်ကို စမ်းအကြည့်မှာ မျက်ရည်စက်တချို့ ပေစွန်းသွားသည်။

အို...ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သူ့အတွက် ပန်ယောင် မျက်ရည်ကျမိတာ သူ ကောင်းကောင်းသိသွားခဲ့ပြီ။

ပန်ယောင်ဇော် ဦးကျော်ရိုးမဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက် မောင်းနေမိသည်။

“ပန်ယောင်”

ပန်ယောင်ဇော် မထူးဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

“ကိုယ့်အတွက် မျက်ရည်ကျတာ ရှက်စရာလားဗျာ၊ ပန်ယောင် ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရသလဲဆိုတာ အခု ကိုယ် သိရပြီ”

“ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ် ဟုတ်တယ်နော်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ ပန်ယောင်ကလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ဒါပဲလေ”

တိုးဖွဲ့ညင်သာသည့် သူ့စကားလုံးတိုင်းက ရင်ခုန်လိုက်မောဖွယ် ကောင်းလှသည်။ သူ့စကားများကို မဟုတ်ဘူးဟု ပန်ယောင် ငြင်းချင်ပါသည်။ သို့သော် ဖြူဖျော့ဖျော့ သူ့မျက်နှာနှင့်

www.burmeseclassic.com

ရီဝေဝေမျက်ဝန်းများ၊ သွေးစများ ပေကျနေသည့် အဖြူရောင်အင်္ကျီများကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ ပန်ယောင် ပြောချင်သည့်စကားများ လည်ချောင်းဝမှာတင် ကွယ်ပျောက်ကုန်ကြပြန်သည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောပါ၊ ပန်ယောင်”

“ဒီအချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ရှင့်ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးဝါးကုသဖို့က အဓိကပါ”

ကားကို သူ့အိမ်ဝင်းခြံအတွင်း မောင်းဝင်ခိုက်မှာ ပန်ယောင် ဇော် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဒဏ်ရာတွေက ပန်ယောင်ထက် ပိုအရေးမကြီးနိုင်ပါဘူးကွာ၊ က ပန်ယောင် ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြော၊ ပန်ယောင် မပြောမချင်း ကိုယ့် ဒီကားပေါ်က မဆင်းဘူး၊ ဆေးလည်း မကုတော့ဘူး”

“အို...ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပန်ယောင် စိတ်ညစ်တယ်”

သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်ထားပါလျက် မဆင်းဘဲ ပေကပ်နေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကြောင့် ပန်ယောင် စိတ်ရှုပ်စွာ သူ့ဖက်လှည့်အော်လိုက်သည်။ သူကတော့ ပန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားကို ညှို့ဝှင်ဖမ်းစားတော့မည့် မျက်လုံးညှိတွေနှင့် ပန်ယောင်ကို မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ငေးမောကြည့်ရင်း...

“ဒါ...စိတ်ညစ်စရာလား၊ ပန်ယောင်ရဲ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ ရှက်စရာလား၊ ချစ်သူတွေကြားမှာ ဗာန်ဆောင်မှုဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူးဗျာ”

“ပန်ယောင်ဇော် ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် ကိုယ်လည်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်း ပန်ယောင်၊ ပန်ယောင်ကို မြင်မြင်လျှင် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် အရူးအမူး ချစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင် မငဲ့နိုင်ခဲ့ဘူး”

တိုးတိတ်နက်ရှိုင်း၍ ဆွဲငင်အားတစ်ခု ခပ်ပြင်းပြင်းပါဝင်နေသော သူ့အကြည့် သူ့အပြောများသည် ပန်ယောင်နှလုံးသားထဲသို့ ရုတ်ခြည်း စီးဝင်ပျံ့နှံ့ပူဇွန်းသွားကြောင်း ရှက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းစွာ သိရှိလိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ သွေးအေးငြိမ်သက်မနေနိုင်တော့ပါလား။ ပန်ယောင်တော့ သူ့ကို ရှက်စရာကောင်းအောင် ချစ်လိုက်မိပြီထင်ပါရဲ့။

“ပန်ယောင်ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

နူးညံ့ညင်သာစွာ သူပြောသည်။

“မပြောနဲ့တော့နော်၊ ရှင့်ကို ပန်ယောင် မချစ်ဘူးလို့ပြောနေတယ်”

“ပန်ယောင်ဇော်”

ပန်ယောင်နှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသည့် သူ့မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ ဓွေးပျံ့လတ်ဆတ်သည့် သူ့ကိုယ်သင်းနဲ့ကို မရှု့ရှိုက်မိအောင် အသက်ကိုအောင့်လျက် မျက်လုံးမှိတ်လျက် ပြောလိုက်သည်။ ပန်ယောင်သာ ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြဒါးတစ်ခုလို ရဲရဲတောက်နေမည့် ပန်ယောင်ရဲ့ အရှက်သည်းနေတဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ်မယုံဘူး၊ ပန်ယောင်၊ မညာတတ်ဘဲနဲ့ ညာရင်

ငရဲကြီးတတ်တယ်ကွ သိလား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုယ့်ကိုရှက်ပြီး ဇွတ်အတင်း မျက်စိမှိတ်ပြီး အော်ချင်ရာအော်နေလိုက်တာ၊ သိပ် အသည်းယားဖို့ ကောင်းတာပဲကွာ”

“ပန်ယောင်ဇော် ကိုယ့်ကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကွာ”

သူထံမှ ဝင်သက်ထွက်သက်လေက ပန်ယောင်ပါးပြင်ကို တိုးစေ့နေကြသည်။ ပန်ယောင်ဇော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တုန် ယင်ကာ အားအင်တွေကွယ်ပျောက်သွားကြပြီဖြစ်၏။ သူ့ရဲ့ ညှတ်မှု တိမ်းမူးဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ကိုယ်ရန်တွေကြားမှာ ပန်ယောင်နှလုံး သားလေး အရည်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။ ဆက်၍ ဟန်ဆောင်နိုင်ရန် အင်အား မရှိ။ သူကလည်း ပန်ယောင်ဇော်အပါးသို့ ပိုမိုတိုးကပ်ကာ သူ့မြဲ ချင်သည့် ဆန္ဒကိုသာ ဇွတ်တောင်းဆိုနေပါ၏။ သူ့အသံမှာ ရယ်ခြာ ပျော်ရွှင်ရိပ်တွေ ပြည့်နှက်နေတာ ပန်ယောင် သိသည်။

“ပန်ယောင် ကိုယ့်ကိုကြည့်တော့လို့ ပြောနေတယ်နော် နောက်မှ ကိုယ့်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

“အို”

ပန်ယောင်ဇော် လန့်သွားပြီး...

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဇွတ်အတင်း ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်တော့ သူထံမှ ရယ်သံတိုးတိုးကို ကြားရသည်။

“ရှင် မရယ်နဲ့သိလား၊ ရှင်ကြောင့် ပန်ယောင် နှလုံးသား တွေ အရည်ပျော်ကုန်တာ ပန်ယောင်ရှက်တယ်သိလား၊ တကယ်ဆို ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပန်ယောင်ရင်ထဲက အချစ်ကို မဖြုတ်

ပင့်စား။ ရှင်ကြီးကတော့ ပျော်မှာပေါ့၊ ဒီမှာဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ သတော့မယ်”

“ပန်ယောင်ဇော်...ကိုယ် အသည်းယားလာပြီသိလား၊ ကြာရင် စိတ်ထိန်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ကွာ ကိုယ့်မျက်လုံး တွေကို ပြန်ကြည့်”

သူ့အသံက အနည်းငယ် တုန်တုန်ရီရီနိုင်နေပြီး သန်မာ သော သူလက်များက ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို ဆွဲမောပင့်ယူကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်၏။ ပန်ယောင် ကိုယ်တိုင် စလည်း သူထံမှ ခြိမ်းခြောက်မှုအတွက် ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်စွာ သူ့မျက်နှာချောချောကို ရှက်ရှက်နှင့်ပင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရ တော့သည်။

အိုး။

ရွန်းစိုတောက်ပစွာ နွေးထွေးလှိုက်မောဖွယ် ညှိငင်နေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံရခိုက်မှာ ပန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။

“ပန်ယောင်ကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့” ဟု တားမြစ်လိုက်ချင် ပါသည်။ သို့သော် နှုတ်ဖျားကမူ မည်သည့်စကားမှ မဆိုနိုင် လောက်အောင် စေးထန်းပူ့ကပ်နေ၏။

“ပန်ယောင်”

ပန်ယောင်ဇော် မထူးမိပါ။

မျက်လွှာချရင်း နီးကပ်လွန်းသည့် အနေအထားမှ လွတ် အောင်သာ ပန်ယောင်ဇော် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တိုးရွှေရန်ကြိုးစားမိ

www.burmeseclassic.com

သည်။ ပန်ယောင် ပန်းကို ကိုင်ထားသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ လက်ဖျံကို ဖယ်ချရန် ကြိုးစားနေသည့် ပန်ယောင်လက်ကလေးများကို ပူးယူစုစုကိုင်ရင်း ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးချစ်မဝနိုင်သလို ငုံ့မိုးကြည့်နေ၏။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတော့ကွာ၊ ပန်ယောင်နှုတ်ခမ်းလေးက ပြောတာကိုပဲ ကိုယ်ကြားချင်တယ်၊ ပြောကွာမယ်၊ ပန်ယောင်က လိမ္မာပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... ပန်ယောင် ရှက်တယ်”

ပန်ယောင်ဇော်အသံက ခပ်တိုးတိုးနှင့် တုန်ခါနေသလို သူကတော့ ပန်ယောင်ဇော်အဖြစ်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ငေးကြည့်နေရာမှ ပန်ယောင် ကိုယ်လေးကို သူရင်နားကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ခပ်တင်းတင်း ပွေ့ပိုက်၍ အနမ်းမိုးတွေ ရွာလိုက်တော့သည်။

“ဟင့်အင်း”

“ချစ်တယ် ပန်ယောင်ရယ်”

ရှောင်တိမ်းချိန်ပင် မရလိုက်။ ဦးကျော်ရိုးမ၏ အနမ်းများထဲတွင် မွန်းကျပ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် မှင်သက်သလို ဖြစ်သွားရာမှ သတိဝင်လာပြီး သူရင်ခွင်ထဲမှ ရှက်လန့်တကြား ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သူက မလွှတ်ဘဲ ပို၍တိုးဖက်ထား၏။

“အင်း... လွှတ်တော့လေ၊ ဒီမှာ အသက်ရှူမဝတော့ဘူး”

ပန်ယောင်အသံကြားမှ သူရင်ခွင်ထဲမှ သူမကိုယ်လေး

ဖြေလွှတ်ပေးကာ ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း...

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်နော် ပန်ယောင်”

ပန်ယောင်ဇော်ကတော့ ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကို လုံးဝ မော့မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ပန်ယောင်ကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်တယ်၊ ပန်ယောင် သဘောတူရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... ပန်ယောင် ကျောင်းတက်ပြီးမှ”

ပန်ယောင်ဇော် အလန့်တကြား ငြင်းလိုက်သည်။ မကြာခင် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ပန်ယောင် ဘဝတစ်သက်မှာ ယောင်၍မျှပင် စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဘူးချေ။ အခုလည်း သူ့ကို ပန်ယောင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ချစ်မိသွားမှန်း မသိလိုက်။ အခုအခြေအနေကပင် ပန်ယောင်အတွက် လွန်လှပြီ။ ဦးကျော်ရိုးမကို မချစ်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်ရည်စူးခဲ့သမျှ အခုတော့ အလကားဖြစ်ရပြီမဟုတ်လား။

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ပန်ယောင်၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း လက်ထပ်ဖို့ ပန်ယောင် ဘာမှ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ အခုလောလောဆယ် ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ဆေးကုဖို့ပဲ စီစဉ်ပါ”

“ကောင်းပြီ ပန်ယောင်သဘောပဲ”

ပန်ယောင်ဇော် လက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဦးကျော်ရိုးမ၏ အိမ်ကြီးကို ပန်ယောင်

ရောက်ခဲ့ရ၏။ ဦးကျော်ရိုးမ၏ မိသားစုဆရာဝန် ပြုစုပေးသမျှကို ပန်ယောင် ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူကတော့ ပန်ယောင် ခိုးကြည့်နေတာကို တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားသည့် မျက်နှာနှင့် ပြုံးစိစိလုပ်နေသည့်အခါ အရှက်သည်းစွာ မျက်လုံးလွှဲပစ်လိုက်သည်။

သူနဲ့ပန်ယောင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်ပိုင်းလောက်ထိ သူ့မိမိ ပြင်ပြင် အနေအထားအတိုင်း ရှိခဲ့ကြပြီး ဘာမှမဟုတ်တဲ့ တိုဟောင်းလှတဲ့ အချိန်လေးအတွင်းမှာ အရင်းနှီးဆုံးချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသည်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲနော်။

သူနဲ့ပန်ယောင် မဆုံဖြစ်တဲ့ ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ဦးကျော်ရိုးမကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မုန်းဖို့ကြိုးစားရင်း စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မြတ်နိုးသွားခဲ့ပြီ။ သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ပန်ယောင်၏ ကျဆုံးရှုံးနိမ့်သွားခြင်းအတွက် ကြေကွဲစွာ နောင်တမရမိခြင်းကတော့ သေချာလှသည်။

✧ ✧ ✧

အခန်း (၆)

အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် ဘယ်လိုမှ မရည်ရွယ်ဘဲ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပန်ယောင်၏နှင့် ဦးကျော်ရိုးမ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမိ၏။

အိပ်ရာထက်မှာ တွန့်လိမ့်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မျက်စိတွေ ပြူးကြောင်လျက် သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ပန်ယောင် အကြိမ်ကြိမ် မုန်းဖို့ကြိုးစားခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်က 'အချစ်' ဆိုသည့် အရာတစ်ခုထဲနှင့် အပြစ်ကင်းစင်ရိုးသားလှသော ပန်ယောင်နှလုံးသားလေးကို လှလှပပလေးပင် ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းသွားခဲ့သည်။ သူ့ကို ချစ်လိုက်မိတဲ့အတွက် ဘာလို့များ နောင်တမရမိပါလိမ့်။

ပန်ယောင်၏ကို သူ့အနားတွင်ရှိနေတဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ ထင်မြင်သတ်မှတ်သွားမှာလား။

အို...ပန်ယောင်ဟာ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးသားတဲ့ ပန်ယောင်နှလုံးသားကို ဦးကျော်ရိုးမ တိတိကျကျ ဆွေးဆောင်ဖြားယောင်း ခိုးယူခဲ့တာ။

အဲဒီလိုပဲ ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ကို ဝန်ခံရမယ်ဟု
ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်နေမိသည်။ သူ့ကို ချစ်လိုက်မိခြင်းအတွက်
ပန်ယောင်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြစ်မရှိသော်လည်း သူ့ငယ်
ချင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာကိုတော့ ထိတ်လန့်နေမိ၏။ ပန်ယောင်၏
ရဲ့ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သလို
ချစ်သူတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ထားလိုက်မိပြီဖြစ်သည်။
ပန်ယောင်ကို ပီတိကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထား
တဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီဟာ သူတို့ရဲ့သမီး ပန်ယောင်၏တစ်ယောက်
ပန်ယောင်ရဲ့ မွေးနေ့အပြီးမှာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ဆောင်ရလိုက်တာကို သိမှာ
မဟုတ်ဘူး။

“တူ...တူ...တူ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖုန်းသံက
ပန်ယောင်၏အတွက် ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ အိပ်ရာထက်မှ
ပြန်းခနဲထထိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ အချိန်က ည ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိ။

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကျော်ရိုးမဖုန်း။

ပန်ယောင် ပါးပြင်တွေ ချက်ချင်းနီရဲထူပူလာပြီး နှလုံး
သားတစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ပန်ယောင်လား...ကိုယ် ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရတော့
ဘူး၊ ပန်ယောင်ကိုပဲ သတိရနေတယ်၊ ပန်ယောင်ရော ကိုယ့်လိုပဲ

လား”

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်တင်ရန် ကြိုးစားနေသည့်
ပန်ယောင်၏ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ညွှတ်နူးဖွယ်အသံ
ကြောင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အထိန်းအကွပ်မှ အရည်ပျော်ဆင်းသွား
သည်။

“ပန်ယောင် ကိုယ်မေးနေတာ ဖြေပါဦးဗျာ၊ ကိုယ်က
ဗျာ ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ပန်ယောင်ကရော ကိုယ့်ကိုချစ်
ရဲ့လား”

ကလေးဆန်ဆန်မေးလာသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ စကားများ
ကြောင့် ပန်ယောင်၏ နှုတ်ခမ်းလေး ပြီးသွားရပြီး သူ့ကို စချင်
ချက်ချင်စိတ်တွေ တဖြားဖြားဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သည်းပိုက်
ချသည့် သူ့ကို အသည်းယားစွာ ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်မောလိုက်
မိသည်။

“ဟိတ်...ကိုယ်မေးတာ မဖြေဘဲနဲ့ ဘာလို့ရယ်နေရတာ
လဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို မဆွန့်နော်၊ စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် ပန်ယောင်ဆီကို
ချက်ချင်းလာခဲ့မှာ သိလား၊ ဒီကောင်က ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်နေ
တာ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး”

“လာချင်လာပေါ့ ပန်ယောင်က ထွက်တွေ့လိမ့်မယ်
မထင်နဲ့”

“ကြည့်စမ်း...ဒါ ပန်ယောင် ကိုယ့်ကိုစိန်ခေါ်တာပေါ့
ဟုတ်လား၊ ကိုယ် အခုလာခဲ့မယ်”

“ဟေ့...ဟေ့ ပန်ယောင် အလကားစတာနော်၊ မလာခဲ့

နဲ့တော့၊ ပန်ယောင်လည်း သူနဲ့အတူတူပေါ့”

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ တားမြစ်ရင်း သူလိုချင်သည့်အဖြေကို ပေးရသည်။

“သူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ သူဆိုတာ”

သူ့ထံမှ မကျေမနပ် ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ပန်ယောင် ပြုံးမိသည်။

“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ၊ သူဆိုတာ ဦးကျော်ရိုးမပေါ့”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို အဲဒီလိုခေါ်စရာလားကွ၊ ပြန်ခေါ်စမ်း ကိုကိုလို့”

“အို”

ပန်ယောင်၏ ရှက်ရွံ့စွာ ရယ်မောမိပြန်သည်။ “အချစ် ဟာ အဲလိုပဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးတတ်စေသလား။

“ခေါ်ကွာ ပန်ယောင်၊ မခေါ်မချင်း တစ်ညလုံးဖုန်းမချ ဘူး”

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဇွတ်ပြောတော့ ပြုံးလျက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ တစ်ခါမှ မခေါ်ခဲ့ဘူးသည့် နာမ်စားမို့ နှုတ်တွန့် ရှက်ရွံ့လျက် စိတ်တွင်းမှ အသိမဲ့ ခေါ်ငင်ကြည့်မိသည်။

ကိုကို...။

သူဟာ ပန်ယောင်၏ရဲ့ ချစ်သူကိုကိုပေါ့။ မယုံချင်လိုက် တာ။ အဖြစ်အပျက်တွေက သိပ်ပြီးမြန်ဆန်သွားလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့။ ဒီတစ်ခါ ကျောင်းဖွင့်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင် သူဟာ ပန်ယောင်ရဲ့ချစ်သူကိုကို ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် သူတို့ သိပ်အံ့သြ

သွားကြမှာပဲထင်ရဲ့။ ပြီးတော့ ပန်ယောင်မျက်နှာကို အထူးအဆန်း တစ်ခုလို ဝိုင်းကြည့်ကြဦးမှာ။ ဦးကျော်ရိုးမကို ချစ်သူတစ်ယောက် အဖြစ် မရွေးချယ်ပါဘူးလို့ တိတ်တိတ်လေး ဆုံးဖြတ်ထားလျက်နဲ့ ချစ်မိသွားတာ ပန်ယောင်ရဲ့ အားနည်းချက်လား။

အဲဒီအားနည်းချက်ကို ကိုကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားခဲ့တာကို က ပန်ယောင် ဟန်ဆောင်မှု ညံ့ဖျင်းခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“သိပ်ချစ်တယ် ပန်ယောင်ရယ်”

သူ့ထံမှ ခပ်ဖွဖွ ညည်းသံကိုကြားရသည်။

“ပန်ယောင်လည်း ကိုကိုလိုပါပဲ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဝန်ခံလိုက်မိသည်နှင့် သူ့ထံမှ...

“ကျေးဇူးတင်တယ် အချစ်ရယ်” တဲ့။ ကြည်နူးဝမ်းသာ မှုတွေ ပြည့်နေသည့်အသံနှင့် သူ ပြောတော့ ဒီဘက်ကနေ ပန်ယောင် ခေါင်းငုံ့ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ပန်ယောင်၏ကို ချစ်သည့် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဖွဲ့နွဲ့ပြောနေသည့်အခါ ပန်ယောင် မရယ် မိအောင် သတိထားနေရသည်။

“ကိုကိုက...၊ တွေ့လည်း ပြောတတ်တာပဲလား”

“အချစ်နဲ့တွေ့တဲ့လူတိုင်းဟာ သူ့အလိုလို ကဗျာဆရာ ဖြစ်သွားကြတာချည်းပဲလေ၊ ပန်ယောင် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ဦးကျော်ရိုးမက အပြောသမားဖြစ်ကာ ပန်ယောင်က နားထောင်သူသက်သက် ဖြစ်သွား၏။

“ကိုကို...ပန်ယောင် ဖုန်းချလိုက်ရတော့မလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပန်ယောင် အိပ်ချင်ပြီလား”

“အိပ်တော့ မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီတို့နီးလာမှာ စိုးလို့ပါ”

“ကိုယ့်အခန်းထဲ တိုးတိုးလေးဖြောတာ မကြားပါဘူးဗျာ”

“ကိုကို ညတိုင်းဖုန်းဆက်မယ်နော် ပန်ယောင်”

“ညတိုင်း”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုတို့ ချစ်သူတွေလေ”

“ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါဦး”

“ချစ်တယ်”

“ထပ်ပြော”

“ချစ်တယ်...ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကို ပန်ယောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မကျေနပ်သေးဘူး”

“မကျေနပ်ရင် နေပေါ့၊ ပန်ယောင် အိပ်တော့မယ်”

သူထံမှ တီးတိုးရယ်သံကို ကြားရသည်။

“နေဦး ပန်ယောင်၊ ကိုကိုတို့ကိစ္စကို ပန်ယောင်ဒက်ဒီကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်နော်၊ အဲဒါ ပန်ယောင် သဘောတူရလား”

သူ့စကားကြောင့် ချတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖုန်းကို ယောင်ရမ်းဖမ်းဆုပ်လိုက်မိသည်။ ဦးကျော်ရိုးမကို ချစ်ပေမယ့် ပန်ယောင် လက်ထပ်ချင်စိတ်မရှိသေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အရေးကြီးနေရတာပါလိမ့်ဟု တွေးသည်။

“ဟင့်အင်း ကိုကို၊ အဲဒီကိစ္စကို ပန်ယောင်သဘောမတူဘူး၊ ဒက်ဒီကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုကိုလျှောက်မပြောရဘူးနော် ပန်ယောင်ရှက်တယ်”

“ကိုကိုတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာ ရှက်စရာလား ပန်ယောင်၊ ဒါ သဘာဝပဲ၊ ပန်ယောင်ကို ကိုကို စိတ်မချဘူး”

“အို...စိတ်မချရအောင် ပန်ယောင်က ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ ကိုကိုကိုသာ စိတ်မချရမှာသိလား”

မမြင်နိုင်မှန်း သိလျက် မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို ပန်ယောင် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပါလို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျာ”

ရယ်သံစွက်နေသော သူ့အပြောကြောင့် ပန်ယောင် ပြုံးမိသည်။

“ချစ်သူသက်တမ်းဖြင့် တစ်ရက်မပြည့်သေးဘူး လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ပြောနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဘာထူးလဲကွ၊ နောက်လည်း လက်ထပ်ရမယ့်အတူတူ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ စောစောနေရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုကိုအရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီ”

“ဟာ...ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူးကွာ၊ ဒါပဲနော် ပန်ယောင်သဘောမတူဘဲ ဘာမှလျှောက်မလုပ်ရဘူး”

“မလုပ်စေချင်ရင် ကတိပေးရမှာနော်”

“ဘာကတိလဲ ကိုကိုနော်”

“တကယ်ပြောတာ၊ အခု ဖွင့်မပြောနဲ့ဦးဆိုရင် မပြောသေး”

ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင် စာမေးပွဲပြီးလို့ ကျောင်းတွေပိတ်ရင် ကိုကိုကို ပန်ယောင် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကိုကိုဘက်က သိပ်နစ်နာနေပါဦးမယ်”

“ဒါမျိုးဆို အနစ်နာခံနိုင်ပါတယ်၊ ကိုကိုမှ ပန်ယောင်ကို ခွဲမနေချင်တာ”

သူ့ဖက်က တကယ့် လေးလေးနက်နက်ပြောလာတော့ ပန်ယောင် မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားရသည်။ ပြီးတော့ ပန်ယောင်အပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေတာ ပါလားဟု သိရတော့ ကြည်နူးဝမ်းသာရပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်က အပျိုဘဝနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးသည်။

“ပန်ယောင်ကို ကိုကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ပန်ယောင် သဘောပေါက်ရဲ့လား”

ခေါင်းညိတ်ပြမိပြီးမှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုဆန္ဒကို သဘောတူလိုက်ကွာ၊ ကိုကိုကို ပန်ယောင် ချစ်တယ်ဆို”

အကျပ်ကိုင်သလို မေးလာတော့ ပန်ယောင်မှာ အဖြေရ ခက်သွား၏။ သူက ဇွတ်တရွတ်သမားမို့လည်း စိတ်ညစ်ရသည်။

“ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက သိပ်မြန် နေသလားလို့ပါ၊ ဟိုဒင်း ပန်ယောင် ကျောင်းပြီးမှ”

ပန်ယောင်ဇော်အသံက မရွံ့မရဲ ရှက်စိတ်နှင့် လူတစ်ကိုယ် လုံး မွန်တူနေ၏။

“ဆိုလိုတာက ကိုကိုနဲ့ အတူမနေချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘော

ထား”

ပန်ယောင်ဇော် မဖြေပါ။

ဖုန်းကိုသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ကိုကိုမေးတာ ဖြေလေ ပန်ယောင်ဇော်”

“ပန်ယောင် မဖြေတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ ပန်ယောင်မဖြေတတ်ရင် ကိုကိုဖြေမယ်၊

ပန်ယောင်ကို အချိန်ပေးမယ်၊ ပန်ယောင် ကျောင်းတွေပိတ်တာနဲ့ ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာပဲ၊ ပန်ယောင်ကို ကိုကို သိပ်ချစ် တယ်၊ ကဲ ပန်ယောင် အိပ်ချင်အိပ်တော့ ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက် ကိုကို”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်အထိ ဖုန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင် ထားမိသည်။ ပန်ယောင်ပုံစံက အိပ်မက်ထဲမှ လူတစ်ယောက်လို အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဝိုးတဝါးနိုင်လှသည်။

ချစ်သူအဖြစ် တော်စပ်လိုက်ရသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။

ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ချစ်သူက အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်တယ် တဲ့လား။ ဒါဟာ ချစ်သူယောက်ျားတစ်ယောက်က သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ တိတိကျကျ တောင်းဆိုခွင့်ရှိတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ချစ်သူဆီက တောင်းဆိုလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို ကျေနပ်ကြည်နူးတာ မှန်ပေမယ့် အခြေအနေတွေက သိပ်ပြီးစောလွန်းသည်ဟု ပန်ယောင်ဘာသာ ထင်မြင်မိသည်။

သူဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ပန်ယောင်ဇော်ဆန္ဒကို မလိုက်

လျှောက် ဆူဖြစ်ချင်တာတွေကို ရွေးချယ်သွားရတာပါလိမ့်။ ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တကြီးမှု၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုလို ပန်ယောင်ကရော ဘာဖြစ်လို့များ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မကန့်ကွက်ပါလိမ့်။

သေချာတာကတော့ ပန်ယောင်ဇော် ဦးကျော်ရိုးမကို ချစ်သည်။ အဲဒီလိုပဲ ပန်ယောင်အပေါ်မှာ သူက သိပ်ချစ်လို့ အခုလို တစ္ဆတ်ထိုးဆန်နေတာဟု 'အချစ်' ဆိုသည့် ပေတံနှင့် တိုင်းတာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အခါ အပြစ်ဟူသမျှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။

အတွေးများနှင့် ထွေးလုံးလျက် အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာတောင် အိပ်မက်ထဲအထိ ဦးကျော်ရိုးမ လိုက်လာတာကိုပင် မအံ့သြမိဘဲ ပြုံးရယ်လို့နေခဲ့သည်တဲ့။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၇)

“အခုတလော ရှင့်ရဲ့လူကြီးအကြောင်း မကြားရတော့ ပါလား ပန်ယောင်”

မိုးစကား စလိုက်သည်နှင့် စု မျက်လုံးများက ပန်ယောင် ကို စူးစမ်းဟန်ကြည့်လာ၏။ ပန်ယောင် စားလက်စ ထမင်းလုပ် ပြုတ်ကျမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းရင်း မနည်းဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရ သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ ဘာလဲ ရှင့်လူကြီးအတွက် ဇွတ်အတင်း မကြိုးစားတော့ဘူးလားဟင်”

စုအမေးကို ပန်ယောင် ဘယ်လိုစဖြေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသဖြင့် သံပရာရည်ခွက်ကို အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေလိုက်ရ သည်။ အဲဒီလူကြီးအကြောင်း ပန်ယောင်ကို မမေးနဲ့ကွာလို့ ပြောရ မလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလူကြီးရဲ့ ဇွတ်အတင်း အမေ့ အချစ် ကောင်းခဲ့ပြီမှာ ပန်ယောင် အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်သွားပြီလို့ ပြောလိုက် ရမလား။ သူနဲ့ပန်ယောင် ချစ်သူဖြစ်သွားတာ သုံးလပြည့်တော့မယ် လို့ပဲ ပြောလိုက်ရမလားဟု စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ တွေးနေမိသည်။

“နေဦး...ကိုယ် သတင်းတစ်ခု ကြားထားတယ်၊ အဲဒီ

ပုဂ္ဂိုလ်က အခုချိန်ထိ အဲဒါအချိန်မတိုင်ခင်ကာလအထိ သူ့ကားပေါ်ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ တင်မစီးခဲ့ဘူးကွ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုအရင်တစ်လောကစပြီး သူ့ကားပေါ်မှာ သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲစီးလာတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဧကန္တ အဲဒါ သူ့ကောင်မလေးပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ပန်ယောင်ဆီ မလာတော့တာနော်”

“ဒါဆို ဦးကျော်ရိုးမ သစ္စာမဲ့တာပေါ့”

“ဟဲ့...သစ္စာမဲ့ရအောင် ပန်ယောင်နဲ့သူက ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်သေးဘဲ စုရဲ့”

မိုးနှင့်စုစကားကြောင့် ပန်ယောင် ဘာဝင်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွား၏။

သိပ်မြန်တာပဲ။ သူနဲ့ပန်ယောင်သတင်းကို ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးထင်နေတာ။ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သတင်းပို့သွားတာဟာ သူ့ရဲ့အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ စီးပွားရေးကြောင့်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့တည်တန်ချောမောတဲ့ ရုပ်ရည်ကြောင့်လား။ ဦးကျော်ရိုးမကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်နေမဲ့သူတွေ အများကြီးရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့များ ထက်မြက်လှတဲ့ ပန်ယောင် ဦးနှောက်က မတွေးမိရတာပါလိမ့်။

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် မိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက်ကို ဇွတ်အသည်းအသန်လိုက်ပြီးမှ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲခဲ့တဲ့သွားတာ ကောင်းသလား မင်း စဉ်းစားကြည့်”

စုက မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။

“အေးပေါ့လေ...သူက ယောက်ျားလေးကိုးကွ၊ ဘာနစ်နာစရာရှိလဲ၊ နစ်နာစရာရှိ တို့မိန်းကလေးတွေပဲ နစ်နာရတာ”

“ပန်ယောင် ရှင်တို့ကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်စကားကို နားထောင်ပြီးရင် ပန်ယောင်ကို အပြစ်မတင်ရဘူးနော်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လျှောက်မပြောရဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင်တောင်မှ အခုချိန်အထိ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩနေမိတုန်းပဲ”

“ပန်ယောင်စကားတွေက သိပ်ကိုထူးဆန်းနေပါလား၊ ကတိပေးတယ်ဟာ၊ ပန်ယောင်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လျှောက်မပြောဘူး၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

ပန်ယောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုန်းခိုင်းကြီး ကြုံလိုက်ရတာ၊ ရှင်တို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

“ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူနဲ့ ချစ်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ် ထင်သလား၊ အထူးသဖြင့် ပန်ယောင် ဘယ်တော့မှ ချစ်သူအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုပေါ့”

သူတို့ မဖြေပါ။ ပန်ယောင်ကိုသာ မမြင်ဘူးသူတစ်ယောက်လို ငေးနေ၏။

“စုတို့မထင်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ စုတို့မှမဟုတ်ပါဘူး၊ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်အတွင်းမှာ အဲဒီယောက်ျားကို အရူးအမူးချစ်

www.burmeseclassic.com

သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ စုတို့ကို ဖန်ယောင် ပြောပြောနေတဲ့ ဦးကျော်ရိုးမကိုယ်တိုင်ပဲ။

“ဟင်... ဒါဆို ဖန်ယောင်နဲ့ ဦးကျော်ရိုးမ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သူကားပေါ်က မိန်းကလေး ဆိုတာ ဖန်ယောင်ကိုယ်တိုင်ပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ် စု၊ ရှင်တို့ပြောခဲ့သလို သူ့ကိုမုန်းဖို့ကြိုးစား ရင်း အခုလို သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ရုတ်တ ရက် ဖွင့်ပြောရခက်နေတာနဲ့ ပြီးတော့ စုတို့ အပြစ်တင်...”

“ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်တင်ရမှာလဲ ဖန်ယောင်ရယ်၊ ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာပါ။”

“မဟုတ်ဘူးလေ အရင်တုန်းက ဖန်ယောင် ပြောထား တာရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“ဪ... ဖန်ယောင်ရယ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက မမြင်ရ တဲ့ အချစ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ လူတွေရဲ့နှလုံးသားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်နိုင်တဲ့ အရာပဲ။”

“လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ မုန်းမယ် ဆိုရင် တခြားတစ်ယောက်ကိုလည်း ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ချစ်သွားနိုင်ရမယ်၊ ဖန်ယောင် ဦးကျော်ရိုးမကို မုန်းချင်ပေမယ့် သိပ်ချစ်မိသွားတာ ဘာများဆန်းလို့လဲ။”

စု စကားကြောင့် ဖန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုလို ဖြေသာသွားသလိုလို ဖြစ်ရသည်။

“ဒါပေမယ့် ဖန်ယောင် ရက်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ။”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဦးကျော်ရိုးမကိုလား။”

“မိုးနော်”

အပြီးနှင့် လှမ်းစလိုက်သည့် မိုးစကားကြောင့် ဖန်ယောင် မျက်နှာလေး ရှိန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။

“ဦးကျော်ရိုးမက ဖန်ယောင်ကို တော်တော်မြတ်နိုးပုံရ တယ်နော်။”

အဖြစ်အပျက်အားလုံး အစမှအဆုံး ပြောပြလိုက်တော့ စုက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဖန်ယောင်ကလည်း သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ မဟုတ်လား။”

မိုးအမေးကို ရှက်ရှက်နှင့် ဖန်ယောင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ချစ်တော့ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အချိန်မှာ ချစ်သွားမှန်း ဖန်ယောင်ကိုယ် ဖန်ယောင် မသိဘူး။”

“စု သိတယ်ဟေ့ မိုး၊ ဦးကျော်ရိုးမကို ဖန်ယောင် သိပ်ချစ် သွားတဲ့အချိန်က သူ့မျက်နှာမှာ သွေးစတွေပေနေတာကို မြင်သွား ကတည်းက ဖန်ယောင်နှလုံးသား ငလျင်လှုပ်သွားတာ။”

“ဟုတ်လား ဖန်ယောင်၊ ဝန်ခံလိုက် ဝန်ခံလိုက်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဖန်ယောင် မပြောတတ်တော့ ဘူး။”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။ သူ့ကို ဘယ်လိုအချိန်မှာ ချစ်မိသွားသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်ခဲ့ပါ။ မိုးတို့က ဖန်ယောင် အဖြေကိုသာ သဘောကျစွာ ရယ်တော့ ဖန်ယောင်ပါ။

အတူလိုက်၍ ရယ်မောမိသည်။

ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင် ချစ်သူဖြစ်သွားသည့်နေ့မှစ၍ အခုအချိန်အထိ အပြင်မှာ နှစ်ယောက်အတူတူ မဆုံဖြစ်ကြသေးပါ။ ဦးကျော်ရိုးမဘက်က ပန်ယောင်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုမှုများကို ပန်ယောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ သူက တစ်ခါတလေ တဖွတ်ထိုးအကျင့်အတိုင်း ပန်ယောင်၏ မရအရခေါ်ကာ ကားလျှောက်မောင်းနေတတ်သည်။

လက်ထပ်ပြီး အတူနေတဲ့အခါကြာမှ သိမယ်ဟု ဦးကျော်ရိုးမက ဖုန်းထဲက ခြိမ်းခြောက်တိုင်း ပန်ယောင် ရယ်မောနေသည်။ ဒါကိုပင် သူက အသည်းယားနေပုံရသည်။ သူကချည်း ပန်ယောင်အပေါ်မှာ အနိုင်ယူခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါတော့ ပန်ယောင် အလှည့်ပဲဟုတွေးပြီး ကျိတ်ဝမ်းသာရသေးသည်။ သို့သော် ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် ဦးကျော်ရိုးမကို အရမ်းကြီး တွေ့ချင်မြင်ချင် နေသည့်စိတ်ကို ချုပ်တီးပြီး သူနှင့်မတွေ့အောင် တမင်နေနေတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။

နောက်ဆုံး မနေနိုင်သည့်လူက ပန်ယောင်ရှိရာသို့ လိုက်လာပြီး ဒက်ဒီနှင့် ဟန်မပျက်စကားတွေပြောကာ ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။ ပန်ယောင်နှင့် မျက်လုံးချင်းစကားပြောရုံမျှမို့ သူ့ဘက်က မအိမလည်ပုံစံကို မြင်ရတိုင်း သူ မမြင်အောင် ကျိတ်ပြုံးမိ၏။ ညဘက် ဖုန်းဆက်လျှင်တော့ သူက ပန်ယောင်ကို ဇွတ်အတင်း ကားတင်သွားမှာဟု ပြောပြီး 'ပန်ယောင်ဒက်ဒီကို ကိုကိုတို့ကိစ္စ ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ'ဟုလည်း စနောက်တတ်ပြန်သည်။

“ပန်ယောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်စိတ်ကို တစ်ဝက်မက လျှော့ချထားရတာကွ သိလား၊ ကျော်ရိုးမဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ့အိမ်ကိုမှ နားထောင်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲကွာ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး တစ်ခါမှ စကားလက်ဆုံမပြောရဘူး၊ ကျောင်းစာမေးပွဲတွေ မအားရတာနဲ့ ပန်ယောင်အားပြန်တော့ ကိုယ်က မအားရတာနဲ့ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင် ကိုကိုသဘောဆိုလို့သာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီကတိသာ ရမထားလို့ကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပန်ယောင်ကို ဇွတ်အတင်း ခိုးပြေးမိတော့မှာ” တဲ့။

ဤကဲ့သို့ ဆိုးတတ်သော ဦးကျော်ရိုးမပါ။ အခုတော့ ပန်ယောင် သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ကျောင်းပိတ်ရက်ကို ရောက်ပါတော့မည်။ ထိုအတွက် ဦးကျော်ရိုးမ၏ရင်ထဲ ဘယ်လိုနေမည်မသိသော်လည်း ပန်ယောင်မှာရင်တွေခုန်၊ ခူးတွေတုန်နှင့် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရှက်နေမိတတ်သည်။

စေ့စပ်မည့်ကိစ္စကို ပန်ယောင်ဇော်က ဦးအောင် ဒက်ဒီနှင့် မာမိကို ဖွင့်ပြောထားရမည်ဆိုတော့ ရင်ခုန်ရသည်။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ ပန်ယောင်ဆီကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ အတူ အလျင်အမြန် ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ပန်ယောင် တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိတာ ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲနော်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၈)

သည်တစ်ခါ ပန်ယောင်၏ ကျောင်းပိတ်ရက်သည် မင်္ဂလာအတိ ပြီးသောနေ့ရက်များ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးကျော်ရိုးဘက်မှ သူ့မိဘနှစ်ပါးကိုယ်စား ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင် ပုဂ္ဂိုလ်တချို့နှင့် ပန်ယောင်တို့ဘက်မှ ဒက်ဒီ၊ မာမီ၊ အသိမိတ်ဆွေအနည်းငယ်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စကို အကျဉ်းရန်နီစီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ဦးကျော်ရိုးမဘက်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ဆောင်တာကို ပန်ယောင် လုံးဝခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ကြရင် ကိုယ်စိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပါဟု ကတိပေးမှ ပန်ယောင်ဆန္ဒအတိုင်း မကျေမနပ် လိုက်လျောအတည်ပြုပေးခဲ့သည်။ ပန်ယောင်သဘောကတော့ စေ့စပ်သည့်ကိစ္စကို မလိုအပ်ဘဲ အကျယ်ချဲ့မနေချင်။ ပြီးတော့ ကျောင်းက အပြီးပိတ်သေးတာမဟုတ်။ သူ့ဘက်က ဇွတ်အတတ်ပူဆာနေ၍သာ လိုက်လျောခွင့်ပြုလိုက်ရတာမျိုးမျှသာ။ စေ့စပ်နေမှာ ပန်ယောင်အတွက်ဟုဆိုကာ စိန်တစ်ဆင်သာ ပေးပါသည်။

ဦးကျော်ရိုးမကိစ္စကို ပန်ယောင်မိဘများကို ဖွင့်ပြောတည်းတ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံသဘောတူသဖြင့် သူ့ဆွေပန်ယောင်ပါ ပျော်ရသည်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင်တို့ စေ့စပ်

ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွား၏။

“ပန်ယောင်ဇော်”

“ရှင်”

“မနက်ဖြန်သတင်းစာမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း ထည့်မယ်ကွာ၊ အဲဒါမှ ပန်ယောင်ကို ကိုကိုစိတ်ချမှာ”

ပန်ယောင်ဇော် သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ ခြံထဲမှာ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင် နှစ်ယောက်တည်းမို့ သူက ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိငေးရင်း ပြော၏။ ပန်ယောင်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ် သတင်းစာမှာ မထည့်ချင်။ လူကြီးတွေကို အသိပေးတရားဝင်စေ့စပ်ထားတာနှင့် လုံလောက်ပြီဟုထင်သည်။ တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာခြင်းဖြင့် ပန်ယောင် လွတ်လပ်ခွင့်တို့ ဆုံးရှုံးသွားရမည့် အဖြစ်ကို မလိုလားပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်မိသည်။

ဦးကျော်ရိုးမကြတော့ တစ်မျိုး။ ပန်ယောင်ဇော်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို သူ့သာပိုင်ဆိုင်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ကြေညာချင်နေသည်။ ပန်ယောင် ပြောထားသည့်ကြားက သူက ဇွတ်ထည့်ချင်နေပုံမို့ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

“ကိုကိုသဘောပဲ၊ ပန်ယောင် တားလည်းမရဘူးမဟုတ်လား”

“အသေအချာပေါ့၊ ပန်ယောင်၊ မနက်ဖြန်သတင်းစာမှာ ပါလာလိမ့်မယ်”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း လက်စသတ်တော့

ကိုကိုက ပန်ယောင်ဆန္ဒကို တောင်းခံနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုကို လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးမှ ပန်ယောင်ကို အသိပေးတာပေါ့လေ ဟုတ်လား။”

ပန်ယောင် နှုတ်ခမ်းစုပြီးပြောတော့ သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ပန်ယောင် လက်ဖဝါးလေးတွေ ဆုပ်ညှစ်၏။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...ပန်ယောင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း အားလုံးသိအောင် ကြေညာတာပါ။”

“သွားပါ...အခုမှ ပန်ယောင် ကျေနပ်အောင် ပြောမနေပါနဲ့။”

“မပြောနဲ့ဆို မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်ကို ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်။”

“အို”

ပြောပြောဆိုဆို ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူပွေ့ပိုက်ရင်း ပန်ယောင်မျက်နှာလေးအနံ့ နှမ်းရှိက် ခံလိုက်ရသည်။ အေးစက်နေသော ပန်ယောင်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အတော်ကြာ နွေးထွေးသွားရာမှ သူရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သူက မလွှတ်ဘဲ ပို၍တင်းကျပ်စွာ တိုးဖက်ထားသည့်အခါ အလန်တကြားနှင့် အိမ်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“လွှတ်တော့လေ ကိုကို၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားလိမ့်မယ်သိလား။”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူးကွာ၊ ယန်းချုံကြီးကွယ်နေတာပဲ။

အဲဒီတော့ ပန်ယောင် တိတ်တိတ်နေ”

“အို”

ပန်းတို့ ပို၍မွေးဖွဲ့သွားသည်။ ပန်ယောင်စော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးတစ်လှည့် နွေးတစ်လှည့်နှင့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ အနံ့များ ကြားမှာ ယစ်မူးလိုက်မောသွားသည်။ လေညှင်းလေးက ချစ်သူတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ကာ ရှက်ရွံ့စွာ တီးတိုးရယ်မောလိုက်ကြပြီးနောက် အပါးမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးကတော့ မိမိမိနို့မူးမူးနှင့် ကြည်ကြည်နူးနူး ချစ်ပန်းသီလျက်ရှိသည်။

◆ ◆ ◆

ဦးကျော်ရိုးမ၏ သဇင်မြိုင်ခြံကြီးကို တတိယအကြိမ်
မြောက် ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ပန်ယောင်သည် သဇင်မြိုင်ခြံကြီးကို
အပြီးအပိုင် စိုးမိုးရမည့် အိမ်ရှင်မလောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်
ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်ယောင် သိပ်သဘောကျခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်
ဟာ တစ်နေ့ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ကြိုတင်သိခွင့်ရမည်နည်း။

“ပန်ယောင် စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း အကောင်အထည်
ဖော်ပေတော့၊ ကိုကိုကတော့ သဇင်မြိုင်ခြံကြီးကို ဟောဒီက ကိုကို
အိမ်ရှင်မကို လွှဲလိုက်ပြီ၊ အားလုံး ပန်ယောင်စိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပေါ့”

ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာ ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့်
တအံ့တဩနှင့် ကိုကိုမျက်နှာကို ပန်ယောင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ချိုမြသော အပြုံးနှင့် ငုံ့ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတောက်တောက်
များ၏ ရှုန်းစိုမှုကြောင့် သူမနှလုံးသားလေး တုန်ခါသွားရသည်။

“ပန်ယောင်စိတ်ကြိုက်၊ ပန်ယောင်သဘော၊ ပန်ယောင်
စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ဟုတ်လား ကိုကို”

ပန်ယောင်ဇော်က နားမလည်နိုင်သလိုမေးတော့ သူက

အိမ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောလျက် ပန်ယောင်ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွ
နံ့လှိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ ပန်ယောင် မေ့နေပြီထင်တယ်၊
ကိုတစ်ခါ ပန်ယောင်နဲ့ စတွေ့တုန်းက ကိုယ့်အိမ်ကြီးကို ပန်ယောင်
သဘောမကျဘူးဆို၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေက ပန်ယောင်စိတ်ကူးတွေကို
လိုက်မမီဘူးတဲ့၊ ကဲ အခု ပန်ယောင်စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း
ကြိုက်သလို ပြုပြင်ဖို့ ကိုကိုက ပန်ယောင်လက်ထဲ အပ်နေတာ
ရှင်းပြီလား ကလေးမ”

“အိုး”

ဦးကျော်ရိုးမ၏ စကားအဆုံးတွင် ပန်ယောင်ဇော် နဖူးပြင်
ကို လက်ဖဝါးနှင့် ခပ်ဖွဖွရိုက်ရင်း ဘယ်လိုမှ မအောင့်အီးနိုင်စွာ
ရယ်မောလိုက်မိတော့သည်။

ပန်ယောင်ပြောသမျှ အတိအကျမှတ်ထားတာပါလား။
တကယ်တော့ ဦးကျော်ရိုးမပြောနေသည့် စကားများကို ပန်ယောင်
ကိုယ်တိုင် မေ့နေခဲ့ပြီ။ မေ့မှာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပန်ယောင်မှာ
တစ်စုံတစ်ရာ ကြံစည်ထားတာမျိုးမရှိဘဲ သူ့ကို အနိုင်ယူချင်ရုံ
သက်သက် ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်
ပြောခဲ့တဲ့ဥစ္စာ။

အခုအချိန်တွေမှာ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မှတ်သား
သား ရှိနေနိုင်ပါ့မလဲ။

“အဲဒီထဲက ပန်ယောင်ကို ကိုကို သိပ်စိတ်ဝင်စားသွား
ခဲ့တာ၊ ပန်ယောင် စိတ်ကူးထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ အရမ်း

သိချင်စိတ်ဖြစ်လာတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ ပန်ယောင်ရဲ့စိတ်ကူးတွေ”

သူက ပန်ယောင်မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစား ငုံကြည့်ရင်း ထက်ထက်သန်သန် မေးနေတော့ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပြုံးစိစိ မျက်နှာနှင့် ပန်ယောင် မော့ကြည့်လိုက် သည်။

“ပန်ယောင်စိတ်ကူးတွေ သိရတော့ ကိုကို ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“ပန်ယောင် စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း တကယ့်လက်တွေ့ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးမှာပေါ့ကွ”

“တကယ်”

ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာတွင် ဦးကျော်ရိုးမကို ကျီစယ်နောက် ပြောင်လိုစိတ်များ ထင်လင်းစွာ နေရာယူထားလျက်ရှိသည်။

“ဆယ်ကယ်ကွာ...ကဲ ပြောတော့”

အခုမှခက်ပြီ။

ကိုကိုပုံစံက ပန်ယောင်ကို တကယ်အထင်တကြီးနဲ့ လေးလေးနက်နက် မေးတာပါလား။ နေဦး ပန်ယောင်စိတ်ကူးထဲ မှာ ရှိနေတာတွေက ဘာတွေပါလိမ့်။ ကျောင်းစာတွေရယ်၊ စာမေး ပွဲရယ်၊ လူနာတွေရယ် အဲဒါတွေကို ကိုကိုသိအောင် ပြောပြလိုက် ရမလား။

“ဟိုလေ...ပန်ယောင် စိတ်ကူးထဲမှာ ရှိတာက တစ်ခုထဲ ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကိုမျက်နှာနက်နက်ကြီးတွေ တွန့်ကွေး သွား၏။

“အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကိုကိုကို ပန်ယောင် သိပ်ချစ် တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟာကွာ...ကိုကိုက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေ တာ၊ ပန်ယောင်ဇော်က ကိုကိုကို တမင်စနေတာပဲ”

သူက ရယ်မောလျက် ပန်ယောင်နဖူးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွထု၏။

“အဲမယ်...အဲဒါ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ပန်ယောင်ရင်ထဲက ခံစားရတဲ့အတိုင်း အမှန်ကိုပြောနေတာ သိရဲ့ လား”

မျက်စောင်းဝင့်လျက် ပန်ယောင်ပြောတော့ သူက ပြုံးစိစိ နှင့်...

“ပန်ယောင်ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို သိရ လို့ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့ဗျာ၊ ပန်ယောင်ရဲ့ စိတ်ကူးကိုလည်း ကိုကို သိအောင် ဆက်ပြောပြပါဦး”

ဒီတစ်ခါတော့ မလုံမလဲနှင့် ရယ်မောမိသူက ပန်ယောင် ဖြစ်၏။

“ကိုကိုကလည်း အဲဒီတုန်းက ပန်ယောင်နဲ့ကိုကိုက အစမ်းသက်သက်တွေ့စွာ၊ ဘယ်လိုလုပ် အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလဲ၊ အဲဒါ တမင်သက်သက် ကိုကို မခံချင်အောင်ပြောခဲ့တာ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စာတွေနဲ့ လုံးထွေးနေရတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် ချိန်ရနိုင်မှာလဲလို့”

“ကောင်းကွာ...ဒါဖြင့် ပန်ယောင်စိတ်ကူးတွေဆိုတာ ညာသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အခုမှ ကိုယ် ကောင်းကောင်း အညာ ခံလိုက်ရမှန်း သိတော့တယ်”

သူနှင့်အတူ ပန်ယောင်ပါ လိုက်၍ ကြည်နူးစွာ ရယ်မော မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူသည် ပန်ယောင်အတွက် အလိုလိုက် တတ်သော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူလှပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ ပန်ယောင်ထက် များစွာငယ်ရွယ်သော လူငယ်လေး တစ်ယောက်လို တဖွတ်ထိုး မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ အနိုင်ယူတတ်ပြန် သည်။ သူ့ကို ချစ်မိခြင်းအတွက် အခုအချိန်အထိ ပန်ယောင်ဇော် နောင်တမရဘဲ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

“လာ...ပန်ယောင်၊ ကိုကွီအိမ်ကြီးကို လိုက်ကြည့်ပါဦး၊ ဒါ ပန်ယောင်အိမ် ဖြစ်သွားပြီ”

ပန်ယောင်ဇော် ကိုယ်လေးကို တယုတယဆွဲယူရင်း ပြော သည်။ ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ပန်ယောင်ရင်ထဲ မှာ ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းသာမှု တိုးမလာဘဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လေးလံသွားသည်။

ပန်ယောင်ဇော် စိတ်ထဲမှာ ကိုကွီကို ချစ်ဖို့တစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ ကိုကွီ မသိဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဟေ့...ကောင်မလေး ကိုကွီကို ဘာကြည့်နေတာလဲကွ၊ ကိုကွီရဲ့ အိမ်ရှင်မဖြစ်ရတာ ဝမ်းမသာဘူးလား”

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဓမ္မိတိလျက် ပြုံးမိသည်။ ပန်ယောင် အတွက် ငွေကြေးချမ်းသာမှု၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုထက် ကိုကွီရဲ့

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ချစ်ဖို့တစ်ခုကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ ကိုကွီ မသိဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကွီ၊ ပန်ယောင်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ချစ်ဖို့တစ်ခုကလွဲရင် ကိုကွီအချစ်အတွက် ပိုပြီး ဂုဏ်ယူကျေနပ် ရမှာပါ”

“စိတ်ချ...ပန်ယောင်ဆိုတဲ့ ကလေးမအပေါ်မှာ ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သစ္စာထားတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ ပန်ယောင် သိလာမှာပါ၊ ကဲ လာ အိမ်ကြီးအနီး လျှောက်ကြည့်ရ အောင်”

“ဟင့်အင်း...ပန်ယောင် မကြည့်ချင်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ပန်ယောင်မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အံ့သြစွာမေး၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကွီ၊ နောက်ဆို ပန်ယောင် ဒီမှာ အမြဲနေရမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဖြည်းဖြည်းမှ ကြည့်ကြတာပေါ့ နော်”

“သဘောပါဗျာ၊ ကိုယ်က ပန်ယောင်ကို ပျော်စေချင်လို့ ပါ”

“ကိုကွီအချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပန်ယောင်ပျော်ဖို့အတွက် လုံလောက်နေပါပြီ”

“သိပ်စကားတတ်တဲ့ ကောင်မလေး”

“အို”

နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သည့် ချစ်သူရင်ခွင်ထဲမှာ ပန်ယောင် ဇော်ကိုယ်လေး အသက်ရှူမှားသွားရသည်။ အရာရာသည် ကြည်နူး

ပျော်ရွှင်စရာများဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ စေ့စပ်ပွဲအပြီး သိပ်မိကြာခင်မှာပင် ပန်ယောင်နှင့်တွေ့တိုင်း ဦးကျော်ရိုးမက လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြောနေတတ်သည်။

အကယ်၍သာ ပန်ယောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်မည်ဆိုပါက မင်္ဂလာပွဲကို ခုချက်ချင်းပင် စီစဉ်သွားမည်လား မပြောတတ်ပေ။ အခုလည်း မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများကို သူစိတ်ကြိုက် စင်ကာပူမှာထားပြီးဖြစ်သည်။ ပန်ယောင် မိဘတွေကလည်း စေ့စပ်တာနှင့် လက်ထပ်တာကို ပန်ယောင်ခေါ်ပြောသလို အချိန်အကြာကြီး ဆွဲမခံစေချင်ကြပါ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မိန်းကလေးဘက်ကသာ နစ်နာမည့်အကြောင်းကို တွင်တွင်ပြောလျက် ဦးကျော်ရိုးမကကားကိုသာ လက်ခံလျက် ပန်ယောင်ခေါ်ကို နားချလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ စေ့စပ်ပြီး သုံးလအကြာမှာ လက်ထပ်ရန်ကိစ္စကို သဘောတူခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဒါဖြင့် ပန်ယောင်တို့ မကြာခင်ပဲ လက်ထပ်ကြတော့မယ်ပေါ့”

စုတို့က မေးလာသည့်အခါ မျက်နှာနီနီနှင့်ပင် ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ကိုကိုက သည်းလွန်းကဲလွန်းနေသည့်အတွက် လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူလှသည်။ တစ်နေ့တစ်မျိုး အကြောင်းပြချက်တွေနှင့် ပန်ယောင်ကို လာလာတွေ့နေတာကို လူကြီးတွေကောင်းကောင်း ရိပ်မိကြပေလိမ့်မည်။

တရားဝင် စေ့စပ်ထားသည်ဆိုပေမယ့် ပန်ယောင် အနေ

တက်ရ၏။ ပန်ယောင်အတွက်ဟု ဆိုကာ ဝယ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းတွေဆိုတာကလည်း ပန်ယောင်အခန်းနှင့်ပင် မဆန်ချင်တော့။ အရပ်ခေါင်းမျိုးစုံကိုလည်း ဝယ်မဆုံးနိုင် ရှိရသဖြင့် ပန်ယောင် တားမြစ်သော်လည်း မရပါ။

လက်ထပ်ကာနီး တစ်လအလိုမှာ သူပိုင် ရတနာဆက်ပစ္စည်းများကို ဗူးလိုက် ယူလာပြီး ပန်ယောင်လက်ထဲကို အကုန်တိုးအပ်နေသဖြင့် စိတ်ရှုပ်နေသည်။ သူ့ပစ္စည်း မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ နေရာမရှိသလို ကျောင်းကလည်း တစ်ဖက်နှင့် အခက်တွေ့ကာ သူ့လက်ကိုသာ ပြန်အပ်လိုက်သည်။

အခုဆိုလျှင် ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင် လက်ထပ်တော့မည့်သတင်းက သူ့အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ပန်ယောင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ ပြောစရာစကားတစ်ခုလို ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်သည်။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဇွတ်အတင်း တာဝန်ယူနေခြင်းက ပန်ယောင်တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် ပို၍ဖိအားပေးလျက်ရှိသည်။ ကားရောင်စုံတွေကြားမှာ အနက်ရောင် လင်ခရူဆာကားကြီးက ထင်းထင်းကြီး ရှိနေသလို ထိုကားပိုင်ရှင် တည်ခန့်ချောမောမှုနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု၊ ပန်ယောင်၏ အလှအပတို့ ပေါ်လွင်မှုက ဖက်ရှင်တစ်ခုလို လိုက်ဖက်ညီလွန်းသည်ဟုဆိုကာ ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် တမင်စောင့်ကြည့်လာသူများပင် ရှိလာကြသည်။

“ကိုကို လာမကြည့်တော့ကွာ၊ ပန်ယောင်ဘာသာ အိမ်ကကားနဲ့ပဲ တက်မယ်”

တစ်နေ့တော့ ယန်ယောင် စိတ်ရှုပ်စွာ ပြောမိသည်။ ကိုယ့်
က သူ့မျက်ခုံးကြီးတွေကို တွန့်ကျွေးလျက် သဘောမကျသကဲ့
ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိုး...ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေ
မဟုတ်ဘဲ တမင်လာစောင့်ကြည့်နေတဲ့သူတွေ ရှိတာကောင်းလား၊
ဒီကြားထဲ ဘယ်တုန်းက ချစ်သွားကြတာလဲ။ ဘယ်တော့ လက်ထပ်
ကြမှာလဲနဲ့ စပ်စုတဲ့လူတွေက ရှိသေးတယ်”

ယန်ယောင်နော် စကားအဆုံးမှာ သူ့မျက်နှာက ပြုံးမိ
ဖြစ်သွားသည်။ မကျေမနပ် စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသည့် ယန်ယောင်မျက်နှာ
ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေပုံရ၏။

“ဒါများ စိတ်ဆိုးစရာလားဗျာ၊ ပြန်ဖြေလိုက်ပေါ့၊ ချစ်သူ
တွေဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့က တစ်လလိုသေးတယ် ဘာညာ
ပေါ့”

“မေးတိုင်းဖြေရအောင် ယန်ယောင်က အရူးလား ကိုကို
သိပ်စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဒါ စိတ်ရှုပ်စရာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူ
နေရတော့မှာမို့ ပျော်နေရမှာ၊ သိပ်မကြာခင်မှာ ဖိတ်စာတွေရတော့
မှာဆိုတော့ ယန်ယောင် စိတ်မရှုပ်ရတော့ပါဘူးကွာ”

တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာသည့် မင်္ဂလာရက်နှင့်အတူ
ဖိတ်ရမည့်သူတွေကို မကျန်ရအောင် စီစစ်နေရသည်။ သူ့ဘက်
ကိုယ့်ဘက် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါနှင့် အတော်လေးအလုပ်ရှုပ်ရ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဦးကျော်ရိုးမ ဂျပန်ကို အရေးတကြီးကိစ္စနှင့်
ခရီးထွက်ရသည်။

မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းတွေကိုပါ
ဝယ်ခဲ့ဦးမည်ဆိုသဖြင့် ပို၍အဆင်ပြေသွားသည်။ ယန်ယောင်ကိုပါ
ခေါ်သော်လည်း သတို့သမီးဝတ်စုံကိစ္စ လုံးပမ်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရ
သည်။ မနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းဝတ်စုံ စိတ်ကြိုက်မရမချင်း ရွေးချယ်
ရပြန်သည်။ ဒီနေ့ဆို ဦးကျော်ရိုးမ သွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ။
ရောက်သည့်နေ့ထဲက ဖုန်းဆက်နေသဖြင့် သူနှင့်ယန်ယောင်တို့ကြား
မှာသိပ်ဝေးကွာသွားသည်ဟု မထင်ရပါ။

တစ်ဖက်မှနေ၍ ယန်ယောင်ကို ဘယ်လိုလွမ်းကြောင်း၊
အလုပ်ကိစ္စ မပြတ်သေးကြောင်း၊ သတို့သမီးဝတ်စုံ ယန်ယောင်
စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရဲ့လားဆိုတာမျိုး စောစောအိပ်ရာဝင်၊ ဘာညာနှင့်
မှာကြားမဆုံးရှိနေသဖြင့် ဖုန်းနားထောင်ရင်း ပြုံးမိသည်က အကြိမ်
ကြိမ်ပင်။

“ဖိတ်စာတွေ ရပြီလား”

မိုးက မေးသည်။

“ဟင့်အင်း...ဟိုက တစ်ခါတည်းရိုက်ခဲ့မယ်ပြောတယ်”
စုတို့လည်း မအားရပါ။ ယန်ယောင် သွားရာနောက်ကို
စိတ်ရှည်စွာ လိုက်ပို့ကြသည်။

“ဪ...ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဦးကျော်ရိုးမမှာ မိဘတွေ
မရှိတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ခု၊ ကိုကိုအစ်မကြီးက အမေရိကားမှာ

www.burmeseclassic.com

ဟိုနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူလိုက်ပြီလေ။ သူတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် တည်းရှိတာ။ ကိုကိုကသာ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာတာတဲ့။ ဒါတောင် အစတုန်းက ဟိုမှာပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားတဲ့။ ပန်ယောင်နဲ့တွေ့မှ အစီအစဉ်ပြောင်းသွားတာလို့ ပြောဖူးတယ်”

“ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ကို တော်တော်မြတ်နိုးပုံရတယ် သိလား၊ ပန်ယောင် သိပ်ကံကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးတောင် သူတို့စုံတွဲကို အားကျတယ်”

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံလေးတွေ ဆူညံသွားသည်။

ထိုအချိန်အထိ ပန်ယောင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ပန်ယောင်ဇော် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်သည်။ ထို့အတူ ကိုကိုကလည်း ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်သည်။ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်သည့် ချစ်သူနှစ်ဦး အမြန်ဆုံး အတူနေရမည်။ ကံဆိုးခြင်းဆိုသည့်စကားကို ထိုအချိန်က ယောင်လို့မှပင် မတွေးမိ။ စားလည်းကိုကို၊ သွားတော့လည်း ကိုကို၊ ပန်ယောင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အရာရာတိုင်းမှာ ကိုကိုကို ချစ်သည့်အချွန်တစ်ခုတည်းနှင့်သာ လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

ထိုနေ့ည နန်းလေး အသံမြည်လာတော့ အပေါ်ထပ်ရှိ ပန်ယောင်အခန်းကို ပြေးတက်ခဲ့သည်။ မာမီကတော့ ပျော်နေသည့် သမီးဖြစ်သူမျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ မာမီအပြုံးအတွက် ရက်ရွံ့စွာဖြစ်မိသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

“ကိုကိုလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်ယောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်၊ သိနေတာလား၊ အခုအချိန်မှာ ဘာကိုမှ အပင်ပန်းမခံနေနော်၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကိုကိုသာ အလုပ်တွေများပြီး ဖျားနာနေပါ့မယ်၊ ပန်ယောင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပစ္စည်းဝယ်ရတာနဲ့ သိပ်ပြီး အပင်ပန်းမခံနေနော်”

“အမိကက ပန်ယောင်ကို ကိုကိုချစ်နေရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျန်တာတွေက အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ့်နှယ် အရေးမကြီးရမှာလဲ ပန်ယောင်ရဲ့ တစ်သက်တစ်မင်္ဂလာပဲစွာ၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးအတွက် ပိုပြီး အရေးကြီးသေးတယ်၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုကိုချစ်သူအတွက် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းတွေနဲ့ အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ချင်တာမျှ သိရဲ့လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

“ဘာအတွက်လည်းဆိုတာလည်း ပြောဦးလေ”

“ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ် သိပ်မြတ်နိုးတဲ့အတွက်ပါ”
သူထံမှ ကြည်နူးရွှင်ဖျရွာ ရယ်မောလိုက်သံကို ကြားရသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ် သွားလေရာ ပန်ယောင်ကို ခေါ်သွားချင်တာ”

“ပန်ယောင်လည်း လိုက်ချင်ပါတယ် ကိုကို၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် မနေနဲ့ဗျာ၊ ကိုကို လက်ထပ်ပြီးရင် ပန်ယောင်

ကို ကျောင်းတောင် ပေးမတက်ချင်တော့ဘူးဗျာ သိလား”

“သင်ထားတဲ့ ပညာတွေရယ်၊ ပန်ယောင့်ဆန္ဒတို့ ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တဲ့အတွက်မှီလို့သာ ကျောင်းတက်ဖို့ ခွင့်ပြုထားတာ၊ ပန်ယောင့်ကို ကိုကိုအနားမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေစေချင်တာ ကျောင်းပြီးရင်တော့ အလုပ်မလုပ်ရဘူးနော်၊ ဆေးခန်းလေးဘာလေး ဖွင့်မယ်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားပေးမယ်”

ကိုကိုစကားကြောင့် ပန်ယောင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးသွားသည်။

“ကျောင်းပြီးဖို့က လိုပါသေးတယ်၊ ကိုကိုက သိပ်သည်းတာ”

“သည်းတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ချစ်တာ ချစ်တာ”

“အောင်မယ် ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပန်ယောင့်လည်း အတူတူပဲပေါ့”

အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူထဲမှ သဘောကျစွာ ရယ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲကိုကိုရယ်” ဟု စိတ်တွင်းမှ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေမိသည်။

“သိပ်ဟုတ်ပါသတဲ့ဗျာ၊ ခြောက် ခါနဲ့ ပန်ယောင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ ကိုကိုတို့ဖိတ်စာ တစ်စောင်ကို မမဖြူအတွက် လူကြိုပေးလိုက်တယ်၊ ဖုန်းလည်း ဆက်ထားတယ်၊ ပန်ယောင့်ရော မမဖြူနဲ့ စကားပြောချင်သေးလား”

“နောက်မှပြောကြတာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ အခုလောလော

ဆယ် ကိုကိုနဲ့ပဲ ပြောချင်သေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း...ကိုကို အသည်းယားအောင် သိပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး၊ အပြန်ကျမှ သိမယ်”

ကိုကိုကြိမ်းဝါးသံကြောင့် ပန်ယောင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောမိသည်။

“ဒါပဲနော် ကိုကို၊ ပန်ယောင့် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ကိုကိုကို သိပ်လွမ်းနေတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့နော်”

“မမေ့ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ပန်ယောင့်ကို ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဝှတ်နိုက်”

“ဝှတ်နိုက်”

ပန်ယောင့် လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ကိုကိုဓာတ်ပုံလေးကို တစ်စိစိစိစိငေး

ကြည့်ရင်း နှလုံးသားလေးတွေ သိမ့်သိမ့်ခုန်လာ၏။

ပန်ယောင့်နော် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ပန်ယောင့်နှလုံးသားထဲ ဖွတ်အတင်း ထည့်ပေးသွားတဲ့ ကိုကို။ အခုလည်း ပန်ယောင့် ဘယ်လောက်ပဲ တင်းခံနေပါစေ ကိုကိုဆန္ဒတွေကို ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့လို့လား။

သိပ်ဆိုးတဲ့ကိုကို၊ ဓာတ်ပုံလေးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိချိန်မှာတော့ ပန်ယောင့်နော်နှလုံးသားလေး သူ့အလိုလို နွေးထွေး လုံခြုံသွားသည်ဟု ထင်နေမိတော့သည်။

ဘခန်း (၉)

“ဟုတ်ရဲ့လား စုရယ်၊ ပန်ယောင် မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ စုကြားတဲ့သတင်းက မှားများမှားနေမလားဟင်”

ပန်ယောင်နော် အံ့ဩမယုံနိုင်စွာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေး ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ကျွတ်...ပန်ယောင်ကို စုက ဘာလို့မဟုတ်ဘဲ ပြောမလား၊ လုံးဝအမှန်အကန်ဆိုတာ ပန်ယောင် ယုံလိုက်စမ်းပါကွယ်၊ ဒီမယ် ဒါတွေကို ပန်ယောင်ကို ပြောပြတာ ပန်ယောင်နဲ့ ဦးကျော်ရိုးမ ကွဲကြကွာကြဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ မိုးနဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ ပန်ယောင်ကို ဖွင့်ပြောတာ၊ ဦးကျော်ရိုးမကို ပြဿနာမလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိအတိုင်းပဲနော်”

“အေးပါ စုရယ်၊ ဒါနဲ့ သူ သူက ပန်ယောင်ထက် သိပ်လှနေခဲ့သလားဟင်၊ အို သူ့ကို ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် မြင်ဘူး ချင်လိုက်တာ စုရယ်၊ ပြောစမ်းပါကွာ၊ သူဟာ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲဆိုတာ”

သွေးရူးသွေးတမ်းစကားတွေကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ပင် မေးနေမိသည်။ ဖြူဖွေးပျော့တော့သွားသည့် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနန်း

အရောင်ပြောင်းသွားပြီဟု ထင်မိသလို ပန်ယောင် ခြေလက်တွေ ထည်း ချက်ချင်း စေးထန်းပူးကပ်သွားသည်အထိ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဟင်အင်း...ဟင်အင်း အခု အခြေအနေတွေဟာ တကယ် ဖြစ်နိုင်ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုက ပန်ယောင်နှလုံးသားလေးကို ကိုယ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“သတိထားစမ်းပါ ပန်ယောင်ရယ်၊ ဣန္ဒြေပျက်ရင် ခင်းလူတွေပါ ရိပ်မိကုန်ပါမယ်၊ ပန်ယောင်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိတာ ဟုတ် သိပ်မှားသွားပြီလား မသိဘူး”

“အို...မမှားပါဘူး စုရယ်၊ ဒါ ပန်ယောင် သိသင့်တဲ့ စုံစုံ”

“ဒါဆိုလည်း စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါကွာ၊ စု ဆွဲခဲ့ရတာကတော့ သူဟာ ပန်ယောင်လောက် မလှပေမယ့် တစ်မျိုးစီတော့ ကြည့်ကောင်းတာလည်း အမှန်ပဲ”

အို။

ပန်ယောင်နော်တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်သွားသလို ခံစားရိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ သက်သက်ညာညာ ပြောနေရတာလဲ စုရယ်။ တကယ်ဆို သူဟာ ပန်ယောင်ထက်မလှရင်တောင် ပန်ယောင်အောက် မလျော့ဘူးဆိုတာ ရှင် သိကိုသိနေရမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ပန်ယောင်ဘက်က လိုက်ပြောနေရတာလဲဟင်။

ကိုကို ညာတယ်။

ပန်ယောင်ကို ရှင်ညာတယ် ဦးကျော်ရိုးမ။

ရှင်မှာ အရင်တစ်ယောက်ရှိခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောခဲ့ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရိုးသားချင်ဟန်ဆောင်နေတာလဲ။ ရှင်ရဲ့ ပန်ယောင် သိပ်မုန်းချင်တယ် သိလား။

“ဘာလို့ငိုရတာလဲ ပန်ယောင်ရယ်၊ ဒါ ငိုစရာမဟုတ်ပါဘူးဟာ”

မိုးစကားကို ပန်ယောင် နားမဝင်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ ခါးသီးပူလောင်နေ၏။

“ဒါ...ငိုစရာမဟုတ်လို့ ပန်ယောင်က ရယ်နေရမှာလားဟင်၊ ကိုကိုမှာ ပန်ယောင်အရင် တခြားတစ်ယောက်ရှိနေတာကို ပန်ယောင်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရယ်နေရမှာလား မိုးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ တွဲဘူးတာမှန်ပေမယ့် သူတို့ချင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့လို့သာ ပန်ယောင်လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေတာပေါ့ကွာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့လည်း သိပ်မလိုတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ပန်ယောင်ကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ စုတို့ထက် ပန်ယောင်က ပိုသိမှာပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ ပန်ယောင်နဲ့သူဟာ ပြိုင်ဘက်တွေ မဟုတ်ကြဘူးဆိုတာလည်း မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီတိစ္စကို ကိုကိုက ဘာလို့ ပန်ယောင်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲဟင်၊ တကယ်ဆို ပန်ယောင်ကို ပြောမပြသင့်ဘူးလား”

ပန်ယောင်၏ မခံမရပ်နိုင်စွာ ပြောလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေကလည်း ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ

၏၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ပန်ယောင်တို့ ထိုင်နေသည့် အအေးဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ ကိုကိုဟာ ပန်ယောင်ချစ်သလို မချစ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ခွဲခွာခြင်းဆိုသည့် စကားကို ပန်ယောင် တစ်ခါမှ မတွေးမိပဲဟာ ပန်ယောင်၏ရဲ့ ညှဉ်းပျင်းမှု အသုံးမကျမှုပဲဖြစ်သည်။ အခုတော့ ချစ်သူကိုချစ်မိသည့် သဝန်တို့ခြင်းတို့ဖြင့် ပန်ယောင်ရင်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေတော့သည်။

“မလိုအပ်လို့နေမှာပေါ့ ပန်ယောင်ရယ်၊ ဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်ကို ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခုဆိုလိုတာက ဦးကျော်ရိုးမမှာ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသမီးရှိတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သတိပေးတာ၊ အခုတော့ ရှင်က ဒါကို အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို့ မြင်နေပါလား”

“ပန်ယောင် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ် ဖ၊ ကိုကိုနဲ့ခွဲဖို့ ပန်ယောင် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး၊ ရှင်တို့ပြောသလို ပန်ယောင်ဟာ ကံကောင်းသူဖြစ်နိုင်ပါဦးမလားဟင်”

ပန်ယောင်၏အသံက တိုးအက်တုန်ခါနေ၏။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်နေသည့် နှလုံးသားကို ဘယ်သူမြင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဦးကျော်ရိုးမရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အမျိုးသမီးဆိုသည့် စုစကားကိုသာ ကြားယောင်နေမိသည်။

“ပန်ယောင်ကလည်းဟာ၊ အခုပဲ ပန်ယောင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်မနေစမ်းပါနဲ့၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေစမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ဒီတိစ္စတွေ ဦးကျော်ရိုးမကို သွားပြောမနေနဲ့ဦး၊ မလိုအပ်ဘဲ ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီတိစ္စကို ပန်ယောင်က နှုတ်ပိတ်နေရမှာလား”

www.burmeseclassic.com

မကျေမနပ် မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မပြောတာပဲ၊ မင်္ဂလာယူနေတဲ့ အချိန်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဖြစ်နေသင့်တယ်လို့ စုထင်တယ်”

“ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ မရှိတော့ဘူးလို့” စုကို ပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ပန်ယောင် မပြောတော့ပါ။

“တို့နားသွားပါတယ်ကွာ၊ ပန်ယောင် ဒီလောက်ခံစားသွားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်မိဘူး”

“ဟင့်အင်း စုတို့ မမှားပါဘူး၊ ပန်ယောင်သာ ကိုကိုကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဆုံးရှုံးသွားမှာ အစိုးရိမ်လွန်သွားတာပါ”

ရဲရင့်ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် ပန်ယောင်ဇော်နှလုံးသားတွေ ခံစားလောင်ကျွမ်းရတာ ဒါပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။

“ပန်ယောင်ကို ဦးကျော်ရိုးမက သိပ်ချစ်တာပါကွာ”

သိပ်ချစ်တာပါ ...တဲ့။ ဟင့်အင်း ... ပန်ယောင်မယုံချင်တော့ဘူး။ ပန်ယောင်ဇော်၏ သံသယမျက်လုံးများကို မိုးကသဘောပေါက်သလို သက်ပြင်းရှိုက်နေ၏။ ခါတိုင်း အချိန်တွေမှာ ကိုကိုအကြောင်းပြောတိုင်း သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ရှက်ရွံ့လိုက်မောစွာ ရင်ခုန်တတ်ခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ရယ်မောတတ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ ရင်မှာပူလောင်နေရ၏။

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွာ၊ ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီးလို့ စု

ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဟင့်အင်း ...ဟင့်အင်း... ဒါတွေဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ စုထင်နေသလား၊ သူတို့ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားထောင့်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ဒါတွေဟာ မယုံချင်ဘူး စုရယ်၊ ပန်ယောင် သူ့နာမည်ကို သိမှဖြစ်မယ် ...စု”

“မြတ်နိုးခင် ...တဲ့”

“မြတ်နိုးခင် ...ဟုတ်လား”

နာမည်ကိုက မနာလိုချင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကိုကိုက အဲဒီမိန်းမရဲ့အမည်ကို အပြည့်အစုံပဲခေါ်ခေါ်၊ အများဆွတ်ခေါ်ခေါ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဝင်ရောက်သွားစေနိုင်တဲ့ အမည်ပဲ။

ကိုကိုက အဲဒီမိန်းမကို “ခင်” လို့ ခေါ်သလား၊ “မြတ်နိုး” လို့ပဲ ခေါ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် “မြတ်နိုးခင်” လို့ပဲ ခေါ်သလား။ အို ... ဘယ်လောက်များ သဝန်တို့စရာကောင်းလိုက်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေပါလိမ့်။ ပန်ယောင်ဇော် ရင်ထဲ ခါးသက် ပျံ့သွား၏။ မခေါ်နဲ့ .. မခေါ်နဲ့။ အဲဒီမိန်းမနာမည်ကို ကိုကိုလုံးဝ မခေါ်နဲ့။ စုတို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညက ကိုကိုထံမှ ဖုန်းအလာကို တိတ်တဆိတ်စောင့်မျှော်နေခဲ့မိသလို ကိုကိုအသံကို ကြားရမည်အရေးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။ ကိုကိုအသံကို ကြားကြားချင်း ပန်ယောင်ဇော် ပြောလိုက်ရမည့် စကားက ဘာပါလိမ့်။

www.burmeseclassic.com

ကိုကို မြတ်နိုးခင်ကို သိသလားလို့ မေးလိုက်ရမှာလား။ ဒါဆို ကိုကို သိပ်အံ့သြသွားမယ်ထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မြတ်နိုးခင် ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ကိုကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲလို့ ပန်ယောင်ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မခြင်းမချန် ထုတ်ပြလိုက်မလား။ အဲဒီလို မေးလိုက်တာနဲ့တင် ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမ ဘယ်လောက် သဝန့်တုံနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားမှာပဲ။

ပန်ယောင်ဇော် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်စွာ အိပ်ရာမှ ပြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။ အနောင်အယုက်တွေပဲဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ မြတ်နိုးခင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့် တည်ခန့်ချောမောသော ကိုကို တို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်တွဲကြည့်ရင်း အာရုံတွေလွင့်ပျံ့နေ၏။

အားလုံးကို ပန်ယောင်မုန်းတယ်။ သိပ်မုန်းတယ်... သိလား။ လက်နှစ်ဖက်ကို လေထဲမှာ ထွေ့ယမ်းရင်း အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ကြည့်မိ၏။ ဝေဒနာတွေက သက်သာမသွားဘဲ ပိုမိုဆိုးရွားလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ဖစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေပြန်ကာ မောဟိုက်နေ၏။

နေပါဦး ... ဒီလို ဆိုးရွားခါးသက်တဲ့ ဝေဒနာတွေကို ပန်ယောင် ဘယ်လိုအင်အားတွေ သုံးပြီး မေ့ပစ်ရမှာပါလိမ့်။ အိပ်ရာထက်မှာ တွန့်လိမ်ရင်း ကြောင်စီစီ မျက်လုံးတွေနှင့် မျက်နှာကျက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖြူသော မျက်နှာကျက်မှာ

ကိုကိုမျက်နှာက ထင်းခနဲ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးမှာတောင် ပန်ယောင် ဒီလောက် စားနေရတယ်ဆိုရင် ကိုကိုနဲ့ ပန်ယောင် မတော်တဆ ဝေးခဲ့ရမယ်ဆိုရင် ...

“သမီးရေ မောင်ကျော်ရိုးမဆီတာ ဖုန်းလာနေတယ်။ သမီးဖုန်းကို ခေါ်တာ မကိုင်ဘူးဆို”

မာမီအသံက ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားစေ၏။

ကိုကိုဖုန်းကို တမင်မကိုင်ဘဲ ကြည့်နေသမျှ မရမုန်းသိလိုက်ရ၏။

ရင်တွေ တဆတ်ဆတ် ခုန်လာ၏။ ကိုကိုမှာမည်ကို ကြားရရုံနဲ့တင် ပန်ယောင် တုန်လှုပ်နေတာ။ ကိုကိုသာ စကားပြောပြစ်မယ်ဆိုရင် ပန်ယောင်နှလုံးသားတွေ သေချာပေါက် အရည်ပျော်သွားဦးမှာပဲ။ ပြီးတော့ ပန်ယောင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းကို မေးမြန်းမိမှာ သေချာတယ်။

ပန်ယောင်ဇော် မေးသမျှကို ကိုကို ဝန်ခံလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် ငြင်းဆန်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပန်ယောင် ကျွေးကျွေးနုနု လက်ခံပစ်လိုက်နိုင်လို့လား။ ပန်ယောင်မှာ အဲဒီလောက် သတ္တိရှိနေလို့လား။

“ပန်ယောင် သူနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ မာမီ၊ အိပ်နေပြီလို့ ပြောပေးပါနော်”

အိပ်ခန်းထဲက အပြေးလေးထွက်၍ ပြောလိုက်သည်။

မာမိက ပန်ယောင် အပြုအမူအတွက် နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ ခါတိုင်းဆို သူ့ဆီက ဖုန်းမလာရင်တောင် တမျှမျှ ဖြစ်နေသည့် သူမက အခု စကားမပြောချင်ဘူးဆိုတာကို အထူး အဆန်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သမီးတို့ချင်း စိတ်ကောက်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ... မာမိ၊ အဲဒါကြောင့် ပန်ယောင် သူနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ မာမိသာ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက် ပါတော့နော်”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဖြင့် သမီးသဘောအတိုင်းပဲ”

မာမိက ဖုန်းခွက်ကို ပြန်လည်ကောက်ယူပြီး ထူးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘာတွေ ဆက်ပြောနေသည် မသိ။ ပန်ယောင် နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မာမိထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။

ပန်ယောင်ဇော် ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မာမိကတော့ သူ့သမီး တမင်ကျစ်ကျစ်ပြီး စိတ်ကောက်နေတာဟု ထင်ပုံရသည်။ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာကိုမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး ရှင်းပြနေလိုစိတ် မရှိသဖြင့် ချော်လဲရောထိုင် လုပ်လိုက်သည်။ ပန်ယောင်ရင်ထဲက မနာလို ဝန်တိုမှုတွေကို မာမိသိသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်သည်းတဲ့ကောင်မလေးလို့ အပြောခံရမည်လား၊ ပန်ယောင် မသိချင်တော့ပါ။ သူ့အကြောင်းတွေကို သေချာမသိဘဲနဲ့

မျစ်ခဲ့မိတာ ပန်ယောင်အမှားပဲ ထင်ပါရဲ့။

စာကြည့်စားပွဲမှာ စိတ်မပါစွာ ထိုင်ရင်း ကိုကိုဇာတ်ပုံလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုက မာမိကို ဘာတွေများ ပြောနေမှာပါလိမ့်။ မာမိကရော သူ့သမီးအကြောင်း ဘာတွေပြောနေဦးမှာလဲ။ သိချင်စိတ်နှင့် မသိချင်စိတ်များကြားတွင် မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“တံခါးဖွင့်ထားပါတယ် မာမိ”

အခန်းထဲသို့ မာမိဝင်လာသည်။ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို ငေးကြည့်ရင်း ပန်ယောင် သက်ပြင်းဖွဖွရှိက်၏။ မာမိက ပန်ယောင် ခုတင်စွန်းတွင် အသာဝင်ထိုင်ရင်း ပန်ယောင်မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ... မောင်ကျော်ရိုးမနဲ့ ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ”

ရုတ်တရက် ပန်ယောင်တွေဝေသွားသည်။ ကိုကိုမှာ ပန်ယောင်နဲ့ မတွေ့ခင် မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမည်လား။ ပန်ယောင် ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ မာမိက ကိုကိုနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုရင်းနှီးခဲ့ကြတာလဲလို့ မေးရင် ပန်ယောင် ဘယ်လိုဖြေရမှာပါလိမ့်။

“ကိုကိုက မာမိကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲဟင်”

ပန်ယောင်စကားကြောင့် မာမိပြုံးပါသည်။

“သူ နောက်ရက်ပြန်ရောက်မယ်တဲ့၊ ပန်ယောင် ဘာဖြစ်

လို့ သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာလဲလို့ မေးတယ်။ မာမိက ပြောလိုက်တယ်။ သိချင်ရင် မင်းလာမှ မေးလို့၊ မာမိ မသိဘူးလို့ ပြောတော့သူ ရယ်နေတယ်။ သူ့ဘက်ကတော့ သမီးစိတ်ဆိုးအောင် ဘာမှ မလုပ်မိဘူးထင်တာပဲတဲ့။ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး သမီး ကိုကိုကို ဘာတွေ စိတ်ကောက်နေတာလဲ”

ပန်ယောင်ဇော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းဆွပ်တိတ်သွားသည်။ သူ့ဘက်က ပန်ယောင် စိတ်ဆိုးအောင် ဘာမှမလုပ်မိဘူးဆိုရင် ပန်ယောင်က တမင်အနိုင်ယူ ဆိုးနေတာလို့ ပြောလိုက်တာပဲလို့ မကျေမနပ် တွေးမိသည်။ အစတည်းကသာ ပန်ယောင်ကို မြတ်နိုးခင်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိုတင် အသိပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ပန်ယောင်လည်း အခုလို ခံစားနေရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါသည်။

“သူမှာ သမီးနဲ့ မတွေ့ခင်က သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ် မာမိ”

ပန်ယောင်ဇော် စကားအဆုံးတွင် မာမိမျက်ခုံးနှစ်ဘက် လှပစွာ မြင်တက်သွားကြသည်။ သည်လိုစကားမျိုး ကြားလိမ့်မည်ဟု မာမိကြိုတင်တွေးထားပုံ မရ။ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်စကားကို သိပ်အံ့သြသွားပုံ မရသဖြင့် ပန်ယောင် ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်တတ်ကယ်ဆို မာမိက ပန်ယောင်စကားကို အံ့သြသွားသင့်သည်။ အခုတော့ မာမိပုံစံက သိပ်ပြီး ထူးခြားပုံမရတာကို မြင်ရ၏။

“အဲဒီတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ သမီးရဲ့”

အို ... မာမိက ပန်ယောင်စကားကို သဘောပေါက်တော့

လို့လို့နဲ့ နည်းနည်းလေးမှ ရိပ်မိပုံမရပါလား။ ပန်ယောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မာမိရဲ့၊ သမီးအရင် တစ်ခြားအမျိုးသမီးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီး မသိသင့်ဘူးလား”

“သိသင့်လို့လား သူက မောင်ကျော်ရိုးမနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

ပန်ယောင်ဇော်သည် မာမိ၏ ရိုးသားမှုကို စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပန်ယောင် နှလုံးသားထဲမှာ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ထိတ်သက်ပြီး မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ လောင်ကျွမ်းပေါက်ကွဲနေလိမ့်မယ်လို့ မာမိ မတွေးမိဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ဘာတွေ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ မာမိရဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့လို့သာ သမီးကို သူ လက်ထပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သမီးစိတ်ထဲမှာ ဒါကို ရိုးသားမှုတစ်ခုလို့ မထင်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ မောင်ကျော်ရိုးမက”

“မသိဘူး ၊ သမီးဘာမှ မသိချင်တော့ဘူး မာမိ၊ သူ့ကို မှန်းပစ်ချင်တာပဲ သိတယ်”

“အို ... သမီးရယ်”

မာမိရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လျက် ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ရှိကိုင်သည်။ မာမိက သမီးဖြစ်သူ၏ ဝေဒနာကို အခုမှ နားလည်သဘောပေါက်စွာ ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ပထမဆုံးကျခဲ့ရသည့် မျက်ရည်စက်များကို ပန်ယောင် ရှက်ရွံ့မိသော်လည်း

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယန်ယောင်မှာ မာန်မာနတွေ ပျောက်ဆုံး
သည်။

“သမီး”

ယန်ယောင်ဇော် မျက်နှာလေးကို မော့ယူလျက် မျက်ရည်
များကို ညင်သာစွာ သုတ်ပေးပြီးမှ အေးချမ်းစွာ ပြုံးပါသည်။

“သမီး သိပ်ခံစားနေရတာ မာမိသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဒါဟာ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာပဲကွယ်”

“ရှင်”

မာမိစကားကြောင့် ယန်ယောင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ မှတ်
သွားရသည်။

“မာမိ ... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်”

“သမီး စဉ်းစားကြည့်လေ ၊ မောင်ကျော်ရိုးမက သမီးက
ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ သမီးကလဲ သမီးကိုကိုအပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း
ပဲ၊ ဒါဆို ပြည့်စုံနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ
တွေ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေတော့မှာလဲ
အခုပဲ သမီးတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်၊ အဲဒါကိုလည်း သတိရ
မှပေါ့ကွယ်”

အစိုးရိမ်လွန်နေသည့် ယန်ယောင်အတွက် မာမိစကားများ
က ယန်ယောင်ရင်ထဲမှာ သောကအူမီးတွေကို ငြိမ်းအေးသွားစေနိုင်
သော အားဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့်”

ယန်ယောင်ဇော် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို မာမိက အသာလှမ်း

တံလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်မနေနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးကိုကို ပြန်လာတဲ့
ခါသာ သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်မိပါစေနဲ့ကွယ်၊ မာမိပြော
တာ သဘောပေါက်တယ်နော် သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယန်ယောင်ဇော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

အပျော်တွေနဲ့ ရောက်လာမယ့် ချစ်သူကို စိတ်အနှောင့်
အယှက် မကြုံဆိုသင့်ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ဆုံးမနေမိသည်။

“မာမိ သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ ကဲ ... ကဲ... အိပ်ပျော်
အောင် အိပ်လိုက်၊ မာမိ သွားမယ်”

ယန်ယောင်ဇော် နဖူးပြင်လေး နွေးထွေးသွားသည်။ အခန်း
ထဲက ထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာထက်သို့ ယန်ယောင်လှဲချလိုက်က
သည်။ ရင်ထဲမှာ ခါးသီးနာကျင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသလိုလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးအမှိတ်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ စိုးရိမ်လွန်
မိခဲ့သမျှ တွေးပြီး ရှက်ရွံ့စွာ တိတ်တိတ်လေး ပြုံးနေမိတော့
သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၀)

လေယာဉ်တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာကာ ကွင်းနှင့် ထိလျက် ပြေးလမ်းအတိုင်း သွားနေရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူမ အသက်မရှူမီဘဲ ရင်ထိတ်စွာ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ကိုကို ဂျပန်က ပြန်လာမည့်နေ့ဖြစ်ပြီး ပန်ယောင်ကို လာမကြို ရင် မလာပါနဲ့ဟု မာမိကတစ်ဆင့် ပြောထားပါလျက် ခွဲခွာရသူ ရက်များအတွက် အတိုးချ လွမ်းစိတ်နှင့်အတူ ပန်ယောင်ဘာ တိတ်တဆိတ် လေယာဉ်ကွင်းမှာ အကြိုရောက်နေခဲ့၏။

ကိုကိုသာ သူမ လာကြိုတာ သိသွားခဲ့ရင် သိပ်ဝမ်းသာ သွားမှာပဲဟု ကျေကျေနပ်နပ် တွေးရင်း ပြုံးမိသည်။ မြတ်နိုး ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်၍ သဝန်တို့ မနာလိုမှုများ မေ့ထားနိုင်ခဲ့ပြီမို့ ပန်ယောင်ရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းနေမိသည်။

လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။ ခွဲလိုက်သည့် တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကိုကို ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲသွားမလဲဟု တွေးဆရင်း ရင်ခုန်စိတ်မေ့ နေမိသည်။

ဟော ...။

ပန်ယောင်၏ မျက်လုံးတွေ အရောင် တဖျတ်ဖျတ် လင်း ထောက်သွား၏။ နို့နှစ်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ် ကုန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုကိုက အသားတွေ ပို၍ ဖြူနုချော ဆွလျက် တစ်မိမိမို့ ထိုင်ငေးချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဟည်ခန့်ချောမော နေခဲ့သည်။ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာသည့် ခြေလှမ်း လှမ်းပုံမှအစ ကိုကိုပုံစံက ဆွဲဆောင် မှုရှိလှလှသည်။ ပန်ယောင်သည် ချစ်ရသူကို မြတ်နိုးရွှန်းတောက် စသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် တစေ့တစောင်း ငေးမောမဆုံး ရှိနေခဲ့သည်။ ကိုကိုကို ပန်ယောင် သိပ်ချစ်တာပဲ။ ပန်ယောင်ချစ်တဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဟု စိတ်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ် နေခဲ့သည်။

ပန်ယောင်၏သည် ငေးကြည့်နေရာမှ ချစ်သူရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့စဉ် မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုက ပန်ယောင်ကို ရုတ်တရက် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကိုကိုကို လာရောက် ကြိုဆိုနေသည့် လူတွေ ကိုကိုအနားမှာ ဝိုင်းနေတာ မထူးဆန်းပါ။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ် ယောက်အတွက် မိတ်ဆွေများတာ ပန်ယောင်နားလည်သည်။

သို့သော် ထိုမြင်ကွင်းများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပန်ယောင်ကို အသက်ရှူမှားသွားစေခဲ့သည့် မြင်ကွင်းကတော့ အနီရောင် ကိုယ် ကြပ်ဝတ်စုံကို တင်းနေအောင် ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ် ယောက်က ဦးကျော်ရိုးမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ရဲတင်းစွာ ဖက်တွယ်လျက် လှပစွာ ရယ်မောနေသည့် မြင်ကွင်းပဲဖြစ်သည်။

အံ့သြစရာကောင်းလှစွာပင် ကိုကိုနှင့် ထိုအမျိုးသမီး
သက်တူရွယ်တူရှိရုံမက အရပ်ချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်း အ
အထားဖြစ်၏။ မယ်ဗမာတစ်ယောက်လို အရှိက်အပို ကော
ကြောင်းများက မိန်းမချင်းပင် အသည်းယားဖွယ် ကောင်းလော
အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းလှသည်။ ကိုကိုက ကန္တကလျနှင့်
လက်မောင်းကို တွယ်ဖက်ထားသည့် ထိုအမျိုးသမီး၏ လက်ရာ
ကို ဖယ်ရှားပစ်ဖော် မရသည့်အပြင် တရင်းတနီးပုံစံဖြင့် စကား
ပြောနေပုံကိုက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုများ မေ့နေကြသလားပင်။

ပန်ယောင်ဇော် တမင်မေ့လျော့ထားသည့် မနာလိုဝန်တို့
က ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ပန်ယောင်အထင်သာ
ဘူးဆိုရင် အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ မမြတ်နိုးခင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုကို
လက်ထပ်တော့မယ့် မိန်းကလေး ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဒီလို တရင်းတနီး
မနေသင့်ဘူးဆိုတာ အဲဒီအမျိုးသမီး မသိတာလား၊ တမင် မသိရ
ဟန်ဆောင်နေတာလား။

ကိုကိုကရော ... ပန်ယောင်သည် ဒေါသတကြီး
ပန်ယောင်ထဲမှ ပန်းနှုရောင် နှင်းဆီပန်းများဆီ အကြည့်ရော
သွားသည်။ သိပ်ကို အခဲရခက်စေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ။ အခုမှတော့
ပန်ယောင်လက်ထဲက ပန်းစည်းကို ဘယ်သူ့ သွားပေးရမှာလဲ။

“ကဲဟာ ... ကဲ ... ကဲ”

အငြိုးကြီးစွာနှင့် ပန်ယောင်သည် ပန်းစည်းကို အရပ်
ကိုင်ကာ အနားရှိ ခုံတန်းနှင့် တအားကုန် လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည့်
တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပန်းပွင့်ဖတ်တွေ အားလုံး ကြွေလျက်

သွားသည်။ ပန်ယောင်၏ အပြုအမူများကို တအံ့တသြ ကြည့်နေ
များကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်
ထူပြာဝေလျက် ရှိသည်။

ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။

မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ရိုးသားကြပါတယ်လို့
ဘယ်သူက အာမခံနိုင်သလဲ။ ပန်ယောင်သည် ထိုခဏမှာတော့
ညွှပ်သွားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်နှကြိမ်မြောက် မသိ ပန်းစည်းကို စိတ်ရှိလက်ရှိ
ရှိုက်နေမိစဉ် ရှုတ်တရက် နောက်ဖက်မှ ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို
မိန်းယူပွေ့ဖက်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ပန်ယောင်လက်များကိုပါ တစ်
ဖက်တည်း ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရသည်။

“လွတ် ... ပန်ယောင်ကို လွတ်”

“ရှုး ... ပန်ယောင်ဇော်၊ ကိုယ်ပါ ... ကိုကိုလေ၊
ကိုကိုမျက်နှာကို သေချာကြည့်စမ်း”

ကိုကိုက ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဇွတ်အတင်း
ပျံ့ပိုက်ရင်း ပြောနေသဖြင့် ပန်ယောင် ဆက်မရုန်းတော့ပါ။ သူ
ရင်ခွင်ထဲမှာ ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို တောင့်ထားလိုက်သည်။

“ပန်ယောင်ဇော် ... ကိုကိုကို ကြည့်စမ်းလို့ ပြောနေ
တယ်”

“မကြည့်ဘူး ... ရှင့်မျက်နှာကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ
မကြည့်ဘူး” ဟု စိတ်ထဲမှ တစ်ခွန်းမကျန် ခံပြောနေမိသော်လည်း
ပြင်မှာတော့ မျက်ဝန်းအနံ့ကို မှိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းမာ

ပိတ်ထားလျက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ပန်ယောင် ... ပန်ယောင်ဇော်”

ပန်ယောင် လုံးဝမ ထူးသည့်အခါ ကိုကိုအသံက စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့် ပျာလောင်ခတ်သွားပြီး ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို လှုပ်ယမ်းနေ၏။

“ဦးဦးကျော် ... ဟိုမှာ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ ပန်ယောင်ဇော်ကို ကားထဲခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုက စောင့်နေမယ်”

ကိုညီအသံကို ပန်ယောင်ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးပိတ်ထားသဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ပန်ယောင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခဲမြောက်တက်သွားသည်။

“ကိုကျော်ရိုးမ ... ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ”

“သင့်ခံ ... ကိုဆွေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ၊ ကိုကျော်ရိုးမ”

“အိုကေ ... အိုကေ”

အသံတွေ ပျောက်သွားသည်။

ပန်ယောင်ဇော် မျက်လုံးတွေကို လုံးဝမဖွင့်ရဲတော့။ ကားထဲကို အသာချလိုက်တာ ပန်ယောင်သိပါသည်။

“ပန်ယောင်”

သူထံမှ ဝင်သက်ထွက်သက် လေနှေးနှေးနှင့်အတူ စိုးရိမ်စွာ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ပန်ယောင် လုံးဝမထူးမိ။

“ကိုညီ ပန်ယောင်ကားကို ဂျာယူပြီး နောက်ကလိုက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အနားမှထွက်သွားသည့် ခြေသံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကားခေါ်ပိတ်သံနှင့်အတူ ရင်ခုန်တိမ်းမူးဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်လှုပ်နှံမှုကို မရှုမိအောင် အသက်အောင့်ထားမိသည်။ သူက ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်၏။

“လွတ် ... ရှင့်ကို ပန်ယောင် မုန်းတယ် သိလား”

ပန်ယောင်ဇော် ရုန်းကန်အော်ဟစ်မိသည့်အခါ သူက ပိုတိုးဖက်ရင်း ...

“ကြည့်စမ်း သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို လှိပ် ကြိုဆိုရသလားကွာ ...ဟင်၊ ကိုယ် ဘယ်လောက် စိုးရိမ်စွာတယ်ထင်လဲ လာနဲ့”

ပန်ယောင်ဇော် ကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းပွေရင်း ရှည်လျားသော အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ပန်ယောင် အချစ်”

ပန်ယောင် မထူးပါ။ တွန့်လိမ့်ရုန်းကန်ရင်း သူရင်ခွင်မှာ ပန်ယောင် မျက်နှာလေးကို အတင်းဖွက်ထားမိသည့်အခါ သူထံမှ နှလုံးသံသံသံကို ကြားရသည်။ ပန်ယောင်လည်တိုင်လှလှလေးကို ချော့ချောင်းချွန်ချွန်ဖြင့် တိုးရောယမ်းနှမ်းရှိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်နေတာ ပန်ယောင်ရှက်လွန်း၍ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် နှိပ်လာ၏။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူကို မနာလိုဝန်တို ဖေးမယ့် ပန်းစည်းကို ဖျက်ဆီးပစ်တယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက် ချစ်မှန်း အခုမှပဲသိရတယ်၊ ပြောစမ်း... ဘယ်တုန်းက

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလောက် ချစ်သွားသလဲဆိုတာ မှန်မှန်ဖြေရောင် မဖြေရင် ဒဏ်ခတ် ခံရမယ် သိလား။”

ကိုကိုအသံက ကြည်နူးရွှင်ပျက်က သိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ ပန်ယောင်မှာတော့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါက်ကွဲသွားမိတာကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ရှက်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။ အမလေး သေချာ ပြန်တွေးကြည့်လေ ပန်ယောင်အဖြစ်က ရှက်စရာကောင်း လေပါလားနော်။ လူတွေက ပန်ယောင်တို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြမှာ။ တစ်ချို့ကတော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်လို့များ ထင်နေကြလားမသိ။

“ဟိတ် ... ဖြေလေ။ ကိုကိုကို ပန်ယောင် သိပ်ချစ်တယ် လို့ မပြောချင်လည်း နေကွာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူ ကို သိပ်ချစ်နေတာ လူတွေအားလုံး သိအောင် ပေါက်ကွဲသွားက တည်းက ကိုယ်က အဲဒီကောင်မလေးကို ဘယ်တော့မှ မခွဲထား တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွ သိလား။”

“မသိဘူး .. မသိဘူး၊ ကိုကိုကို ပန်ယောင် မုန်းတာပဲ သိတယ်”

မြတ်နိုးခင် မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိတော့ ဘယ်လိုမှ မညွတ်နူးနိုင်စွာ ထအော်မိသည်။ “ဟုတ်လား” ဟုပြောလျက် အပြုံးမပျက် ပန်ယောင်ပါးပြင်နုနုကို ငုံ့နမ်းသည့်အခါ ဆတ်ဆတ် ထိ မခံနိုင်သလို ရုန်းကန်ပစ်မိ၏။ ပန်ယောင် ရှောင်လိုက်သဖြင့် ပန်ယောင်ပါးပြင်ကို မနမ်းမိဘဲ လည်တိုင်လေးကို နမ်းမိသည့်အခါ ကိုကို ပို၍ တိုးဖက်ရင်း ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောပါသည်။

“သိပ်ဆိုးတဲ့ ကလေးမပဲကွာ၊ လူကြီးကိုလည်း ညာပြော

တယ်၊ အဲဒီညာတဲ့ မင်းလေးကို ဒဏ်ခတ်ရမယ် ... လာခဲ့”

“အို ... ဟင့်အင်း”

ငြိမ်သက်သွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေညှင်းသဲ့သဲ့ တိုက်ခတ်သွားသည်။

“ပြော ... ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့”

“အင်း ... အင်း ... ချစ်တယ်”

ကိုကိုအသံက တုန်ခါနေသလို ပန်ယောင်အသံကလည်း မူမှန်ပါ။ ကိုကို ပန်ယောင်ကို မလွှတ်သေးဘဲ ခပ်ဖွဖွရှိုက်နမ်း နေသည့်အခါ ပန်ယောင်မှာ အသက်ရှူများမတတ် ဖြစ်ရသည်။

“လွှတ်တော့လို့ ဆိုနေ”

“ကိုယ်က သိပ်လွမ်းနေတာ ... ပန်ယောင် သိလား”

“မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ... သိသွားအောင် သက်သေပြမယ်”

“ကိုကိုနော် ပန်ယောင် တကယ်ငိုတော့မှာ”

တကယ်လည်း ပန်ယောင်အသံက ငိုသံပေါက်နေပြီဖြစ် သည်။ ကိုကိုကတော့ ပန်ယောင်အသံကို မကြားတာလား၊ တမင် ပဲ မကြားဟန်ဆောင်နေတာလား မသိ။ ပန်ယောင်မျက်နှာအနံ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းရှိုက်ပါသည်။ ပန်ယောင် ရုန်းကန်နေသော်လည်း သူက မလွှတ်ပါ။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပူတွေ လိမ့်ဆင်းလာ၏။ ထိုအခါမှပင် ပန်ယောင်ကို ညင်သာစွာ ဖြေလွှတ်ပေးရင်း မျက်ရည် တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးသည်။

“ငိုစရာလားကွာ ... ကိုယ်က ချစ်လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း... မချစ်နဲ့၊ ကိုကိုအချစ်ကို မယုံဘူး”

“ဟော... ပြောပြန်ပြီ ဒီစကား၊ မမှတ်မိသေးဘူးထင်တယ် ဟုတ်လား”

ကိုကိုမျက်နှာက ပြုံးစိစိနှင့် ပန်ယောင်မျက်နှာရဲ့ရဲလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ငြိုငြိုညှဲရင်း မေးသည်။ ပန်ယောင်ကတော့ သူ့စကားကို မကြားဟန်ဆောင်နေလိုက်ပြီး သူ့နှင့်စေးရာဘက်သို့ ကိုယ်ကို မကြည့်ဘဲ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ မိတ်ကပ်မှန်ဝိုင်းလေးကို ထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ဆို...။

အရှက်တို့ဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းမြပူနွေးသွားသည်။

“သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ကိုကို အဲဒီလောက် ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ ပန်ယောင် တစ်ခါမှ မတွေးမိဘူး”

မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကို ဆိုးတတ်တာ အခု ပန်ယောင် သိပြီမဟုတ်လား၊ နောက်ဆို စကားပြောဆင်ခြင်၊ ကိုကိုအသည်းယားအောင် မပြောနဲ့၊ ကိုကိုချစ်တာ ဟောဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း”

“ဒါဖြင့်... မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်သွားထားမှာလည်း”

ပန်ယောင်၏ မပြောတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် အနေအထားကြောင့် နောက်ထပ် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ပြောချလိုက်သည်။ ထို့အတွက်

ညည်းနည်းလေးမှ နောင်တမရမိသော်လည်း ဘယ်လိုမှ ထူးခြားသွားသည့် ကိုကိုပုံစံကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ကိုကိုမျက်နှာက ပြုံးစိစိ။

“နာမည်တွေ ဘာတွေ အတိအကျ သိလို့ပါလား၊ ပြောမိန်းမဦး... ကိုကိုနဲ့ ခင်အကြောင်း ပန်ယောင်ဘာတွေ ကြားထားလို့လဲ”

ကိုကိုက ပြုံးနေသည်။

ဟိုမိန်းမကို ကိုကို ခေါ်လိုက်တာ ‘ခင်’ ဆိုပါလား။

“မခေါ်နဲ့... အဲဒီမိန်းမကို ပန်ယောင်ရှေ့မှာ ခင်လို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်နဲ့”

သေချာပါပြီ။ ကိုကိုနဲ့ အဲဒီမိန်းမဟာ ဘယ်လိုမှ ရိုးရိုး

သားသား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲသွားသည်။

“ဪ... သိပြီ၊ ကိုကိုဖုန်းဆက်တုန်းက လာမကိုင်တာ အဲဒါကြောင့်လား၊ ကိုကိုနဲ့ခင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ခင်နဲ့ကိုကိုက မောင်နှမတွေလို့ ခင်တာပါ”

“ဒါဆို လက်ထပ်တော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ သိထားရင် သူ့အနေနဲ့ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်သင့်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ကွာ... ခင်က”

“ဆို... ပန်ယောင်ရှေ့မှာ အဲဒီမိန်းမကို ခင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ဆိုတာ ခေါ်နေပြန်ပြီလား၊ ကိုကိုပြောတိုင်း ပန်ယောင် ယုံရ

မှာလား၊ အခုတောင် လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြ တာမမြင်ချင်ဆုံးပဲ”

မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည့်အတွက် သူမကိုကြည့်ကာ ကိုကိုထံမှ စိတ်မသက်သာစွာ ညည်းသံကို ကြားရသည်။

“ပန်ယောင်ကို ဘယ်သူတွေကပြောထားကြလို့လဲကွာ၊ ကိုကိုနဲ့ခင် အဲ ... မြတ်နိုးခင်ဆိုတာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ယုံပါကွာ၊ မငိုနဲ့ တိတ်...တိတ်၊ သူနဲ့ကိုကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ပန်ယောင်နဲ့ ဘာလို့ လက်ထပ်မှာလည်း၊ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်လိုက် မှာပေါ့၊ ဥပမာ ပြောတာနော်၊ ဥပမာ၊ ပန်ယောင် အတွေးမခေါင် ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

ပန်ယောင်ဇော်ကို ချောမောနှစ်သိမ့်နေပေမယ့် သူ့မျက်နှာ က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပန်ယောင်ကို စချင်နေပုံရသည်။ သူ့မျက်လုံး တွေကတော့ ပန်ယောင်ကို သိပ်သဝန့်တို့တဲ့ ကောင်မလေးဟု ပြောနေတာ ပန်ယောင် သဘောပေါက်ပါသည်။

“ကိုကိုကို အဲဒီမိန်းမနဲ့ လုံးဝ စိတ်မချဘူး”

ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ ထိုစကားကို မအောင့်အီးနိုင်စွာ ဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုင်း ..ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလေး သဘောပဲ၊ မြတ်နိုးခင် နဲ့ မလိုအပ်ဘဲ စကားမပြောတော့ဘူး၊ နီးနီးကပ်ကပ် မနေတော့ဘူး၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

“ကိုကိုကို သိပ်အနိုင်ယူချင်တဲ့ ကောင်မလေး”

“အဲဒါ သိပ်ချစ်လို့ဆိုရင် ကိုကိုက မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါသတဲ့ဗျာ ... ကျေနပ်ပါသတဲ့”

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့် ကားလေးအတွင်းမှာ ရယ်သံလေး တွေ ဆူညံသွား၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ နှလုံးသားမှာ ပူလောင်ခြင်း တွေ ပျောက်ဆုံးသွားကြသည်။

အခန်း (၁၁)

ပန်ယောင်ဇော်ဘဝကို မမျှော်လင့်ဘဲ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေမည့် အဖြစ်အပျက်တို့က မင်္ဂလာဆောင်ရန် ဆယ်ရက် အလိုမှာ တိကျပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ပန်ယောင် သည် ထိုအဖြစ်အပျက်များ၏ ခါးသီးဆိုးရွားပုံကို တွေးမိတိုင်း အခုချိန်အထိ သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ မဖြစ်ပွားမီ အချိန်အထိ ပန်ယောင် ကိုယ် ပန်ယောင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ဂုဏ်ယူကာ အပျော်ကြီးပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ပန်ယောင် ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ထိုပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများသည် နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွက် နာကြည်းသွေးပျက်ဖွယ်ရာ များသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ပန်ယောင် လုံးဝမရိပ်မိသေး။

တစ်ကယ်တော့ ပန်ယောင်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ထိုပျော်ရွှင်မှုအားလုံး နောက်ဆုံးသာဖြစ်ကြောင်း ပန်ယောင်ကြိုတင် သိခွင့်ရခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထိုအချိန်ကတည်းက ပန်ယောင်ကိုယ် ပန်ယောင် တစ်ခုခုလုပ်ပစ်မိမည်လား မပြောတတ်ပါ။ အခုတော့

ပန်ယောင်သည် ပြောင်းလဲသွားသည့် ကံကြမ္မာကို မရိပ်မိနိုင်ဘဲ ချစ်သူ ကိုကိုနှင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေမိသည်။

“ပျော်လားဟင်”

“ပျော်တာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုရော”

“ပျော်လွန်းလို့ ရင်တွေသိပ်ခန့်နေတယ်ကွ၊ မယုံရင် ကိုကို ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်ပါလား”

“သွားပါ ... ကိုကို လူလည်လုပ်တာ မသိဘူးများ မှတ်နေလား”

ပန်ယောင် မျက်စောင်းဝင့်လျက် ပြောတော့ ကိုကိုက မျက်နှာနီနီနှင့် ရယ်မောရင်း “သိမှတော့ မထူးပါဘူးကွာ” ဆိုကာ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း အနမ်းမိုးတွေ ရွာချ သည်။ ပန်ယောင်ကတော့ ကိုကိုကိုယ်ကြီးကို မမီမကမ်း လှမ်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

မင်္ဂလာနေ့ရက်က ဆယ်ရက်သာလိုတော့သည့်အတွက် ကိုကိုအိမ်ကြီးမှာ လိုအပ်သမျှ ပြုပြင်လဲလှယ်ရင်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန် ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင် မသိအောင် မအားကြပါ။

“ကိုကို”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘာလဲ ချစ်လေး”

“ဒက်ဒီနဲ့ မာမီကလေး ကိုကိုနဲ့ပန်ယောင် လက်ထပ်ပြီး ရင် ရိပ်သာကို ဝင်တော့မယ်တဲ့၊ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ပန်ယောင် ကိုကို အပြီးလွှဲပေးခဲ့မယ်တဲ့ သိလား”

“အင်း ... ကောင်းတာပေါ့”

သူက ပန်ယောင်နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖုန်းရင်း ပြောသည်။ ပန်ယောင် မကျေမနပ်နှင့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တဖုန်းဖုန်းထုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာကောင်းတာလဲ ... ဘာကောင်းတာလဲ၊ ဒက်ဒီတို့ မာစီတို့ မရှိတော့ ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ အဲဒါ ကောင်းလား”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ကိုကိုတစ်ယောက်လုံး ပန်ယောင် အနားမှာ ရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်တော့မှာလဲကွ ... မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုကိုက ပန်ယောင်လက်ကလေးတွေကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောနေပြန်တော့လည်း ဟုတ်သလိုလို ဘာလိုလို။ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်မှ ဒက်ဒီတို့နဲ့ တစ်ခါမှ ခွဲမနေဖူးတဲ့ ဥစ္စာ။ အခုလို ခွဲသွားတော့မယ်ဆိုတော့ ပန်ယောင်ရင်မှာ တိတ်တိတ်လေး ဝမ်း နည်းအားငယ်နေမိပါသည်။ ငေးငိုင်သွားသည့် ပန်ယောင်မျက်နှာ လေးကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုသက်ပြင်း ရှိုက်တာ မြင်ရသည်။

“ဒီအတွက် ပန်ယောင် ဝမ်းနည်းနေလားဟင်၊ မကြာ မကြာ သွားတွေ့နိုင်တာပဲ ကလေးရယ်၊ ကိုကို လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့”

ကိုကိုရင်ခွင်မှာ ပန်ယောင် ခိုဝင်မှီခွဲမိပြန်သည်။

“အဲဒီအချိန်ကျရင် ပန်ယောင်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားရဘူးနော် ကိုကို”

“စိတ်ချ ... ကိုကို ဘယ်သွားသွား ပန်ယောင်ကိုပါ အသွားမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

ပန်ယောင်နော်သည် ထိုအချိန်ထိ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို မရိုက် ကံ ကိုကိုနှင့် အတူနေရင်ဆိုသည့် အနာဂတ်သစ်ကို အတွေးလှလှ မှားမှား စီခြယ်၍ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်နေမိသည်။ အလှပြင် ဆရာမတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် လှပခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းများက မထိ မကိုင်ရက်စရာကောင်းအောင်ပင် ကြံ့ခိုင်လှပနေခဲ့သည်။

ပန်းနုရောင် မင်္ဂလာဦး အပြင်အဆင်များက ပန်ယောင် နော် ရင်ခုန်သံတိုင်းကို ပူဇွေး မြန်ဆန်စေခဲ့သည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား ပန်ယောင်၊ ကိုကိုကတော့ အကောင်းဆုံး ပြန်အောင် စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ ဟိတ် ... ဒီမှာ ကိုကိုကို ကြည့်ဦးလေ”

ကိုကိုက သူ့ဘာသာပြောနေရာမှ မျက်နှာချိန်းနှင့် နှုတ်ဆိတ် ရက်စွဲနေသည့် ပန်ယောင်ကို သတိပြုမိသွားပြီးနောက် သဘောကျ သလို ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောပါသည်။

“မှန်မှန်ပြော ... ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရင်တွေ မှန်နေတာ မဟုတ်လား”

“ကိုကိုနော်”

ပန်ယောင်နော် နဖူးပြင်ကို ခပ်ဖွဖုန်းရင်း အောက်လျက် ပန်ယောင် မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်နေသဖြင့် ကိုကိုနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံရုံစွာ သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ခိုက်ခေါက်ကို

www.burmeseclassic.com

ဆွဲလိမ့်လိုက်၏။

“ဟ ... နာတယ်ကွ၊ ကိုကိုက ဘာပြောရသေးလို့လဲ”

“ကိုကိုက ဘာလို့ ပန်ယောင် မရှက် ရှက်အောင် လိုက်နေသေးလဲ၊ နောက်တစ်ခါဆို အဲဒီထက် ပိုနာမယ် သိလား”

“ကြောက်ပါပြီဗျာ ... ကဲ ... ဒီမှာကြည့်”

ပန်ယောင်လက်ထဲသို့ ယွန်းဗူးလေးကို ထိုးပေး၏။

“ဘာလဲဟင်”

“ပန်ယောင် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ကြည့်လေ”

သူမ ဗူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အို”

ပြီးပြီးပျက်ပျက် လက်နေသည့် လက်ဝတ်ရတနာတွေက ယွန်းဗူးလေးနဲ့ အပြည့်။

“ဒါတွေအားလုံး ကိုကိုမိဘတွေ လက်ထက်က ပစ္စည်းတွေပေါ့၊ ပန်ယောင်ကို အပိုင်ပေးလိုက်ပြီနော်၊ ပန်ယောင် ကြိုက်သလိုလုပ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“ပန်ယောင် ဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကိုကိုပဲ သိမ်းထားပါ”

“အခုတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ နောက်ဆို ကိုကိုက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပန်ယောင်ပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာ ဗျာ ... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အဲဒီအခါကျတော့ ပန်ယောင်ပဲ သိမ်းပေးမယ်၊ အခုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး အလုပ်ဆရာမဆီ သွားရမယ်”

အောင်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

“တူ ... တူ ... တူ”

ဖုန်းသံကြောင့် ကိုကိုက ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခြေ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်၊ အိုကေ ... အိုကေ”

ကိုကို ဖုန်းပြောတာကို ငေးကြည့်နေဆဲ သူက ဖုန်းချပြီး ပန်ယောင်ဘက် လှည့်လာသည်။

“ချစ်ကလေးရေ ကိုကိုတို့ မနက်ဖြန်မှပဲ အလုပ်ဆရာမဆီ သွားကြတာပေါ့၊ အခု ဖိတ်စာတွေ ရောက်မယ်ဆိုလို့ သေချာရဲ့လား၊ သွားကြည့်လိုက်ရအောင် ... လာ”

“ပန်ယောင် မလိုက်တော့ဘူး ကိုကို၊ အိမ်မှာ ကိစ္စရှိတယ်၊ အိမ်ကိုပဲ ဝင်ပို့ပေးခဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ပြီ ... ညကျရင် မမဖြူနဲ့ ကိုကို ဖုန်းပြောစရာရှိတယ်၊ ပန်ယောင် ဘာမှာချင်သလဲဟင်၊ ကိုကို မှာလိုက်မယ်”

ကားသော့ကို လှမ်းယူရင်း ပြောသည်။ အပြုံးနှင့် ပန်ယောင် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ပန်ယောင်မှာ အထူးအထွေ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ကိုကို၊ ပန်ယောင်တို့ မင်္ဂလာပွဲကိုသာ မမဖြူလာမယ်ဆိုရင် အမီလာနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးဖို့ ပြောပေးပါ ကိုကို”

“စိတ်ချ... မမညီမက မမကို သိပ်တွေ့ချင်နေပြီ။ မနက်ဖြန် ပန်ယောင် အိမ်ကစောင့်နေ ကိုကိုလာခေါ်မယ်”

ထိုနေ့သည် ကိုကိုနှင့်ပန်ယောင်အတွက် နောက်ဆုံးအသက်ရက်သာဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါကျမှပင် ပန်ယောင် ရိပ်မိသိရှိသည်။ မနက်ဖြန် ပန်ယောင်ကို အိမ်ကနေ စောင့်နေ၊ ကိုကိုလာခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ သူပြောသလို အမြဲကတည်းကတည်းက ကိုကိုဆိုသည့်လူတစ်ယောက် ထာဝရ ကတိပျက်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပန်ယောင်သည် ကိုကိုလာခေါ်မည့် အချိန်ကို စောစီးစွာ ပြင်ဆင်ပြီး လာခေါ်မည့် အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ပန်ယောင်ကို လာခေါ်မည်ဆိုသည့် ကိုကို အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် မမြင်ရပါ။ တဖြည်းဖြည်း ကိုကိုအတွက် ပန်ယောင် စိတ်ပူလာသည်။

ကိုကို ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ပန်ယောင်ဆီကို ဖုန်းလည်း မဆက်၊ လူကိုယ်တိုင်လည်း မလာနှင့်။ နောက်ဆုံး ကိုကိုရှိရာသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ အလုပ်တိုက်မှာ ကိုကို မရှိသလို အိမ်ကို ဆက်ပြန်တော့လည်း ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“မာမီ ... ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ ပန်ယောင်ဆီ လာမယ်ပြောပြီး အခုချိန်အထိ မရောက်သေးဘူး၊ ညကလည်း ဖုန်း မဆက်ဘူး”

“အလုပ်တိုက်ကို ဖုန်းဆက်တော့ ကိုကို မလာဘူးလို့ ပြောမယ်၊ အိမ်ကို ဆက်ပြန်တော့မလည်း ဖုန်းကိုင်မယ့်သူ မရှိ

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးရယ်၊ တစ်နေရာ သွားထားမှ မသိတာ၊ အချိန်တန်ရင် သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်”

မာမီက စိတ်မပူရန် ပြောသော်လည်း ပန်ယောင်မှာ ကိုကိုထံမှ ဖုန်းမျှော်ရင်း စိတ်မောနေမိသည်။ သို့သော် ပန်ယောင် နှုတ်လင့်နေသည့် ကိုကိုဆီက ဖုန်းမလာဘဲ အလုပ်တိုက်ကို စောစီးစွာ ထွက်သွားသော ဒက်ဒီဆီမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“သမီး ပန်ယောင် ... ဒက်ဒီ တော်တော်လေး နေမကောင်းဘူး၊ အမြန်ဆုံး လာခေါ်ပါ” ဟု ခပ်တိုတိုပြောပြီး ဖုန်းချသွားသဖြင့် ပန်ယောင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“သမီး ... ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးနေသည့် မာမီစကားကိုပင် ‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောပြီး အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားကိုသာ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ဒက်ဒီ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု တဖွဖွ ဆုတောင်းရွတ်ဆိုနေမိသည်။

ဒက်ဒီမှာ သွေးတိုးနှင့် နှလုံးရှိနေတာမို့ ပန်ယောင်စိတ်ထဲမှာ ထူပူနေမိ၏။ အရေးထဲ ကိုကိုတစ်ယောက် ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်။ ရုံးမှာလည်း မရှိ။ အိမ်မှာလည်း မရှိနဲ့။ အချိန်က ညနေ

သုံးနှစ်ပင် ခွဲနေပြီ။ အခု အချိန်မျိုးမှာ ကိုကိုသာ ပန်ယောင်အား မှာ ရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကို ပန်ယောင် ရောက် သွားချိန်တွင် ဒက်ဒီကို အခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွားပုံစံဖြင့် မတွေ့ရ မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ဒက်ဒီ၊ သမီးဖြင့် အရမ်းစိုးရိမ် သွားတာ”

“စောစောပိုင်းက ခေါင်းမထောင်နိုင်အောင် မူးနေတာကွ၊ အခုတော့ နည်းနည်း သက်သာသွားသလိုပဲ”

ဒက်ဒီလေသံက ခပ်ပျော့ပျော့နိုင်လှသည်။

“ဒါဆို ... ဒီနားက ဆေးခန်းတစ်ခုခုမှာ ဝင်ပြပြီးမှ အန်ကယ်မောင်ဆီ သွားရအောင်နော် ဒက်ဒီ”

“အိမ်ကဲပဲ မောင်းတော့သမီး၊ အိမ်ရောက်မှ ကိုမောင် မောင်ကို ခေါ်တာပေါ့”

ဒက်ဒီအန္တအတိုင်း ကားကို အိမ်သို့ မောင်းခဲ့သည်။ ကား မောင်းနေရင်းမှ ကိုကိုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိပြန်သည်။

“ကိုကို လာသေးလားဟင် ဒက်ဒီ”

ကားခုံကို ခပ်လျော့လျော့ ပုံစံနှင့် ထိုင်နေရာမှ ဒက်ဒီ ခေါင်းခါပြသည်။

“နေသာရဲ့ လားဟင် ဒက်ဒီ”

“နည်းနည်းပါးပါးပါးကွာ၊ ခါတိုင်း ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

ဒက်ဒီအသံက ပုံမှန်ဖြစ်နေ၏။ ကားပေါ်မှ ဒက်ဒီကို

ခေါ်လာသည်နှင့် မာမီမှ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခတ် ပျာသည်။

ဒက်ဒီကို အိပ်ရာထဲ တွဲပို့ပြီး အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦး အောင်မောင်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ချက်ချင်းလာကြည့်ဖို့ ပြောရသည်။ ထိုအခိုက် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေမို့ အခုပဲ လာခဲ့မယ်ဟု အကြောင်းပြန်ရမှ စိတ်အေးသွားသည်။ ဒက်ဒီဆီပြန်လာပြီး သွေး ပေါင်တိုင်းတော့ သွေးတက်နေသည်။

“ဒက်ဒီ ... ရင်ထဲက ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဟင်”

“တစ်ချက် တစ်ချက် ထိုးအောင့်တာလောက်ပါပဲ၊ သိပ် စိုးဆိုး ရွားရွားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အန်ကယ်မောင် အခုပဲ လာလိမ့်မယ် ဒက်ဒီ၊ မာမီ ဒက်ဒီအနားမှာ ခဏနေဦးနော်၊ သမီး အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

မင်္ဂလာရက်နီးမှ ဒက်ဒီကျန်းမာရေးက ချို့ယွင်းလာသဖြင့် အားမလို အားမရစိတ်နှင့်အတူ ဒက်ဒီများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမလား ဟု ဒက်ဒီကို စိတ်ထဲမှာ အားမရချင်။ အခုချိန်ထိ ရောက်မလာနိုင် သေးသည့် ကိုကိုကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အိမ်ကိုလှမ်းပြီး ဖုန်းခေါ် လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ ‘ဟဲလို’ ဟု ထူးသံကြားလိုက်သည်နှင့် အားတက်သွားကာ “ကိုကိုလား ဟင်” ဟု ခပ်လောလောလေး ပြောလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် ခြံစောင့် တိုးမောင်ပါ၊ မမလေး”

ဖုန်းကိုင်သည့် လူက ကိုကိုမဟုတ်ဘဲ ခြံစောင့်လေးမို့

www.burmeseclassic.com

စိတ်ညစ်သွားသည်။

“ကိုကိုရော ... တိုးမောင်၊ အိမ်မှာရှိလား”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိပ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကို နေမကောင်းဘူးလား”

အချိန်အခါမဟုတ် ကိုကို အိပ်နေသည်ဆိုသည့် စကားကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ထူပူသွားရသည်။ ဒီမှာကလည်း ဒက်ဒီက နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲ ကိုကိုကပါ နေမကောင်းဘူးဆိုရင်တော့ ပန်ယောင်ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စီးထတောက်မလားပင် မဆိုနိုင်။

“မဟုတ်ပါဘူး .. မမလေး၊ ဟို ..ဟို .. အရက်မှူးပြီး အိပ်နေတာပါ။ ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလာလာ သူ့ကို မနိုးရဘူးလို့လဲ ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ”

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား။

ပန်ယောင် နားကြားလွှဲတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။

“ပြန်ပြောစမ်း ... တိုးမောင်၊ ကိုကို အရက်မှူးပြီး အိပ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမလေး”

“အို”

ပန်ယောင်ဇော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းလေးကိုသာ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ။ ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ အခုလို အရက်တွေမှူးအောင် သောက်ရတာလဲ။ ပန်ယောင် မသိပါ။

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေကို ပန်ယောင်အဖြေရှာမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်မှ တိုးမောင်၏ ‘ဟဲလို’ ‘ဟဲလို’ ဟု အဆက်မပြတ် အော်နေသည့် အသံကို ကြားနေရသည်။

“သမီး ပန်ယောင် .. ဟိုမှာ ဆရာဝန်ကြီး လာနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာပါပြီ မာမီ”

ဖုန်းခွက်ချပြီး အန်ကယ်မောင်ကို ကြိုကာ ဒက်ဒီရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားရသည်။ ကိုကိုဆီလိုက်သွားပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ ဟု မေးလိုက်ချင်သည့် စိတ်များကို ချုပ်တည်းထားရသည်။ အန်ကယ်မောင်က ဒက်ဒီကို စစ်ဆေးပြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှ ပန်ယောင် ကူညီပေးနေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မရီ... သက်သာသွားမှာပါ”

ဒက်ဒီကို ဆေးထိုးပေးအပြီးမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မျက်နှာပွက်နေသည့် မာမီကို နှစ်သိမ့်ရင်း ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းနေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက မာမီကို စိတ်မပူရအောင် နှစ်သိမ့်စကားဆိုနေပေမယ့် ဒက်ဒီအခြေအနေက စိုးရိမ်စရာအဖြစ် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနေကြောင်း ပန်ယောင် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေပါသည်။

“သမီး ...ညည်း ဒက်ဒီက ဆေးရုံတင်ရင် ကောင်းမယ်၊ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်မောင်”

ပန်ယောင်ဇော် ဒက်ဒီအခန်းထဲမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မာမီကလည်း နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်လာ

www.burmeseclassic.com

ရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းစွာဖြင့် ပန်ယောင်လက်ကလေးကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လာ၏။

“သမီး ဒက်ဒီအခြေအနေက သိပ်စိုးရိမ်နေရပြီလားဟင်”

တုန်ယင် တိုးအက်နေသည့် မာမိ၏ အသံ။

ရစ်ဝဲဝဲသီနေသည့် မျက်ရည်တွေ ... အို ဒက်ဒီရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို ပန်ယောင်ဇော် ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ပြောထွက်နိုင်မှာလဲ။ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေရတဲ့ အခြေအနေဆိုရင် မာမိဘာဖြစ်သွားမည်ကို ပန်ယောင် မတွေးချင်၊ မတွေးရက်တော့ပါ။

“အဲဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ အန်ကယ်မောင်က ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် ဒက်ဒီကို ဆေးရုံတက်သင့်တယ်တဲ့၊ ဟိုမှာဆိုတော့ ပစ္စည်းစုံပြီးတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

ဟန်ဆောင် လိုက်စမ်း ... ပန်ယောင်ဇော်။

ဒါမှ မာမိရင်ထဲက အပူမီးတွေကို အနည်းနဲ့အမျှ သက်သာစေနိုင်မှာ မဟုတ်လား။

“ဪ .. ဒါဆိုရင် သမီးကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား၊ ဒီကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါလို့၊ ဒက်ဒီ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်ရင် သူ ချက်ချင်းလိုက်လာမှာပါ”

“ဟင်”

မာမိစကားကြောင့် ပန်ယောင်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ကိုကိုကို ပန်ယောင်အနားသို့ အမြန်ဆုံး လာစေချင်သည့်ဆန္ဒ ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ရှိနေပါသည်။

ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် အခုချိန်မှာ ကိုကိုကို သိပ်ပြီး တမ်းတနေမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် ... ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ပန်ယောင်ဆီ မလာနိုင်အောင် အရက်တွေမှူးပြီး အိပ်ပျော်နေသတဲ့။ အဲဒီလိုပဲ မာမိကို ပန်ယောင် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောသင့်သလား။ ကိုကို ဘာတွေဖြစ်လဲဆိုတာ သမီးကိုယ်တိုင်တောင် မသိနိုင်တော့ပါဘူး မာမိရယ်။

“ခုနကပဲ ကိုကိုဆီ သမီး ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ မာမိ၊ ကိုကို ပြန်မရောက်သေးဘူးတဲ့၊ ရောက်ရောက်ချင်း လာခဲ့ဖို့တော့ မှာထားခဲ့တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး မာမိ၊ ဒီမှာ အန်ကယ်မောင်တစ်ယောက်လုံး နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒက်ဒီကို အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးနိုင်မှာပါ၊ မာမိ စိတ်အေးအေးထားပါနော်၊ သမီး ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

မာမိကို နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောနေသော်လည်း ပန်ယောင် ဘာသာတော့ အဖြစ်အပျက်များကို မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါ။ အန်ကယ်မောင်မောင်၏ အကူအညီဖြင့် ဒက်ဒီကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ လိုအပ်သမျှကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် အန်ကယ်မောင်၏ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံမှာ စီစဉ်ပေးသဖြင့် ပန်ယောင် သိပ်ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်မောင်ရယ်၊ ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်းဆို စိတ်ပူပြီး ဘာမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာပဲ ပန်ယောင်ရယ်၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းကောင်လေးကို အကြောင်းမကြားဘူးလား” ဖြေလိုက်လေ ... ပန်ယောင်ဇော်။

www.burmeseclassic.com

ကိုကိုကို အကြောင်းမကြားဘူးလားလို့ မေးနေကြပြီ။

“အကြောင်းကြားထားပါတယ် အန်ကယ်မောင်၊ သူ .. သူ .. မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်နေရတာနဲ့ နောက်ကျနေရတာပါ”

“အေးကွာ ... ညည်းဒက်ဒီကလည်း မင်္ဂလာရက်ကပ်နေမှ ပြန်းစားကြီး ဖြစ်လာရတာဆိုတော့ အန်ကယ်မောင် တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ ညည်းမာမီကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး၊ ညည်းကောင်လေး လာရင်လည်း သူနဲ့တိုင်ပင်လို့ရတာပေါ့၊ ညည်းဒက်ဒီလည်း စိတ်ချရပါပြီ၊ အန်ကယ်မောင်လည်း ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်”

အန်ကယ်မောင် ပြန်သွားသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ဒက်ဒီမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်သည့် တအံ့အရောအငွေ့ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စကို မမြဲသိပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“မာမီ ... ဒက်ဒီနားမှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ သမီး ကိုကိုရောက် မရောက် ခဏသွားကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မာမီ၊ သမီးချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မှာပါ” ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်း၍ ကိုကိုရှိရာ သင်္ဃာတိုက်ခြံကြီးသို့ ပန်ယောင် ရောက်ခဲ့သည်။

“ကိုကိုရှိလား .. တိုးမောင်”

ခြံစောင့်ကောင်လေးကို တွေ့တွေ့ချင်း မေးလိုက်သည့် ပန်ယောင်အသံက သိသာစွာ မာဆတ်နေ၏။

“မရှိဘူး မမလေး၊ မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ အပြင်သွားပါတယ်”

“ဘာ”

ပန်ယောင်မောင် မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ ပူးပေါင်းကာ ပြာဝေသွားသည်။ ကိုကို မြတ်နိုးခင်နဲ့အပြင် သွားတယ် ဆိုပါလား။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေကြပြီလဲ ... ပန်ယောင် မသိပါ။ မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေသာ ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်ခါးရှသွားသည်။

လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့။ မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ တွဲသွားတာကို မပြောနဲ့၊ သူ့နာမည်ကို ကိုကိုပါးစပ်က ခေါ်ရင်တောင် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ နာနေတတ်ခဲ့သည့် ပန်ယောင်မောင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အရေးမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။

အို ... ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့ အခုလို လုပ်နေတာလဲဆိုတာ ပန်ယောင် သိခွင့်ရမှကို ဖြစ်မှာပါ။

“သူတို့ ဘယ်သွားမယ် ပြောသွားလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျာ”

နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်မည်မှန်း မသေချာသူများကို စောင့်နေရန် ပန်ယောင်မှာ အချိန်ပို မရှိသဖြင့် ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မုန်းတယ် ... ကိုကိုကို ပန်ယောင် သိပ်မုန်းတယ်။

အခန်း (၁၂)

ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စက်တွေ အဆက်မပြတ် စီးထွက်လာ၏။ အဲကို တင်းတင်းစေ့စွဲတတ်ထားပေမယ့် ပန်ယောင်နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် နာကျင်နေသည်။

ရုတ်တရက် ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ သင်္ဃန်းမြင်ခြံကြီးထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်မောင်းခဲ့သည်။ ဒီကိစ္စကို မဖြေရှင်းရဘဲနဲ့ ပြန်သွားရမယ့်ရင် ပန်ယောင်ဘယ်လိုမှ ထိုင်နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ပန်ယောင်သိမှကို ဖြစ်မယ်။ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာသည့် ပန်ယောင်ကားကိုကြည့်ပြီး ခြံစောင့်လေး အံ့သြနေပုံရသည်။

ထို့နောက် တံခါးဖွင့်ရာကို အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ဦးကျော်ရိုးမ ပြန်ရောက်နေပြီဟု ခပ်တိုးတိုးသတင်းပေး၏။ အနက်ရောင် လင်ခရုဆာကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားတာ မြင်ရသဖြင့် သူမ အားတက်သွားပြီး ပန်ယောင်၏ အဖြူလိမိတက် ကားလေးကို သူကားနောက်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ မပြေးရုံတမယ် ဆင်းခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ပူပင်သောကတွေနှင့် ပူပူလောင်

နွမ်းလျှာသလို ကိုကို၏အပြုအမူများကြောင့် မကျေနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းထွက် တင်းတင်းစေ့စွဲတတ်ထားမိသည်။ ပန်ယောင်ကိုတွေ့ရင် ဖျာပျာသလဲဖြစ်သွားမှာပဲဟု သူမထင်ခဲ့သမျှ တကယ့်လက်တွေ့မှာ လုံးဝမှားယွင်းနေကြောင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခြေအချမှာပင် သိခွင့်ရလိုက်သည်။ အိပ်ရေးပျက်ထားပုံရသည့် နီစပ်စပ်မျက်လုံးများက နီဆူမှုန်မှိုင်းလျက် ခပ်လျော့လျော့မှီထိုင်နေပုံက ကိုကိုမှာ ရှိသမျှ အင်အားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသလားဟု ထင်ရသည်။ အဝတ်အစား ဖိုသီဖတ်သီနှင့် ဆံပင်တွေ ပွရွနေသည့် ကိုကိုပုံစံက အခုမှ အိပ်ရာက ထလာသူတစ်ယောက်နှင့်တူနေပြီး ပန်ယောင် ဝင်လာတာကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ငေးကြည့်နေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်း သေသေသပ်သပ် နေတတ်တဲ့ တက်ကြွနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မကြာခင်မှာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် သတို့သားလောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံဟာ အခုဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားအတိုင်း ရှိသင့်လို့လား။ ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသည့် ကိုကိုပုံစံကိုမြင်ပြီး ပန်ယောင် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြနေမိသည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ကြားမှာ ဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသင့်လို့လား။ အထူးသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် သတို့သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက် ပုံပျက်ပန်းပျက်နိုင်ဖို့ မသင့်တော်ပါ။ ကိုကိုသာ ဒီပုံအတိုင်း ပန်ယောင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်သာ မမြင်တွေ့ခဲ့ရဘူးဆိုလျှင် အခုဖြစ်ပျက်နေသည့် အနေအထားကို လုံးဝလက်ခံမိမည်မထင်။ ပန်ယောင် ကိုကိုရှိရာ

သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို၊ ပန်ယောင်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေ ချပ်ထွေးနေသည့် မျက်နှာမျိုးကို ကိုကိုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဟင်”

တင်းမာအေးစက်နေတဲ့ ဒီစကားသံဟာ ပန်ယောင် အသက်မက ချစ်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုပြောခဲ့တာတဲ့လား။ ပန်ယောင် တစ်ခါမှမခံစားခဲ့ဖူးသော ဝမ်းနည်းထိခိုက်မှုတစ်မျိုးကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုကို တစ်ခုခုဖြစ်ကိုဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတာ ပန်ယောင် သိမှဖြစ်မယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်တွေ၊ ပန်ယောင်ကို ဘာလို့နှိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာလဲဟင်၊ ကိုကို ဘာလို့ အရက်တွေသောက်နေရတာလဲ၊ ဘာလို့ မြတ်နိုးခင်နဲ့ တွဲနေရတာလဲ ပြောပါ ကိုကို၊ ပြောစမ်းပါ၊ မနေ့တုန်းက ကိုကို ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှ ကိုကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ပန်ယောင်၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်ဆုံလာသလို ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိသည့်အတွက် လဲပြိုမသွားအောင် မနည်းသတိထားနေရသည်။ ပန်ယောင်သိပ်ချစ်သော ချစ်သူကိုကိုက တစ်နေ့ကျရင် ပန်ယောင်ကို အခုလို အေးစက်စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ

တွေးခဲ့ဖူးတာ သေချာပါသည်။

ကိုကိုသည် ပန်ယောင်၏ ကြေကွဲမယုံနိုင်ခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်နှာလေးကို စိုဝေဝေ မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ မကြည့်ရက်တော့သလို မျက်နှာကိုလွှဲသွားပြီး ဘာရယ်မဟုတ် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်နေပြီးမှ...

“ကိုယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟုမေးသည်။ ကိုကိုပုံစံက အိပ်မက်ထဲမှ လူတစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူလှသည်။

“ကိုကို”

ပန်ယောင်၏ ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။ သူ မထူးပါ။ ပန်ယောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေပါသည်။ အခုအချိန်မှာ ပန်ယောင်ရင်ထဲက သောကတွေကို ဖွင့်ဟပြောပြဖို့ထက် ကိုကို ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာသည်ကိုသာ သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေမိသည်။

“ကိုကို...ပန်ယောင်ကို မချစ်တော့ဘူးလားဟင်”

သူမအသံက တုန်ရင်တိုးအက်နေ၏။

“ကိုယ် အဲဒီလိုပြောမိလို့လား”

သူ့အသံတွေက သွေ့ခြောက်ခြောက်နိုင်လှသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မြတ်နိုးခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ တွဲနေရတာလဲ”

ပန်ယောင်၏ မခံရပ်နိုင်စွာ မေးလိုက်တော့ ကိုကို

မျက်နှာတွင် နာကြည်းမှုနှင့်အတူ ရက်စက်လိုသည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့”

ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြေလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ပန်ယောင်ရင်ထဲက သည်းခံနိုင်မှုအတိုင်းအတာလည်း ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒါ ကိုကို ပန်ယောင်ကို အရွံ့တိုက်တာပဲ၊ ကိုကို မကြိုက်တာ ပန်ယောင် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မင်းကတော့ မလုပ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်တဲ့သူမလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါကို မင်း ဘယ်လိုငြင်းမလဲ”

“ဟင်”

ကိုကိုမျက်နှာကို ပန်ယောင် အံ့သြမယုံနိုင်စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုကိုစကားတွေက ဘာတွေလဲ။ ကိုကိုခံစားချက်တွေကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ကိုကို၊ ကိုကိုပြောနေတာ ဘာတွေလဲ၊ ပန်ယောင် နားမလည်တော့ဘူး သိလား”

ပန်ယောင်၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုကိုထံမှ အလွန်တရားအေးစက်သည့် အကြည့်စူးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ အကြည့်ကပင် ပန်ယောင်နှလုံးသားကို ထွင်းဖောက်သွားသလို ပန်ယောင် အသည်းထဲမှာ အေးခဲနေသွားသည်။

“မင်းမသိသေးဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ် ပြောပြရမှာပေါ့၊ ပန်ယောင်၏၊ လာ...လိုက်ခဲ့”

ကိုကိုက ပန်ယောင်ရှေ့မှ ဗြဲနံ့ခနဲ ထထွက်သွားသဖြင့် ပန်ယောင်မှ ပန်ယောင်၏ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကိုကို၏ စိမ်းကားအစက်သည့် အပြုအမူတိုင်း ပန်ယောင် အသည်းကို ဓားထက်ထက်နှင့် မွန်းနေသကဲ့သို့ အခံရခက်လှသည်။

ဒါဟာ ပန်ယောင်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ့် သတို့သားလောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူတဲ့လား။ ပန်ယောင်နှလုံးသားတွေ ခါးသက်နာကျင်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မင်း သူ့ကိုသိမှာပေါ့”

အခန်းတစ်ခုကို ဖွင့်ပြသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ အနေအထားအမျိုးမျိုးနှင့် ဓာတ်ပုံများစွာက ပန်ယောင်ကို ဆီးကြိုနေ၏။ ပန်ယောင်ကို လှပလွန်းသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်။ ပန်ယောင်ကို လှပစွာပြုံးလျက် ကြည့်နေသည်။ အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပန်ယောင် မသိပါ။ ထက်မြက်လှပါသည်ဆိုသာ ပန်ယောင် ဦးနှောက်တွေထဲမှာ ထိုမိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခုမျှပင် စဉ်းစားလိုမရပါ။ ကြံကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေနှင့်သာ ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်းနေသည်။

“မသိဘူး၊ သူ့ကို ပန်ယောင် လုံးဝမသိဘူး၊ သူ ဘယ်သူလဲဟင်”

ကိုကိုမျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ်သွားသည်။ အကြိတ်ထားသဖြင့် ထောင်ထနေသည့် မေးကြောကြီးများကို မြင်နေရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကတော့ မှိုင်းညှို့သွားသည်။

“မင်းမသိဘူးဆိုတော့လည်း ကိုယ် ပြောပြရဦးမှာပဲ။ ပန်ယောင်ဇော်၊ သူ့နာမည်က ဒေါ်လီတဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ညီမအတွေးပဲ။ အခုဆိုရင် သူ့ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်”

“အို”

“သိပ်အံ့သြသွားလား ပန်ယောင်ဇော်”

သူမေးတာကို ပန်ယောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ငယ်နုလှပသော ချစ်စဖွယ်မိန်းကလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်ကိုကိုဟာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လူလောကကြီးကို အဆုံး ခွဲထွက်သွားခဲ့တာကို သတိရပြီး ညီမအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေတာလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ပန်ယောင် ဘယ်သက်ဆိုင် ပတ်သက်နေလို့လဲဟု ဆိုးရွားသည့်ကံကြမ္မာကို မမိမိဘဲ တွေးနေခဲ့သည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲဆိုတာရော မမေးတော့ဘူးလား ပန်ယောင်ဇော်”

သူ့အသံက တိုးတိတ်နှုတ်နုနုပျော့နေ၏။

ပြီးတော့ ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်လျက် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရခက်သော အပြုံးတစ်ခုကို ပြတယ်။

“မင်းမမေးပေမယ့် ကိုယ်ပြောပြရလိမ့်မယ် ပန်ယောင်ဇော်၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ထက် အသက်ငါးနှစ်ကွာတဲ့ ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ သူ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားချိန်မှာတော့ ကိုယ် ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရတယ် ပန်ယောင်ဇော်”

တက်ပိုဆိုးတာက ညီမလေးဆုံးသွားတာ ကိုယ့်မျက်စိရေမှာ ဖျတ်တော့ ကိုယ်ပိုပြီးခံစားရတယ်။ ကိုယ်သာ ညီမလေးနားမှာ ခုခံရရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံချင်မှလည်း ကြုံမှာပါလေ။ လိုတွေးမိတိုင်း ညီမလေးနဲ့ အတူရှိနေခဲ့တာ ကိုယ်အမြဲ နောင်တရခဲ့တယ်။ သူ ဘာဖြစ်လို့ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆုံးသွားရလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား ပန်ယောင်ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော် မဖြေနိုင်ပါ။ ကိုကိုမျက်နှာကိုသာ စေ့စွဲစိတ်ထား မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြေကြေကွဲကွဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုမျက်နှာက ဖြူလိုက်၊ နီလိုက်နှင့် သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မျက်ဝန်းမှာ ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စတုချို့ကိုပင် မလိုက်ရသည်ဟုထင်သည်။

ကိုကို သိပ်ချစ်ရတဲ့ညီမလေး ဘာကြောင့်သေဆုံးသွားတာလဲ။ ဟင့်အင်း...ပန်ယောင် မတွေးတတ်ပါ။ သို့သော် ပန်ယောင် သိချင်သည့်အဖြေကို ကိုကိုက ဆက်ပြောပါသည်။

“သစ္စာမဲ့တဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ့်ညီမလေး သေရတာ၊ ညီမလေး ဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတဲ့အပြင် ရုတ်တရက်ရှောခံဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ၊ အဲဒီ လူယုတ်မာကတော့ ညီမလေးရဲ့ နောက်ဆုံးအကြောင်းကိုထောင် ရောက်မလာခဲ့ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လောက် ယုတ်မာစိတ်ဝင်နေလို့လဲ၊ အဲဒီလူယုတ်မာရဲ့နာမည်က ကိုမာန်ဆိုရင် အဲဒါအစ်ကိုမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဦးမှာလား ပြောစမ်း၊ ပန်ယောင်ဇော်၊ ပြောစမ်းပါ”

“ကိုကို”

ပန်ယောင်ဇော် ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်းပြီး မေးနေရာမှ စကားအဆုံးတွင် အဆေးသို့ တွန်း ထုတ်ပစ်တာကိုပါ ခံလိုက်ရသည်။

သူ တွန်းထုတ်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုမှ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တံခါးဘောင် နှင့် ရိုက်မိပြီး လဲကျသွားသည်။ နဖူးပြင် ချိုစောင်းတစ်နေရာဆီမှ ပူနွေးစေးထန်းသည့် သွေးစက်များ စီးကျလာတာကိုပင် ပန်ယောင် ဇော် ရရမစိုက်နိုင်။ ဦးကျော်ရိုးမ ဆိုသည့် ကိုကိုကိုသာ အဲဒါ တန်လှုပ်စွာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ကိုကိုထံမှ နာနာကျင်ကျင်ရှိနေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆုံလိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်မှာတော့ ဆိုးဝါး ပက်စက်လှသည့် ပန်ယောင်၏ကံကြမ္မာကို ကောင်းစွာရိပ်မိသွား ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပန်ယောင်သည် ဝိညာဉ်မဲ့စွာ သေဆုံးသွား ရသည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ သိပ်ကို ဆိုးရွားပက်စက်တဲ့ တိုက် ဆိုင်မှုတွေပဲ။ သူတို့ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ဘဲ အလဲလဲ အပြိုပြို သွေးစက်လက်နှင့် ပန်ယောင်ကို ရီဝေစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နောက် အကြိတ်၍ ကျောခိုင်းသွားလေ၏။

“ကိုကို”

တိုးလျတုန်အက်သော ပန်ယောင်ဇော်အသံက တိတ်ဆိတ် မှုကို ဖြိုခွင်းလျက် ကျောခိုင်းအနေအထား ရပ်နေသည့် သူ့ကိုယ်

ကိုကို ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားစေခဲ့သည်။ ကိုကို ပန်ယောင်ကို ခပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အကြွင်းမဲ့ ယုံဖိုသည်။ နာကျင်မှုကို ရှုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကိုကိုကျောပြင်ကို ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ပန်ယောင်ဟာ ကိုမာန်ညီမဆိုတာ မငြင်းပါဘူး၊ ဘယ် တောမှလည်း ငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

ပန်ယောင်ဇော် ချစ်သူရင်တွင်းမှ ခံစားချက်ကို ကိုယ် ရှင်းစာနာစွာ အတတ်နိုင်ဆုံး အရုံးပေး အညှံခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ကိုကိုနေရာမှာ ပန်ယောင်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုထက် အဆ ပေါင်းများစွာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပေါက်ကွဲမည်လား မဆိုနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ပန်ယောင်နဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ အချစ်ရေးကို အနောင် အယုက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပါရစေ။ ပန်ယောင် လဲပြို နေသည့် အနေအထားမှ ကိုယ်ကို ကြိုးစားတည့်မတ်၍ ထရပ် လိုက်သည်။ နာကျင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း သောကများစွာ ကိုကြောင့် ပါးလှပ်သည့် သူမခန္ဓာကိုယ်သည် ဒယ်မ်းဒယိုင်နှင့် လဲပြိုမသွားအောင် မနည်းသတိထားနေရသည်။

ကိုကိုကို ပန်ယောင် သိပ်ချစ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ မခွဲပါရစေ မို့ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိသည်။ ပန်ယောင် လှုပ်ရှားသံကို ကြားနေရသော်လည်း ကျောခိုင်းအနေအထားမှ ပန်ယောင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်သက်နေ သည့် ကိုကိုပုံစံကို မြင်ရသည်။ မနေ့ကနှင့် ဒီကနေ့ အခြေ အနေတို့၏ ကွဲပြားခြားနားမှု အဓိကတရားခံကို သိခွင့်ရလိုက်ပြီ မို့ ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ အစိုင့်အခဲတို့ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွား၏။

www.burmeseclassic.com

တကယ်တော့ ကိုမာန်ဟာ သူ့ အသက်မက ချစ်တဲ့ ချစ်သူလေးကို တွေ့ခွင့်မရတော့ဘဲ တခြားကမ္ဘာကို ရုတ်တရက် ခွဲထွက်သွားရတဲ့သူပါ။

ကိုမာန်ရဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကားတစ်စီး အပြင်းအထန်တိုက်မိပြီး နေရာမှာ ကိုမာန် သေဆုံးသွားခဲ့တာ ကိုကို သိရဲ့လား။

ကိုမာန်ဟာ သူ့ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မယုတ်မာခဲ့ဘူး၊ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဘူး၊ မရက်စက်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲပစ်ခဲ့တာက ကံတရားပါ။

ဒါတွေကို ကိုကို မသိပေမယ့် ကိုကိုညီမလေး ဒေါ်လီကတော့ သူ့ချစ်သူရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို သိခဲ့မှာပါ။ ဒါကြောင့်သာ အဲဒီစိတ်နဲ့ သူ ဆုံးသွားခဲ့တာပါ ကိုကိုရယ်။

ဒီအဖြစ်တွေကို ပန်ယောင် ရှင်းပြခွင့်ရခဲ့ရင် ကိုကိုရင်လဲ က အထင်အမြင် လွဲမှားမှုတွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားမှာပါ။

“ဒါပေမဲ့ ကိုမာန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ မှန်နေတာတွေရှိသလို မှားနေတာတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အဲဒါတွေအားလုံး ကိုကို သဘောပေါက်အောင် ပန်ယောင် ရှင်းပြပါရစေ”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးစွာ ပြောလိုက်သည်။

ပန်ယောင် စကားအဆုံးတွင် ကျောခိုင်းအနေအထားမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၍ ပန်ယောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ စူးရှတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်နှင့် တင်းတင်းစေ့စိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာတွေက ပန်ယောင် ပြောမည့်စကားများကို

အသွားစေခဲ့သည်။

“ဘာမှရှင်းပြမနေပါနဲ့တော့ ပန်ယောင်ဇော်၊ ကိုယ် ဘာမှ ဖြားချင်ဘူး၊ ကိုယ်သိထားတာက တစ်ခုတည်းပဲ၊ အဲဒါက ထဲဆိုတော့ မင်းအစ်ကိုဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံး ညီမလေးကို ခံပစ်လိုက်တယ်၊ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာပဲ၊ ကဲ...မင်းပြန်တော့”

ခက်ထန်တင်းမာသည့် စကားများ၊ နာကျင်ရက်စက်တော့ ညို့ မျက်လုံးများကြောင့် ပန်ယောင် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဆွဲယူညှစ်ချေခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါဟာ ပန်ယောင် သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့လား။

“ဟင့်အင်း...ပန်ယောင် မပြန်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြပြီးမှ ပန်ယောင် ပြန်နိုင်မယ်၊ ပန်ယောင်မှာ ဘာအပြစ်မှ ရှိနေလို့ ဒီလောက်တောင် မောင်းထုတ်နေရတာလဲဟင်၊ ပန်ယောင် မသွားနိုင်ဘူး သိလား”

သွေးရူးသွေးတမ်းနိုင်စွာ ပန်ယောင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ အဆက်မပြတ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်စက်တွေနှင့် သွေးစက်တချို့ ရောလျက်စီးဆင်းသွားကြသည်။ သူသည် ပန်ယောင်၏ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ကိုယ်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပန်ယောင်နှင့်ဝေးရာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှာ ကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေ၏။

“မင်းမှာ အပြစ်မရှိပေမယ့် မင်းဟာ ကိုယ့်ညီမကို သတ်သွားတဲ့လူရဲ့ ညီမပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာဆက်လုပ်ရ

ဦးမှာလဲ။”

အလွန်အင်မတန် သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသော စကားသံတစ်ခု။ ပန်ယောင် ဦးခေါင်းတွေ မိုက်ခနဲ ပြာစသွားသည်။

ကိုကိုပြောလိုက်တဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဟာ သိပ်ကိုအေးစက်လေးနက်တဲ့ စီရင်ချက်တစ်ခုပါလား။

“ဒါ...ဒါဖြင့် ကိုကိုက ပန်ယောင်ကို...”

ပန်ယောင်နော် စကားတွေက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့်လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေ၏။ ကိုကိုဟာ နောက်ထပ်စကားတစ်ခုပြောဖို့ အားယူနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီစကားဟာ ပန်ယောင်မကြားချင်ဆုံးစကား မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သို့သော် ပန်ယောင် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်တို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

“ရှင်”

တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားအဆုံးမှာ ပန်ယောင် သွေးပျက်သွားရတော့သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပန်ယောင်ထဲမှ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းသည်သာ အခန်းထဲမှာ ကြီးစိုးနေသည်။

သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံး ညီမအတွက် ကိုကိုက ပန်ယောင်ကို လက်စားချေချင်စိတ်နဲ့ အနိုင်ယူသွားပြီဆိုရင် ပန်ယောင် ဘာဆက်

ပုံရမှာလဲ။ အို...ဒီနေရာမှာတင် ပန်ယောင် သေဆုံးသွားသင့်သည်ဟု နာနာကြည်းကြည်း တွေးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ ဖြစ်မှန်တွေကို ကိုကို မသိသေးလို့နေမှာပါ။

“ဒီလိုနည်းနဲ့ ပန်ယောင်တို့အချစ်ကို အဆုံးသတ်ပစ်တော့မှာလားဟင်၊ ကိုကို ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပန်ယောင်သိပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ကိုကိုအပေါ်မှာ ပန်ယောင်သက်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကို ယုံပါ။ ပန်ယောင်နော် သူ့အညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို အခုလို ချစ်ဖြတ်နေတာ တကယ့်အဖြစ်မှန်တွေကို ကိုကို မသိသေးလို့ပါ။ ပန်ယောင် ရှင်းပြတာကို ကိုကိုနားထောင်ပြီးရင် အားလုံး သဘောပေါက်သွားမှာပါနော် ကိုကိုနော်”

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့ အရှက်နှင့် မာန်မာနကို ကိုကိုမြေဖဝါးအောက်အထိ လျှော့ချပြီး ပန်ယောင် တောင်းပန်စကား ဆိုနေမိသည်။ ပန်ယောင်အသိထဲမှာ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်နေတာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ထက်မြက်မှု၊ အရှက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာများကို ပန်ယောင် အသက်တမျှချစ်ရသော ထိုယောက်ျားအတွက် ဖယ်ထုတ်လျက် “အချစ်” ဆိုသည့်အရာကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည်။

“ကိုယ် မကြားချင်ဘူးလို့ပြောနေတယ် ပန်ယောင်နော်၊ မင်းအစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှလည်းမသိချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ညီမကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတဲ့လူရဲ့ ညီမကိုမှ ကိုယ်က ပြန်ပြီး

လက်ထပ်ဦးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လောက် မိုက်မဲရွေးသွပ်တဲ့ကောင်
ရှိပါဦးမလား။ ကိုယ့်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို အခုချိန်ကစပြီး ဖျက်လိုက်
ပြီ”

“ကိုကို”

ကိုကိုအသံသည် မိုးခြိမ်းသံထက် အဆပေါင်းများစွာ
ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ပန်ယောင်
မျက်နှာကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဖြတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသလို ပန်ယောင်
ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်ဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ ဆုတ်သွားသည်။

သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူဖြူပြာနုနုသွားသည့် ပန်ယောင်
မျက်နှာပြင်က တုန်လှုပ်ကြေကွဲလွန်းစွာ ကိုကိုကို မမြင်ဖူးသည့်
လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်သလို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။
မယ့်ဘူး...မယ့်ဘူး၊ ဒါဟာ သူမကို အသက်မက ချစ်လှပါချည်
ရဲ့လို့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ထွက်လာတဲ့
စကားလို့ မယ့်ပါရစေနဲ့။

“ဒါ...ဒါဟာ ကိုကို တကယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား
ဟင်၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး ကိုကိုရယ်”

အားနည်းတိုးဖျော့နေသည့် ပန်ယောင်၏အသံက ခြောက်
ကပ်ကပ် ထွက်လာသဖြင့် ကိုယ့်အသံကိုပင် မမှတ်မိချင်။ ပြော
၍သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုယောက်ျား၏ အတ္တကြီးမှုနှင့်
တဖွတ်ထိုးဆန်မှုကိုတော့ ပန်ယောင် သိထားသည်။

ပန်ယောင်၏ ရှိရာဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာ
၏။ စူးတောက်နေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေက နာကျင်မှုကို ကလဲ့စား

အမြင်းအဖြစ်သို့ တိကျစွာ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကျော်ရိုးမ ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ နှစ်ခါပြန်စဉ်းစား
လေ့မရှိဘူး ပန်ယောင်၏။ အခုပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ ကိုယ့်
ဘဝအတွက်အဆုံးအဖြတ်ပဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ပန်ယောင်၏ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
ကွဲကြွေသွား၏။ ပန်ယောင်ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
အထောက်အညံ့ခံ အရူးပေးခြင်းဟာ ဒါ နောက်ဆုံးနဲ့ ပထမဦးဆုံး
အကြိမ်ပဲဆိုတာ သူ မသိဘူးထင်ပါရဲ့။ ပန်ယောင်သည်
ထိုယောက်ျား၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း
မှကြည်းချင်လာ၏။ ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်လိုက်ချင်သည့်
စိတ်များကို ချုပ်တည်းထားလိုက်ရသည်။

“ကိုယ့်ဘဝအတွက် အဆုံးအဖြတ်ဆိုရင် ပန်ယောင်ဘဝ
အတွက်ရော ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ ပန်ယောင် လက်ထပ်ခါနီး တစ်ပတ်
အလိုမှာ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်
က ပန်ယောင်ကို ဘာပြောကြမလဲ၊ လူအများရဲ့ လက်ညှိုးတွေ
အောက်မှာ ပန်ယောင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲဟင်”

ရုတ်တရက် သူ တွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ အလွန်
သွေးအေးစွာ ရက်စက်တော့မည့်ပုံစံနှင့် ပန်ယောင်ကို ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ၊ ကိုယ့်အထင်ပြောရရင်
ကိုယ့်ညီမလေး ဒေါ်လီလောက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ပက်ပက်စက်စက်
ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး ထင်တာပဲ”

“ဟင်..ရှင်..ရှင်..သိပ်ရက်စက်တဲ့လူ၊ သိပ်အောက်တန်

ကျတဲ့ ယောက်ျား၊ ရှင်ဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့သူပဲ”

ယန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သွားသည်။ သူက ယန်ယောင်စကားများအတွက် နာကျင်ဟတစ်စက်မှမရှိဘဲ အက်ကွဲစွာရယ်နေ၏။

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ် အဲဒီလိုဖြစ်နေသလား ယန်ယောင်ဇော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအစ်ကို ကိုမာန်လောက်တော့ မယုတ်မာသေးဘူး၊ အောက်တန်းမကျဘူး၊ မရက်စက်သေးဘူးလို့ထင်တယ်”

ခန်းခနဲ ပုံစံနှင့် ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးရယ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုတ်ဖဲ့ထုရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည့် ယန်ယောင် သိပ်မြတ်နိုးခဲ့သည့် ချစ်သူအပြုံးက အခုတော့ တကယ့်ကို မုန်းတီးချင်စရာဖြစ်နေ၏။

သူနဲ့ယန်ယောင် လက်မထပ်ဖြစ်တော့ဘူးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိပေးဖို့ထက် အခုလောလောဆယ် ဆေးရုံခုတင်ထက်က ဒက်ဒီနဲ့ မာမီကို ယန်ယောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြောထွက်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုကိုရယ်...သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယန်ယောင်ကို နည်းနည်းမှ မငဲ့ညှာနိုင်တော့ဘူးလား။

ယန်ယောင်သည် ကိုကိုစကားများအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်နိုင်တော့ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုသည် ယန်ယောင်ကိုမကြည့်ဘဲ စကားတွေ ဆက်ပြောနေ၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကိုယ် စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ယန်ယောင်ဇော် မင်းကို ကိုယ် လက်မထပ်နိုင်တော့တာကလွဲရင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး

ကိုလည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် နှစ်နှာမှလျော်ကြေးအဖြစ် ကိုယ်ပေးခဲ့မယ်”

ယန်ယောင်ဇော် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွားသည်။

ဒါဟာ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်ပြင်ဆင်တော့မှာမဟုတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့။

ယန်ယောင်ဇော် နာကြည်းခါးသက်စွာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ယန်ယောင် လိုချင်တဲ့အရာဟာ အဲဒါတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကိုတာ ရှင် အသိဆုံးနေမှာပါ၊ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ယန်ယောင် လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ၊ ကိုမာန်ရဲ့ညီမမို့ ယန်ယောင်ကို နာကြည်းတာ ယန်ယောင် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းတွေအားလုံး အမှန်တွေမဟုတ်ဘူးလို့ ယန်ယောင် ထပ်ပြောပါရစေ၊ အခုစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ယန်ယောင်ကို ရှင် လက်ထပ်ပါ၊ ပြီးမှ ရှင်ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါလို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယန်ယောင်ကို ဒီတစ်ခုပဲလိုက်လျောပါ”

“အဲဒီကိစ္စက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ယန်ယောင်ဇော်၊ ညီမလေးရဲ့ဝိညာဉ်က ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး ခြောက်ပျက်နေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမှမပြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် ပေးမယ့်ပစ္စည်းတွေကိုပဲ မင်းလက်ခံပါ”

ကမ္ဘာပေါ်မှာ စာနာစိတ်အကင်းဆုံးနှင့် အရက်စက်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ရှင်ပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးမှာလဲ။ ရှင်ကို အသက်မကချစ်ခဲ့တဲ့ ပန်ယောင် အချစ်တွေကိုရော ရှင်က ဘာနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ် လျော်ကြေးထပ်ခဲ့မှာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦးကျော်ရိုးမ ပြောစမ်းပါ”

သူသည် မည်သည့်စကားမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ပန်ယောင်ဇော်သည် သူမ အသက်မကချစ်ရသည့် ချစ်သူနှင့် အခု သူမရှေ့တည့်တည့်မှ ယောက်ျားတို့သည် တစ်ယောက်စီ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။

ပန်ယောင်ဇော် အသက်မက ချစ်မိသော ချစ်သူသည် နှလုံးသားထဲမှာ အခုချိန်ထိ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိနေဆဲဖြစ်ပါလျက် အပြင်ဘက်က ချစ်သူကတော့ ဆိုးရွားပက်စက်စွာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

“ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မပြင်တော့ဘူးမဟုတ်လားဦးကျော်ရိုးမ၊ ကောင်းပြီလေ...ရှင်က ရှင်ညီမအတွက် ပန်ယောင်ကို ကလေးစားချေချင်နေတဲ့သူပဲ၊ အသနားခံနေလည်း ရှင်အတွက် အပိုဖြစ်နေမှာပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်တွေအတွက် ရှင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရမိစေနဲ့လို့ ပန်ယောင် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဖြစ်သမျှအားလုံး ပန်ယောင်ကံလို့ပဲ သဘောထားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုပျက်သွားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပန်ယောင်ကို ဘာပစ္စည်းမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ရှင်ဆီက ရရှိလာမယ့် အချစ်

တာကိုပဲ ပန်ယောင် ရူးမိုက်စွာတောင်းဆိုခဲ့တာပါ။ အဲဒါကလွဲ ပန်ယောင်အတွက် ဘာမှမလိုအပ်ဘူး၊ အခုလောလောဆယ် ပန်ယောင်အတွက် လိုအပ်နေတာကတော့ ဒါပဲ”

“ဖြန်း...ဖြန်း”

သူ့ပါးပြင်ကို ပန်ယောင် အားကုန်လွှဲရိုက်ပြီး ထိုအခန်း သူမကမူရှုထိုး ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရာနေ၏။ ပန်ယောင် ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်မည့်ဆဲဆဲတွင် ပန်ယောင်နာမည်ကို ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့အတူ ကားစက်သံပြင်းပြင်းကြားမှ ပန်ယောင် နှလုံးသားလေး တစ်စစီ ကွဲကြွေသွားသံကိုလည်း ဝိသစွာ ကြားခွင့်ရလိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည့်အချိန်တွင်
ပန်ယောင်ဇော်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများဖြင့် စိုရွှဲမောဟိုက်နေ၏။
အိမ်အပြင်ဘက်မှာ မိုးသံလေသံများကို ကြားနေရသည်။ မိုး
နေသော အခန်းအတွင်း ပန်ယောင်ဇော်က ငြိမ်သက်နေပြီး လော
လေယာဉ်ကွင်းမှပြန်လာပြီး မီးမထွန်းဘဲ အိပ်ပျော်သွားတာကို
သတိရလိုက်သည်။ မီးခလုတ်ကိုစမ်းပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြာလုံ
မီးရောင်ကြောင့် မွန်းကျပ်မှုများ အနည်းငယ်သက်သာသွားသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေသဖြင့် အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထ
ရင်း စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ရေတကောင်းကို မယူပြီး အနီးရှိ ဖန်ခွက်က
သို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ နစ်စိုလိုက်မောနေသည့် ရင်
တုန်ယင်သောလက်များကြောင့် ဖန်ခွက်ထဲကို ရေကောင်းစွာမဝင်ဘဲ
ဘေးသို့ ဖိတ်စင်ကုန်၏။

ထိုခဏမှာပင် မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်တွင် ရွှံ့စိုနေသည့်
မျက်ရည်များကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ငိုနေကြောင်း သတိထား
လိုက်မိသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး

ရာထက်သို့ ခွန်အား ဆုတ်ယုတ်သူတစ်ယောက်လို လှံချလိုက်
ပုံ မျက်ဝန်းကိုစေ့ပိတ်၍ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။
ထားသည့် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ လေယာဉ်ကွင်းမှာဆုံခဲ့သည့်
မျက်ရိုးမ၏ မျက်နှာကိုသာ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေ၏။ ထိုအခါ
ပန်ယောင်ဇော်လုံးသားတစ်ခုလုံး စူးအောင့်ကိုက်ခဲလျက်
ညည်းခါးသက်သွားရသည်။

ဇနီးတယ်။
ရှင်ကို ပန်ယောင်ဇော်တယ် ဦးကျော်ရိုးမ။

ပန်ယောင်ဇော် နာနာကြည်းကြည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။
လမ်းခွဲရသည့် အချိန်တွေ မနည်းတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ပန်ယောင်
ဇော်မှာတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို ခံစားနေရဆဲဖြစ်သည်။ သူ ဘာ
တွက် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာခဲ့တာလဲ။ ဟင့်အင်း... ပန်ယောင်
ဇော်ချင်ဘူး။ ထိုအတွေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်
သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မိုးတွေက တစ်မိုစီမိုရွာသွန်းနေဆဲဖြစ်၏။
ပန်ယောင်သည် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်မတွေး
စဉ် ရပ်ရှင်တစ်ခု အနှေးပြကွက်တွေလို ပြန်လည်မြင်ယောင်
ရသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ပန်ယောင် ဒက်ဒီအခန်းရှိရာသို့ အပြေး
လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မာဇိက 'သမီး' ဟုခေါ်ကာ
ပန်ယောင်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထား၏။ ဒက်ဒီအနား
ပိုင်းအုံနေသည့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမများနှင့်အတူ အန်ကယ်မောင်
ပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ် နားလည်သဘော

ပေါက်သွားသည့် ပန်ယောင်က တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသည့် ကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ဖက်ထားလျက် အံကို တင်းတင်းကိုတို မိသည်။

ဆုံးရှုံးမှုတွေက တစ်ပြိုင်နက်တည်း တစ်ချိန်တစ်စားလိုက်ရလို့ပဲလားမသိ။ ပန်ယောင်ဇော် မျက်လုံးတွေမှာ ကြည်းအေးစက်မှုတွေနှင့် စိမ်းလဲ့တောက်ပနေ၏။ ပန်ယောင် နှုတ်ခမ်းတို့သည် မာမိုကို တစ်စုံတစ်ရာ နှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်းမရှိတော့တော့တော့ တင်းမာစားထန်းစွာ ပူးကပ်စေပိတ်နေသည်။ မာမိက အသံမရှိနိုင်အောင် ကျိတ်၍ရှိက်ငိုနေသလို ပန်ယောင်ရင်ထဲတွင်လည်း တိတ်တဆိတ် ငိုကြွေးနေခဲ့သည်။

အောက်စီဂျင်ပိုက် အကူအညီဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ အသံရှူနေသည့် ဒက်ဒီကိုကြည့်ရင်း ပန်ယောင် ရင်ထဲမှာ ဖော်နိုင်သော ဝမ်းနည်းထိခိုက်မှုနှင့် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုတစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“သမီးရယ်...သမီးဒက်ဒီကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်”

သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ပြောလာသည့် မာမိစကားကြောင့် နှလုံးသား၏ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ နာကျင်သွားသည့် သောကအပူမီးတွေ ပြင်းထန်စွာတောက်လောက်နေသည့် မာမိ သမီးဖြစ်သူ၏ ဆုံးရှုံးနာကျင်မှုများအတွက် ကြေကွဲစိမ်းတောနေသည့် ပန်ယောင်မျက်နှာပြင်၏ အေးစက်သေဆုံးမှုကို သမီးမပြုမိနိုင်ရှာခဲ့ပါ။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုရင်တော့

ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအဆိုးဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေမယ်။

“လာ...မာမိ”

မာမိုကိုယ်လေးကို အခန်းအပြင်သို့ အသာဆွဲခေါ်မိသည်။

“ဟင့်အင်း...ဒက်ဒီရဲ့အခြေအနေကို မာမိ နောက်ဆုံးအထိ ကြည့်ပါရစေ သမီးရယ်”

နောက်ဆုံးအကြိမ်။

ပန်ယောင်ဇော် နားထဲမှာ ထိုစကားသံက မိုးကြိုးသွားပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲမြည်ဟီးသွားသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပန်ယောင်အတွက် တစ်ချိန်တည်းမှာ ရရှိခံစားလိုက်ရတဲ့ ကံဆုံးအကြိမ်တွေက များလှချည်လား။

တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်လိုက် ပန်ယောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေက ပန်ယောင်ဘဝကို အရခြောက်လှန့်နေတော့မယ့် အလွန်တရာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပါလား။ မာမိက ဒက်ဒီခုတင်အထိ မာမိအကြိတ်ရင်း အသံတိတ် မျက်ရည်ကျနေပြီး ပန်ယောင်အားမှာ အကြိတ်ရင်း အသံတိတ် မျက်ရည်ကျနေပြီး ပန်ယောင်အားမှာ မာမိအားမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ပန်ယောင်က ပန်ယောင်ကို မျက်ရိပ်ပြခေါ်သဖြင့် အပြင်သို့ ကန်ခဲ့ရသည်။

“သမီး...အန်ကယ်မောင်လည်း သမီးတို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်မှု ခံစားရပါတယ်ကွယ်၊ အခြေအနေက ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတော့ အန်ကယ်တို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြည့်ပါသေး”

တယ်။ အခုလည်း သမီးဒက်ဒီအတွက် အကောင်းဆုံး အသက်
ဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ညည်းကိုကိုရော”

ညည်းကိုကိုရော တဲ့။

ဟင်အင်း...ပန်ယောင်ဘဝမှာ ကိုကိုဆိုတဲ့လူ မရှိ
ဘူးဟု ပန်ယောင် စိတ်ထဲမှ ဖြေနေမိသည်။ ကျောက်ရုပ်တစ်
လုံး ငြိမ်သက်ငေးမောသွားသည့် ပန်ယောင်ပုံစံက ဖြူဖျော့အေး
နေ၏။

“ဟဲ့...သမီး...သမီး စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်၊ လျှော့
လိုက်၊ ငိုလေ...ငိုပစ်လိုက်၊ အောင့်မထားနဲ့”

အဆက်မပြတ် သတိပေးသံနှင့်အတူ ပန်ယောင်ကိုယ်ဝယ်
ကို ခါယမ်းလှုပ်ကိုင်နေ၏။ နှုတ်မှလည်း ပန်ယောင် အဆက်မပြတ်
ငိုချပစ်လို့ သတိပေးနေရာမှ ပန်ယောင် နဖူးပြင်မှ ဒဏ်ရာကို
သတိပြုမိသွားပုံနှင့် ဆရာမတစ်ယောက်တို့ခေါ်ကာ ဆေးထု
ခိုင်းနေ၏။

ပန်ယောင်ဇော်ကို ဆရာမလေး ဆေးထည့်ပေးနေချိန်မှ
ပင် အင့်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ပန်ယောင် ငိုချလိုက်သည်။ တသိ
သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော ပန်ယောင်ကို ဆရာမက ကြင်နာစွာစွေဖု
ထား၏။ ပန်ယောင်ဇော် ငိုရှိုက်နေဆဲ ဒက်ဒီအခန်းဆီမှ ကြေညာ
ကွဲကွဲ ရေရွတ်ခေါ်ငင်လိုက်သည့် မာမိုအသံကို စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်
ကြားလိုက်ရသည်။

ဒက်ဒီ...ပန်ယောင်တို့မိသားစုကို ထာဝရခွဲခွာသွား
ဆိုသော အသံက ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသည့် နှလုံးသား

၁၉၈

သိပေးလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ဒက်ဒီဟု တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်
နေရာမှာ ပျော့ရွေသတိလစ်သွားခဲ့သည်။

ဒက်ဒီ၏နောက်ဆုံးခရီးက တိတ်ဆိတ်ကြွေကွဲစွာ ပြီးဆုံး
သွားခဲ့သည်။ ပန်ယောင်သည်လည်းကောင်း၊ မာမိုသည်လည်း
ကောင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မည်သည့်စကားမှမပြော
နိုင်အောင် နှင့်ဆို့ကြွေကွဲလျက် မမြင်နိုင်သည့်အရပ်သို့ ထွက်ခွာ
သွားသည့် ဒက်ဒီအတွက် ထိခိုက်စွာ မျက်ရည်ကျလျက်ရှိ၏။

ဒက်ဒီကို မြေချသည့်နေ့က လာရောက်ပို့ဆောင်ကြသည့်
ပန်းနီသည် အသိမိတ်ဆွေတချို့က ‘မောင်ကျော်ရိုးမတစ်ယောက်
လည်း မမြင်ပါလား’ ဟု အချင်းချင်း တီးတိုးမေးမြန်းနေခဲ့ကြ
သည်။ အဲဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ပန်ယောင်ဇော် ဘယ်လို တုံ့ပြန်
ပြောဆိုခဲ့သလဲ။ ပန်ယောင် မမှတ်မိချင်တော့ပါ။ နာနာကြည်းကြည်း
ပင် မမှတ်လိုက်ချင်သည်။ ထိုမေးခွန်းအတွက် ပန်ယောင်မှာ
အဖြေတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူနှင့်ပတ်သက်၍ အမေးမြန်းခံရတိုင်း
ပန်ယောင် ဒက်ဒီ၏ဓာတ်ပုံကြီးကို ငေးကြည့်၍လည်းကောင်း၊
တမင်မကြားဟန်ပြု၍လည်းကောင်း နှုတ်ပိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

လူမှုရေးအရတောင်မှ သူ ရောက်မလာနိုင်တော့ဘူးလား
ဟု တွေးရင် ရင်မှာ နာကျင်ခံခက်ဖြစ်ရသည်။ (နောက်မှ သိရ
တာကတော့ ထိုစဉ်က ဒက်ဒီဆုံးတာကိုလည်းမသိဘဲ အားလုံး
နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ အခန်းတံခါးပိတ်၍ အရက်တွေ
အလွန်အကျွံ သောက်နေခဲ့သည်တဲ့)

၁၉၉

www.burmeseclassic.com

ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုအချိန်က မည်သူမျှ တစ်စုံတစ်ရာ သံသယမရှိခဲ့ကြသော်လည်း နာရေးကြောင့် မင်္ဂလာရက်ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့သည်ဟု ရိုးသားစွာ ထင်မှတ်နေကြဆဲ ဒက်ဒီဆုံးသွားပြီး တစ်လတိတိအကြာမှာတော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့အစ်မရှိရာ အမေရိကန်သို့ ကိုကို ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် လူအများ၏ သံသယမေးခွန်း၊ မျက်လုံးအကြည့်များ၊ စကားများစွာကြားမှာ သူမ အလုံးအလဲ ကျရှုံးသွားရတော့သည်။ သူမသည် သတင်းအမျိုးမျိုး ချဲ့ကားပြောဆိုနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတော့သည်။

လက်ထပ်ခါနီးဆဲဆဲ သတို့သားက ပစ်ခွာသွားသည့် အသစ်စက်စက် သတို့သမီးလောင်း၏ သတင်းက ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုးနှင့် တမဟုတ်ခြင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဘယ်လောက်များ ဆိုးရွားခဲ့သလဲဆိုလျှင် ပန်ယောင်ဇော် ကျောင်းတက်၍ မရနိုင်အောင်ပင် မွန်းကြပ်ခါးသက်ဖွယ် စကားများနှင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်၍ အားလုံးကို ဂရုမစိုက်မိအောင် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ လူသဘာဝအတိုင်း အကောင်းထက် အဆိုးဖက်ကို ဦးတည်သော စကားများကြောင့် ကျောင်းနှင့် ဝေးရာသို့ လွင့်ခဲ့သည်။ မာမီကတော့ ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းစိတ်၊ သမီး၏ ဆိုးရွားလှသည့် ကံကြမ္မာကို မျက်ဝါးထင်ထင် ကြားသိရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီးနောက် ထိုစိတ်နှင့်ပင် အိပ်ရာထက်မှာ ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားသည်။

ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုထက်ပိုပြီး နာကြည်း

ခါးသက်သွားစေခဲ့သည့် နောက်ထပ် လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခုကတော့ သူပိုင်ဆိုင်သည့် သင်္ဃာတိုက်ခြံကြီးနှင့်တကွ အတွင်းပစ္စည်းများအားလုံး ပန်ယောင်အား အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်ထားသည့် စာချုပ်စာတမ်းများ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြန်လည်ဆယ်ယူ၍ မရနိုင်တော့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာများကို ထိုအရာများနှင့် တန်ဖိုးဖြတ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် ပန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားသည် တစ်စစီ ချွေးကြွစုတ်ပြတ်သတ်လျက် အသက်မသေရုံယဲ့ယဲ့ အနက်ရှိုင်းအပြင်းထန်ဆုံး ဒဏ်ရာများ ရရှိခဲ့သည်။ ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ခံနိုင်ရည်မရှိသော မာမီက ဒက်ဒီဆုံးပြီး လေးလအကြာမှာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့၏။

အခု သူပြန်လာပြီ။

ပန်ယောင်ဇော်ဘဝအတွက် အရက်စက် အပြင်းထန်ဆုံး ဓာနာတွေကို သွေးအေးစွာ စီရင်ချက် ချမှတ်ခဲ့သော ဦးကျော်ရိုးမဆိုသည်လူ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာခဲ့ပြီ။ အဲဒီယောက်ျားကို ပန်ယောင်အသွေးအသားထဲက ခါးစိမ့်နေအောင် နာနာကြည်းကြည်း မုန်းတီးနေ၏။

သူနဲ့များ မလွဲမသွေ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရဦးမယ်ဆိုရင် အခုတစ်ခါ မတုန်လှုပ်ဘဲ ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်ရမယ့် ပထမဦးဆုံး စကားဟာ ဘာပါလိမ့်။ ဒီတစ်ခါ ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ပန်ယောင်ထပ်ဆုံခဲ့ခြင်းဟာ ဟိုးအရင်တုန်းကလောက် မဆိုးရွားနိုင်တော့ပါ။

ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်ယောင်မှာ သူ့အတွက် နောက်ထပ်
ပေးစရာ အရုံးဆိုတာ မရှိတော့လို့ပါ။

ထို့နောက် ပန်ယောင်ဘာသာ ခေခွဲရခက်သော ရယ်နည်း
နှင့် တိုးအက်ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ အပြင်မှာတော့
မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲ။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၁၄)

ရွှေရောင်တောက်ပနေသော ညနေခင်းဆည်းဆာက
ကျုံးနှင့်ရေပြင်ကို ပို၍တင့်တယ်ခန့်ညားသွားစေ၏။ လေညှင်းသဲ့
သဲ့က ဘဝင်ငြိမ့် အသည်းအေးစရာဖြစ်သော်လည်း ပန်ယောင်ဇော်
အတွက်ကတော့ဖြင့် မငြိမ်းအေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ဆံပင်တချို့ လေမှာ
ရော့မျောပါသွားကြသည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင် ပန်ယောင်ဇော်၊ ကိုယ်
ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ အခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်က ပြန်လာပြီးက
တည်းက တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ”

ဩဂျိုကြည်သောအသံက တစ်မျိုးမှားထောင်၍ ကောင်း
သည်ဟု ထင်သည်။ အကဲခတ်ဟန် မျက်ဝန်းညှိများတွင် နူးညံ့
သိမ်မွေ့မှုကို မြင်ရသည်။ ပန်ယောင်ဇော်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် အရပ်
ချင်း မတိုမီးမယိမ်း ဖြစ်နေသည်မှလွဲ၍ ယောက်ျားပီသသော
ရုပ်ရည်က ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်
နှင့် အထူးကုဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးထားသော ထိုယောက်ျားတွင် အေးချမ်း
သိမ်မွေ့မှု၊ စာနာကြင်နာမှုတွေ အပြည့်အဝရှိနေမှန်း သိပါလျက်နှင့်
ဘာလို့များ ပြန်မချစ်မိပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ဘာသာပင် နားမလည်နိုင်

သည့် မေးခွန်းကို အကြိမ်ကြိမ် မေးနေမိသည်။

“ထင်လို့ပါ ဆရာ၊ ပန်ယောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ နည်းနည်းပင်ပန်းသွားလို့ပါ”

ပန်ယောင်၏ အဖြေကို ခေါင်းတဆတ်ညှိတ်လျက် အသိအမှတ်ပြုပေး၏။ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို ငေးကြည့်ရင်း ပန်ယောင်၏ရင်မှာ စူးနစ်သွားသည်။

ဆို...ပန်ယောင်၏ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမရချင်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့စေ့ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ရှိက်မိ၏။

“ကိုယ်...ပန်ယောင်၏ကို စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ပြောမယ့်အကြောင်းအရာကိုတော့ ပန်ယောင် သိပြီးသားဖြစ်နေမှာပါ”

မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် တက်ကြွနေသည့် မျက်လုံးများကို ပန်ယောင်၏ ရင်မဆိုင်လိုစွာ ကျုံးရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ‘ဘာမှမပြောပါနဲ့ဆရာ’ဟု တားမြစ်နေမိသည်။

“ပန်ယောင်၏”

“ဇော်”

ပန်ယောင်၏ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ဇော်တဲ့။ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲဟု သတိလက်လွတ် မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုမေးခွန်းကို ပန်ယောင် မမေးပါ။

ပန်ယောင် ဒါမှမဟုတ် ဒေါက်တာပန်ယောင်၏။

အရာရာဟာ ပန်ယောင်၏အတွက် စိမ်းကားရက်စက်

မှုအပေါင်းနှင့် ခါးသီးခဲ့သည့် ရက်များစွာက ပန်ယောင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် တိကျစွာ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။

ဒေါက်တာပန်ယောင်၏ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် စိတ်ဓာတ်ရေးရာမှအစ ဦးတည်ရည်မှန်းချက်တွေအဆုံးအားလုံး လက်တွေ့ကျကျ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ပန်ယောင်၏ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သွေးပျက်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ဒေါက်တာပန်ယောင်၏ ဘဝကို ရန်ကုန်မြေကို စွန့်ခွာလျက် မန္တလေးမြို့ တစ်နေရာမှာ တိတ်တဆိတ် ပြန်လည်မွေးဖွားခဲ့သည်။ ပန်ယောင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သော တခြားမိန်းကလေးတွင်သာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုပါက ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့ဘဝကို စိတ်အနာကြီးနာကာ လောကကို အရှုံးပေးလိုစိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားနိုင်စရာရှိသော်လည်း ပန်ယောင်၏ ထိုခပ်ညှညအမျိုးအစားမှာ မပါဝင်ခဲ့ပေ။

ပန်ယောင်၏သည် မိန်းကလေး၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်၊ နာကြည်းခါးသက်ဖွယ်၊ ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးများကို မေ့ပျောက်ထားပြီး မည်သည့်အပေါင်းအသင်းမှ မထားဘဲ ကျောင်းနှင့်အိမ် စာနှင့်လက်တွေ့ပညာ ဆည်းပူးရုံမှတစ်ပါး တခြားမည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်မှ မသွားဘဲ ဒေါက်တာပန်ယောင်၏ ခေါ်တွင်ရစ်စေမည့် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ဒေါက်တာပန်ယောင်၏ တစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အချစ်နှင့် ရက်စက်မှုများကြောင့် ဘဝကို အရုံးပေးသွားရမည်ဆိုလျှင်တော့ ပန်ယောင်အဖြစ်က ဆယ်ခါ ပြန်မက သေဆုံးပြီးသားဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

“ဇော်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့် ပြုမိလို့လည်း ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်”

အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရခက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပန်ယောင်ဇော် ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေသည့် ဒေါက်တာ မင်းဒွန်းကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပန်ယောင် ဘာပြောရမှာလဲ ဒေါက်တာရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ဗျာ”
ပန်ယောင်ဇော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူပြောသလို ဖြစ်သင့်တာကိုလည်း သိနေပါလျက်နဲ့ မလိုက်လျောနိုင်တာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြနေမိသည်။ ဒါကိုပဲ ပန်ယောင် နှလုံးသားက ခါးသက်လွန်းလှပြီ။

“ပြောချင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိ ပန်ယောင် နှလုံးသားတွေ နာကျင်နေတုန်းပဲ၊ အရိုးသားဆုံးနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံး ဝန်ခံရရင်တော့ ဆရာရယ် အခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကိုအသွားမှာ ပန်ယောင် သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဪ”

“ဒါတွေကို ပန်ယောင် ဘာလို့ပြောနေတာလဲဆိုတော့ ဆရာအပေါ်မှာ ပန်ယောင် အမြဲတမ်း မလိမ့်ညာခဲ့ဘူးဆိုတာ ဆရာ သိစေချင်လို့ပါ”

“ဇော်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်”

သူ့ထဲမှ အသံတိုးတိုး ထွက်လာသည်။ ပန်ယောင် ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆိုးရွားသည့် အတိတ်မှအဖြစ် အထွက်အားလုံးကို ရိုးရှင်းပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံခဲ့ပြီးသားမို့ ပန်ယောင် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အပြည့်အဝ နားလည်နေမှာ သေချာပါ သည်။ မှိုင်းညှိသွားသည့် မျက်ဝန်းညှိတွေကို မြင်လိုက်ရသည့် အနိက်အတန်မှာတော့ စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွား သည်။

“ပန်ယောင်ဘက်က ဆရာအပေါ်မှာ လှည့်စားသလို ရိုး ဖြစ်နေခဲ့သလားဟင်၊ အဲဒါတစ်ခုတော့ ပန်ယောင် အစိုးရိမ် ဆုံးပဲ”

သူက ဦးခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါးယမ်းရင်း ခပ်ငွေ ငွေ ပြုံးပါသည်။

“ဇော်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မလှည့်စားခဲ့ပါ တူး၊ လှည့်စားဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဇော်ရဲ့ အဲဒီ လို့ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုကိုပဲ ကျွန်တော်က သဘောကျတာ”

“အို”

ပန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားက သိသိသာသာ အခုန်မြန် လာသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီစကားကိုမှ ရွေးပြီးပြောလိုက်တာလဲ ဆရာရယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေတုန်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်

လည်း အဲဒီစကားလုံးတွေနဲ့ပဲ ယန်ယောင်ဘဝကို အနိုင်နဲ့ ပိုင်းသွားခဲ့တာပါ။ ဆရာအရင် အဲဒီလူက ဒီစကားပြောသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ သာ ဆရာသိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီစကားကို ရွေးချယ်ခဲ့မိတဲ့ ဆရာကိုယ်ကိုယ်ကို နောင်တရသွားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

“ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ဇော်တို့ ဘာတွေပြောဖြစ်ကြသေးလဲ”

လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဆုံခိုက် ယန်ယောင်ကို တမ်းတမ်းတတ်ကြည့်သွားသည့် မျက်လုံးတွေ။ အဲဒီမျက်လုံးတွေရဲ့ /နောက်မှာ ရက်စက်ခြင်းတွေ၊ ကလွဲစားချေလိုခြင်းတွေ သေချာပေါက်ရှိနေတာကို ယန်ယောင် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

“ဘာမှမပြောဖြစ်ကြပါဘူး ဆရာ၊ သူနဲ့ ယန်ယောင် လေယာဉ်ကွင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံခဲ့ကြတာကလွဲပြီး ပြောစရာ စကား မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စားပွဲနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်လျက် ပြောလာသဖြင့် ယန်ယောင် နှလုံးသားက ထုံကျဉ်အေးစက်သွား၏။

“ဆရာ...ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

ယန်ယောင်အသံက အေးစက်ပြတ်တောင်းနေ၏။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဇော်အတွက်တော့ ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာစကားမရှိဘူးဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်ရိုးမအတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဇော် ကျွန်တော်ကိုပြောပြခဲ့တုန်းက ဦးကျော်ရိုးမဟာ သူ့အစ်မရှိတဲ့ အမေရိကန်

ရက်သွားတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ မြန်မာပြည်မှာ သူ့အတွက် ယောဇဉ်တွယ်စရာ ဘာမှမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။

ဇော်ကလွဲရင်ပေါ့လေ၊ အခု သူ ဒီကိုပြန်လာတယ်၊ အချိန်တွေ တော်တော်ကြာပြီးမှ ဒါ ပထမဆုံး ပြန်လာတာနော်၊ ဒါ ဘာအတွက်ကြောင့်လို့ ဇော် ထင်လဲ”

ယန်ယောင်ဇော် ရုတ်တရက် မည်သည့်စကားမှ ပြန်မဖြေခဲ့။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာ၏။ ဆရာစကားတွေက ယန်ယောင် တမင်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ထားသည့် အကြောင်းအရာတွေကို အသစ်တစ်ဖန် မွေဖွားပေးဦးတော့မည့် အနေအထားကို အတိအကျ ရည်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။

ဦးကျော်ရိုးမ...ဘာအတွက် ပြန်လာခဲ့တာလဲ။

ယန်ယောင်ဇော် မထင်တတ်ပါ။ ထင်တတ်ခဲ့ရင်တောင် မထင်တတ်အောင် နေရတော့မည့် အခြေအနေတွေက ယန်ယောင်ကို ထာဝရ ခြောက်လှန့်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဇော် မဖြေချင်ရင် နေပါ၊ ဇော်ကံ့ယံးစား ကျွန်တော်ဖြေကြည့်ပေးမယ်၊ ဦးကျော်ရိုးမ ဒီကိုပြန်လာတာဟာ ဘာအတွက်ပဲ”

“အို...မဖြစ်နိုင်တာ ဆရာရယ်၊ ယန်ယောင် သူ့ကို ပိတ်ပန်တယ်”

ယန်ယောင်ဇော် စကားအဆုံးမှာ ဆရာထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ ယံစောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုရယ်သံ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ယန်ယောင် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါသည်။

ပန်ယောင်ဇော် ပြောနေတာတွေကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့သဘော။ မရယ်နဲ့... ပန်ယောင်ကို အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်တွေ မရယ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ပန်ယောင် ဦးကျော်ရိုးမကို ပြောမပြော အောင် မုန်းတီးနာကြည်းခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“ဇော်က အခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်သဘောတရားထင်တယ်”

အရာရာကို နားလည်သဘောပေါက်ထားသည့် မျက်လုံးများကို ငြိမ်းချမ်းဖွယ် မြင်ရသည်။ အို... အဲဒီလိုအကြည့်တွေက ပန်ယောင် မလိုချင်ဆုံးပဲ။

“ပန်ယောင်ကိုယ်ပန်ယောင် မသိသေးဘူးလို့ ဆရာထင်နေလို့လား၊ ဒါဆို ဆရာ အထင်မှားသွားပြီ၊ ပန်ယောင် သူ့ဘယ်လောက်မုန်းတယ်ဆိုတာ ပန်ယောင်ကိုယ်ပန်ယောင် အသိဆုံးပဲ”

ဆရာက သူမစကားကို တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ခြင်းမပြုဘဲ ပြုံးနေသဖြင့် အခံရခက်စွာ အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။

ပန်ယောင်ဇော်စကားတွေကို မယုံကြည်နိုင်တော့လောက်အောင်ကိုပဲ ဦးကျော်ရိုးမဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ ပန်ယောင်အချစ်တွေက အဲဒီလောက်ကြီး စူးနစ်ပျော်ဝင်ခဲ့တာလား။ မုန်းလိုက်တာပဲ။

“အအေးတွေ မပူခင် သောက်လိုက်ပါဦး ဇော်”

အအေးခွက်ကို ပန်ယောင်ရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ပေးရင်းပြောလိုက်တော့ ပန်ယောင်ဇော် ရင်ထဲမှာ အခံရခက်သွားသည်။

“ဆရာပြောရမှာ အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ပန်ယောင်ဇော်အသံက ဒဏ်ရာရထားသည့် သတ္တဝါကောင်၏ အသံနှင့်တူလှ၏။ နာကြည်းခြင်းဖြင့် စိမ်းတောက်သည့် ပန်ယောင်မျက်ဝန်းများဆီသို့ တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီးမှ ကြည့်လွှဲသွားသည်။

စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ကပ်ဖွာရင်း ပန်ယောင်ဇော်အတွက် ဆင်တော်ဆုံးဖြစ်နိုင်မည့် စကားလုံးတစ်ခုခုကို ရွေးချယ်နေပုံရသည်။ ပါးလှပ်သေသပ်သည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲပေါ်တွင် တွဲခိုနေသည့် စကားရက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်သွင်းနေရာမှ ပန်ယောင် မျက်ဝန်းထဲကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စူးစိုက်ကြည့်၏။

စူးစမ်းအကဲခတ်ဟန် မျက်လုံးတွေကို ပန်ယောင် နည်းနည်းမှ အကြည့်မလွှတ် တုံ့ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပန်ယောင် မျက်လုံးထဲက အဖြေကို ရှာနေတာဆိုရင်တော့ ဆရာ ရရှိမယ့်အဖြေက နာကြည်းခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ အမုန်းတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“ကိုယ် ဇော်ကို ဘာပြောရမလဲ”

အကြည့်ကိုလွှဲ၍ ခပ်လေးလေးပြောသည်။ ဆရာကို ပန်ယောင်ဇော် မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေမိသည်။ ပန်ယောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာမှာ တကယ်ပဲ ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား။

ဟင့်အင်း... ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေပဲ။

ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပန်ယောင် သဘောထားအမှန်ကို ဆရာ ဘယ်လိုမှမလိမ်ညာစမ်းပါနဲ့။

“တစ်ခုခုပေါ့ ဆရာ၊ ဥပမာ ဦးကျော်ရိုးမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပန်ယောင်ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို ဆရာ မယုံဘူးဆိုတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်စကားက အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလို့ ဇော် ငြိမ်းနိုင်လို့လား”

ပန်ယောင်ဇော် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါ ပန်ယောင်ကို အထင်သေးတာ ဇော်ကားလိုက်တာပဲဟုတွေးကာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းသွားသည်။

ဦးကျော်ရိုးမကို မုန်းတယ်...သိပ်မုန်းတယ်။

ဒါဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ပန်ယောင်ရဲ့ သစ္စာတရားပဲ။

“ဆရာပြောတာ လုံးဝမမှန်ဘူးလို့ ပန်ယောင် တိတိကျကျ ငြင်းပါတယ်၊ ပန်ယောင် သူ့ကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ မုန်းတီးနာကြည်းသွားမှာပါ”

ဆရာမျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လျက် လေးနက်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ပန်ယောင်ဇော် စကားအဆုံးတွင် ဆရာမျက်နှာမှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ထွန်းသွား၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဇော်စကားကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဇော် လက်ထပ်နိုင်မလား”

ဆရာစကားကြောင့် ပန်ယောင် တစ်ကိုယ်လုံး လောင်

နွမ်းသွားသည်။ ဆရာမျက်ဝန်းတွေထဲကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ပန်ယောင်ကို လှောင်ပြောင်ရာလိုပူတွေများ ရှိနေမလား။ ကြင်နာနူးညံ့သော တောင်းခံချက်မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ပြုန်းခနဲ ဆုံစည်းလိုက်သည့် အခိုက်အတန့်တွင် မှားယွင်းသွားသည့် ပန်ယောင်၏ အတွေးအခေါ်အတွက် ရှေးရိုးစွာ ရိုးသားမှုကို အားနာသွားသည်။

တဆိတ် ဆရာရယ် ပန်ယောင်ကို အဲဒီစကားတွေနဲ့ ကျွန်းပူပြီး စိန်မခေါ်ချင်စမ်းပါနဲ့လား။ ဒါဟာ ပန်ယောင်အတွက် ခံစားရန် ပီရိသေသပ်တဲ့ တိုက်ကွက်မဟုတ်ခဲ့ရင် ဆရာရဲ့ ရိုးသားအတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူနေပါရစေ။

“ဟင်...ပြောပါဦး ဇော်၊ အဲဒီလိုမျိုး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှိနိုင်သေးရဲ့လား”

ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းအကြည့်များကို ရင်မဆိုင်နိုင်စွာ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဆူဝေမွန်းကြပ်၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအစစ်အမှန်ကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ဘဝတွေ ရှိသေးလို့လား။ ငြောလိုက်စမ်း။

ဆရာက ပန်ယောင်ဇော်ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်နေပြီ။ အဲဒီအတွက် အဖြေက ဘာလဲ။ မျက်လွှာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင့်တင်၍ ဆရာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာက စကားကို တစ်လုံးချင်း ခပ်အေးအေးပြောလိုက်သည်။

“တစ်နေ့တော့ ပန်ယောင် စဉ်းစားနိုင်မှာပါဆရာ”

ပန်ယောင်ဇော် စကားအဆုံးတွင် ဝင်းလဲ့သွားသည့် မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ဒါ အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲဟု တွေးလျှင် သက်ပြင်းခပ်ဖွဖွ ချမိသည်။ ဒီကိစ္စမှာ ပန်ယောင် မမှားဘူးဟု ယုံပါတယ်ဆရာ။ တကယ်တော့ ပန်ယောင်ဘဝရဲ့ လက်ကွဲဆရာ ဆိုတာ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ ဆရာလိုယောက်ျားမျိုးပဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“အဲဒီ တစ်နေ့နေ့ဆိုတာ ကျွန်တော် သိခွင့်ရမလားဟာ ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ ဆရာ၊ အဲဒီ တစ်နေ့နေ့ဆိုတာပဲ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်နေပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီလောက် သိခွင့်ရရင်ပဲ ကျွန်တော့်ဘက်က ကျေနပ်ရမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အနာဂတ်ခန့်မှန်းတာ သိပ်ကိုလှပစေရမယ်ဆိုတာ ဇော် ယုံပါ”

“ယုံပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာစကားကို ပန်ယောင် ထာဝရ ယုံကြည်နေမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော် ဘာဖြစ်လို့များ ဆရာလိုလူမျိုးနဲ့ အရင်က ဆုံး တွေ့ခွင့်မရခဲ့တာပါလိမ့်။

ဒါဟာ မှားယွင်းမှုပဲ။

အဲဒီမှားယွင်းမှုကြောင့်ပဲ ပန်ယောင်ဇော်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး

ပန်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လိုမှ မလှပနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ပြီးချင်နေသည့် ဆရာမျက်နှာကို တိတ်တဆိတ်လေးမော့ကြည့်ရင်း မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်နေကြသည့် လူတွေ အကြောင်းကို တွေးနေမိတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၅)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အေးမြသည့် ဆောင်းညသည် အိပ်မပစ်ရက်နိုင်အောင် လှပလွန်းလှသည်။ ထို့အတူ အိပ်ပျော်နိုင်သူများအတွက် ထိခိုက်နာကြည်းစရာကောင်းအောင်လဲ အထီးကျန်ဆန်လှသည်။ ပန်ယောင်ဇော်သည် အိပ်ရာထက်မှ တွန့်လိမ့်၍ အိပ်ပျော်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြည့်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်စွာ အိပ်ရာကို ကျောခိုင်းလိုက်ရတော့သည်။

ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စိမ့်အေးသည့် ရေခဲငွေ့များက ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ယူပြီး ဖြစ်သွားသည်။ အဆီးအနှောင်ကင်းမဲ့သော ဆံပင်များက မြောက်မြန်လေနှင့်အတူ လွင့်မျောသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ခပ်လျော့လျော့မှီရင်း နက်မှောင်သောညကို ပန်ယောင် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။

အလင်းတစ်ကွက်၊ အမှောင်နှင့်ရော၍ လှပနေ၏။ ရေခဲငွေ့များက သူမ၏အရေပြားများကို တင်းမာအေးစက်နေစေသော်လည်း ရင်တဲမှာ အပူမီး စီးဆင်းနေဆဲဖြစ်၏။ အဲဒီမီးတောက်

ကတော့ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းအေးမသွားနိုင်မဲ့ မီးတွေပါပဲ။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ ရက်စက်လိုခြင်းတွေ ဖြစ်ပြီးပြင်းတောက်လောင်နေသည့် မီးတွေပါ။ ပန်ယောင် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့နှင့်အတူ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ညအိပ်မီးပြာပြာနှင့် ပန်ယောင်အခန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပန်ယောင်ကိုယ်ပန်ယောင် သတိမထားမိခင်မှာပင် အဝတ်ထည့်ထားသည့် နှစ်ထပ်ဗီရိုကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ဆုံးထပ်နေရာဆီမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ရှည်မျောမျော သေတ္တာလေးတစ်ခု။

အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ အဖုံးကို ညင်သာစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည့် စာရွက်တစ်ထပ်ကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက် သေတ္တာလေးကို ခုတင်ပေါ်သို့ချကာ စာရွက်များကို တစ်ခုချင်း ညင်သာစွာ ဆွဲယူဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပန်ယောင်ဇော်နာမည်နှင့် လွှဲပြောင်းပေးထားသည့် သဇင်မြိုင်မြိုကြီးနှင့် သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို အမည်စာရင်းနှင့်တကွ အတိအကျ ရေးပေးထားသည်။ စာရွက်ထုပ်၏ အောက်ဆုံးမှ ယွန်းဖူးလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် ရတနာတွေက ပန်ယောင်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေကြသည်။

ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ပန်ယောင်အတွက် နစ်နာကြေး အဖြစ် ပေးလျော်သွားသည့်သူက တစ်ခါတုန်းက ပန်ယောင် အသက်မက အရူးအမူး ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့သော ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်များ အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်များ နာကြည်းမုန်းတီးစရာ အဖြစ်အပျက်တွေလဲ။ အဲဒီယောက်ျား နည်းနည်းလေးမှ တွေးမိစဉ်းစားမိပုံမရဘူးနော်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဘယ်လိုမှ အဖတ် ဆယ်လို့မရအောင် ကျဆုံးရှုံးနိုင်သွားချိန်မှာ သိန်းပေါင်းများစွာတန် တဲ့ ဟောဒီ အဖိုးထိုက်တန်လုပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘာများအသုံးဝင်နိုင်ခဲ့သလဲ။ ဘာများ အကူအညီပေးနိုင်ခဲ့လို့လဲ။

ပန်ယောင်ဇော် နာကြည်းဆွေးမြေ့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ခါးသီးမုန်းတီးမှုတွေ ပြည့်လျှံနေသည့် ထိုအပြုံး၏အေးစက်မှုက ကြောက်စရာကောင်းအောင် သွေးအေးရက်စက်လွန်းလှသည်။ အစိမ်းရောင်တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ညသည် ပို၍စိမ့်အေး နက်ရှိုင်းလာ၏။ အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေပါလျက်နှင့် အိပ်၍မပျော်နိုင်။ မျက်ဝန်းကြောင်များ နှင့် ခြင်ထောင်မိုးဖြူဖြူကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းခြင်းက အထီးကျန်ဆန်လွန်းသည့် ပန်ယောင်ဇော်အတွက် ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံး ပုံပြင် တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြနေသည်နှင့် တူလှသည်။

အတိတ်က မေ့လျော့ထားသမျှသည် ဆေးမပီသော ရုပ်ရှင်တစ်ခု၏ အနှေးပြကွက်များနယ်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်၊ နာကြည်းထိခိုက်ဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းစောဖွယ်၊ မုန်းတီးခါးသက်ဖွယ် ရာများက ပန်ယောင်အပါးမှာ အသံတိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိနိုင်ခင်မှာပင် မျက်ဝန်း တစ်ဝိုက်မှာ ရွှံ့စိုနေသော ပူနွေးစေးထန်းသည့် မျက်ရည်များနှင့် ပေလူးလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ပန်ယောင်နှလုံးသားသည် ဘယ်နေရာ ကမှန်းမသိ ဆတ်ဆတ်နာကျင်သွားတော့သည်။

ဒီမျက်ရည်တွေဟာ ဦးကျော်ရိုးမအတွက်ဆိုရင် ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒီယောက်ျားအတွက် ပန်ယောင်ရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်တော့ဘူးဆိုတာ တစ်သက် မမေ့အောင် သင်ခန်းစာပေးခဲ့ပြီလေ။ နာကြည်းစိတ်နှင့် မျက်ရည် များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စိမ့်အေးနက်မှောင်သော ရှည်လျားသည့် ဆောင်းညတစ်ညကို နာကြည်းပင်ပန်းစွာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်း ရင်း မောပန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“ “ “

www.burmeseclassic.com

“မမ”

မှန်ရှေ့တွင် အချိန်မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေမိသည်မသိ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး၏ အသံကြားမှပင် ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာသည်။

“ဘာလဲ အညို”

“ဟောဒီမှာ ဆရာထိမ်က ပေးခိုင်းလိုက်တာဆိုပြီး သဇင်ပန်းတွေ လာပို့သွားပါတယ်”

ငှက်ပျောဖက်နှင့် သေချာစွာ ထုပ်ပိုးထားသည့် သဇင်ပန်းခက်များကို သူမလက်ထဲသို့ တရှိတသေ ကမ်းပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဖြူဖွေးလှပသည့် သဇင်ပန်းခိုင်များကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လျက် ရင်မောစွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

ဆရာကတော့ ပန်ယောင်ကို သူဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒတွေ အတိုင်း တကယ်လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကြိုးစားနေပေပြီ။

ဗန်ယောင်ဇော်ဘဝမှာ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်ဆုံး၊ မသွားချင်ဆုံးနေရာမှာ မင်္ဂလာဇေညီခံပွဲတွေပဲဖြစ်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏

ချစ်သစ္စာ ချစ်ပန္နက် စိုက်ထူသည့်ပွဲမှာ ပြီးရှင်ကြည်နူးနေသည့် အပျော်မျက်နှာများကို မြင်ရတိုင်း သူမနှလုံးသားကို မီးသဂြိုဟ်ခံရသည့်နှယ် ပန်ယောင်အဖြစ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကာ အမင်္ဂလာပွဲတွေ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်မှဝေဒနာများစွာကို အသစ်အသစ်ဖြစ်အောင် ခံစားစေတတ်သော ထိုမင်္ဂလာပွဲများကို ပန်ယောင်ရင်မဆိုင်ချင်စွာ ရင်မဆိုင်ရဲစွာဖြင့် အခုတော့ မဖြစ်မနေ သွားရပါဦးမည်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကာလများစွာ အထိ မည်သည့်အလှအပကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ပစ်ပယ်ထားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာပန်ယောင်ဇော် ဘဝအတွက် အခုတစ်ကြိမ်မှန်ရှေ့မှာ အကျအနထိုင်၍ အလှပြင်မိခြင်းသည် ဒါ ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်အပြီးမှာ ပန်ယောင် မှန်ထဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ အလွန်တရာ အံ့သြမယုံနိုင်ဖွယ်ရာသော လှပလွန်းသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် အလှအပများကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်စုံစီမံထိုင်ငေးနေချင်စရာကောင်းသော မိန်းမပျိုလေးမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကံအဆိုးဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသောအခါ ရင်ထဲမှာ နှင့်စို့လိုက်တာသွားသည်။ ဒီလောက်လှပတဲ့ မိန်းကလေးကို သိပ်ကံဆိုးရှာတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ပြောရင် ဘယ်သူတွေက ယုံကြည်ကြမှာလဲဟင်။

ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ ချောမောလှပမှု ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို အားကျချီးမွမ်းနေတဲ့သူကတော့ ပန်ယောင်ကတော့

www.burmeseclassic.com

ရယ်ချင်သည်။ သူတို့တတွေ အားကျဂုဏ်ယူချင်နေကြတဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ဘဝကတော့ လူတွေကြားထဲမှာ ချမပြရဲလောက် အောင် ဆိုးရွားပက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် သွားကြမယ်ထင်ပါရဲ့။

နာကြည်းကြေကွဲစွာ ပြုံးမိပြန်သည်။

ပန်ယောင်ဘဝ သိုးဆိုးရွားရွား ရှုံးနိမ့်နေချိန်မှာ ဖန်းဖန်နေ ဖို့ ပန်ယောင်နဲ့ မသင့်တော်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ပန်ယောင်အတွက် ပန်းပန်နိုင်မယ့် နေ့သစ်တစ်နေ့တာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှိချင်ရှိလာနိုင် ဦးမှာပါ။ အဲဒီအခါကြမှပဲ ဆရာအလိုကျ ပန်ယောင် ဖန်းဖန်ပါရစေ။

သင်ပန်းတွေကို ဘုရားမှာ လှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အညှို့ကို လိုအပ်တာများ မှာကြားပြီး ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ခန်းမတစ်ခုကို ဦးတည်လိုက်သည်။

ပန်ယောင်ခေါ် ရောက်သွားချိန်တွင် ဂုဏ်သရေရှိ မျက်နှာ ကြီးအသိုင်းအဝိုင်းမို့ လူတွေရော၊ ကားတွေပါ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ထုပ်ကို ရင်မှာဝိုက်ရင်း ခန်းမထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက် သည်နှင့် အသင့်စောင့်ကြည့်နေဟန်တူသော ဆရာက ဝင်းလက်သော မျက်နှာဖြင့် ကြိုဆိုပါသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဇော်ရယ်၊ မျှော်သာမျှော်နေရတာ ကျွန်တော့်မှာ ဇော် လာမှလာပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

ပန်ယောင်ခေါ်၏ အလှအပများကို မျက်တောင်မခတ် စတမ်း ငေးစိုက်ကြည့်လျက် ကျေနပ်သံနှင့် ပြောသည်။

“အခုရောက်လာပြီလေ၊ ဒါ ဆရာညီမအတွက်

ဖန်ယောင်ရဲ့ လက်ဖွဲ့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇော်၊ လာ ကျွန်တော်တို့ ဟိုနေရာ လေးမှာ ထိုင်ရအောင်”

ရှုပ်ထွေးပြီးရယ်နေသည့် လူများ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်သံများကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့စဉ် မျက်လုံးများစွာ ၏ အကြည့်က ပန်ယောင်ထံမှာသာ စုပြုံရစ်နေကြသည်။

ပန်ယောင်ခေါ် မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဆရာညွှန်ပြ သည့် ခုံမှာသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဇော် သိပ်လှတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် လူမှား သွားတယ်ဗျာ၊ ဘယ်က ကလေးမလေးလဲလို့၊ ဒေါက်တာပန်ယောင် ဇော်လို့ကို မထင်မိဘူး၊ သိပ်လှတဲ့ချာတိတ်မလေးလို့ ထင်နေတာ”

“ပန်ယောင်ကို တော်ရုံပဲမြှောက်ပါ ဆရာရယ်”

“တကယ်ပြောနေတာဗျာ၊ စိတ်မချနိုင်တော့လို့ ပြောနေ တာ၊ ဇော်ကသာ သတိမထားမိတာ၊ ဇော် ဝင်လာတာနဲ့ အားလုံး က ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြတာ ကျွန်တော့်ရင်မှာ တော်တော်ကျွဲမြီး တိုသွားတယ်”

ဆရာထံမှ မကျေမနပ်လေသံကြောင့် ပြုံးမိသည်။

“ကြည့်ရုံနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ ဆရာရယ်၊ ကြည့်ပါစေ ပေါ့”

“ဇော်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှ မကျေနပ်တာ၊ အဲဒီလို ဝိုင်းကြည့်ကြမယ်မှန်းသိရင် ဒီမင်္ဂလာ ဆောင်ကို မရောက်ရောက်အောင်လာဖို့ ဇော်ကို ကျွန်တော်

တိုက်တွန်းမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

စူပုပ်ပုပ်နှင့် မျက်နှာညှိကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်မဆောင်နိုင်သော ဆရာမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဖန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးစွာ ပျော်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဖန်ယောင်ကလည်း မလာချင်ပါဘူးနော်၊ ဆရာက စကားနာတွေထိုးမှာစိုးလို့သာ လာရတာပါ”

“အေးဗျာ...အဲဒါကိုက ကျွန်တော့်အမှားပဲ၊ နောက်ဆို ဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက် တော်တော်သတိထားရမယ်”

ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ မှတ်ချက်ချသလိုလို ပြောသည်။

သတိုးသားနှင့် သတိုးသမီးတို့ ရောက်လာချိန်တွင် ဆရာထံ သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောကာ ဆရာ့ကို ခေါ်သွားသည်။

ဘာတွေအရေးကြီးနေသည်မသိ ဆရာက ဖန်ယောင်ထံမှာ ခွင့်ဖန်ကာ ချက်ချင်း ထလိုက်သွားသည်။ ဖန်ယောင်တစ်ယောက် တည်း နေရာမှ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း ခန်းမထဲဝင်လာသည့် မင်္ဂလာ သတိုးသား၊ သတိုးသမီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သာယာငြိမ်သော သည့် တီးလုံးသံအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေသည့် ကြည်နူးရင်ခန့်ဖွယ် ပျော်ရွှင်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အကောင်းဆုံး မင်္ဂလာ မောင်နှံ အပြုံးနှင့် ဝင့်ထည်နေသည့် သတိုးသားနှင့် သတိုးသမီးလေး ၏ အရှက်နှင့်အပျော် ရောထွေးနေသည့် မျက်နှာလေးကို မြင်ရ သည်။

အသားညိုညို ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်နှင့် ယောက်ျားပီသ

ရာ ချောမောခန့်ညားသည့် အင်ဂျင်နီယာ သတိုးသားက သူ၏ နှုတ်ကမ်းစာရာဖြစ်သော တက္ကသိုလ်ဆရာမလေး သတိုးသမီး၏ မျက်နှာလေးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

လှ၍ လိုက်ဖက်သော မင်္ဂလာစုံတွဲလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သတိုးသား၏လက်ကို အားကိုးတကြီး ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဆုပ်ကိုင် ကိုင်ခိုင်း လိုက်ပါလာသည့် မင်္ဂလာသတိုးသမီးလေး၏ နေရာမှာ ဖန်ယောင်၏ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့အတူ မြင့်မားသောအပျပ်ကို နှိုး၍ သတိုးသမီးလေး၏ မျက်နှာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြည့်လိုက် သည့် သတိုးသား၏နေရာမှာ ဦးကျော်ရိုးမ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် မင်္ဂလာစုံကို ငေးကြည့် နေရာမှ ဖန်ယောင်မျက်လုံးများကို အလွန်တကြား မှိတ်ပစ်လိုက် သည်။ နှလုံးသားထဲမှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေသွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အစိုးတန်လှတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို ပက်ပက်စက်စက် ရိုက်ချိုးဖျက်စီးသွားရုံမက ဖန်ယောင် ရဲ့ အချစ်နဲ့မာန်မာနတွေကို ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် စော်ကား သွားတဲ့ ယောက်ျားကို ဘယ်လိုများ သင်ခန်းစာပေး၊ လက်စားချေ ရမှာပါလိမ့်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူသိရှင်ကြား လက်ထပ် ခါနီးဆဲဆဲမှာ စွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ် ၏ ဘယ်လောက်များ နာကြည်းစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းလိုက်သလဲ။

အပြစ်ဆိုလို့ မြူတစ်မူနီစာလောက်တောင် မရှိခဲ့တဲ့

www.burmeseclassic.com

ပန်ယောင်ဇော်ရဲ့ ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝနဲ့ နှလုံးသားကို တစ်စုံတစ်
ဖြေရှင်းခွင့်မပေးတော့ဘဲ သူ့ဘာသာ အပြစ်တင် သူ့ဘာသာ စီရင်
ချက်တွေ ချမှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့ သွေးအေးစွာ ရက်စက်ရဲသေ
ထိုယောက်ျားသည် ပန်ယောင်ဇော်ကို အသက်မကချစ်လှပါချည်
လို့ တဖွဖွပြောနေခဲ့သောသူလည်း ဖြစ်နေလိုက်ပြန်သေးသည်။

ပန်ယောင်ဇော် နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချ
သည့် စိတ်ရိုင်းများကို ချုပ်တည်းမျိုသိပ်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းတစ်
လုံး ပြတ်ထွက်လုမတတ် အံတင်းတင်း ကြိတ်ထားမိသည့်
ဒီမင်္ဂလာပွဲကို လာခဲ့မိတာက ပန်ယောင်ရဲ့ မှားယွင်းမှုပဲဟု သည်းခံ
ပျက်စွာ တွေးလိုက်သည်။

“ပန်ယောင်ဇော်”

ဟိုအဝေးမှ ဟာသည့်အသံဟု ထင်မိသည်။

“ပန်ယောင်”

ဘုရားသခင်။

ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်သံနှင့်အတူ သင်းပျံ့သည့် ကိုယ်သံ
ရနံ့ကြောင့် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထမိတော့မလောက်ပင် လန့်ဖျန်သွေ
ပျက်သွားသည်။

ပန်ယောင်ဇော် ရှေ့တည့်တည့်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည့် ဦးကျော်ရိုးမမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။

“သိပ်လန့်သွားသလားဟင်၊ ဆောရီးကွာ ကိုယ်

ပန်ယောင်ကို လာမနှုတ်ဆက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ကိုယ် စိတ်တွေ
ကို မထိန်းနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်၊ ပန်ယောင် နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ချက်ချင်းကို ဖြူဖျော့အေးစက်သွားသည့် ပန်ယောင်ပုံစံက
သိသာစွာ ပျင်ယွင်းသွားမည်ထင်၏။ သူ့ထံမှ အကြင်နာမျက်ဝန်း
များနှင့် တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေမှုများကို မြင်လိုက်သည့် အခိုက်
အတန်မှာ ပန်ယောင်ရင်မှာ နင့်စို့လိုက်မောသွား၏။ တစ်ပြိုင်နက်
ထဲမှာပင် သူ၏ သွေးအေးရက်စက်မှု၊ ခါးသီးဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးများ
ကို ပြန်လည်သတိရသွားကာ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်လောက်
အောင်ပင် ရွံ့မုန်းခါးသက်သွားသည်။

“ပန်ယောင်ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော် နေရာမှ ဗြဲနိုးခနဲ ထရပ်လိုက်သည့်အတွက်
သူ့ထံမှ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မခေါ်နဲ့။ ရှင် ပန်ယောင်နာမည်ကို ဘယ်တော့မှမခေါ်နဲ့
ဟု စိတ်ထဲက အော်ဟစ်နေမိသည်။ အပြင်မှာတော့ သူ့ကို တစ်ချက်
မျှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိုနေရာက ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ပန်ယောင်နှလုံးခုန်သံတိုင်း ဦးကျော်ရိုးမကို မုန်းတယ်၊
သိပ်မုန်းတယ်ဟု ရေရွတ်နေသည်။ သူနှင့် ဘယ်လိုမှ ကြာရှည်
ရင်မဆိုင်ချင်။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း လူရှေ့သူရှေ့မရှောင်
ပန်ယောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်
လှသည်။ သူများမင်္ဂလာယူနေချိန်မှာ ပန်ယောင်ကြောင့် မည်သည့်
စိတ်အနှောင့်အယှက်မျိုးကိုမှ မကြုံစေချင်ပါ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်မိတော့ဘဲ ပန်ယောင် ကား
ရာသို့ ကမူးရှူးထိုး လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပန်ယောင် ခဏကွာ၊ ကိုကိုကို စကားနည်းနည်းပြော
ခွင့်ပြုပါ။ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ပန်ယောင်ဇော် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
ပန်ယောင်နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်လာပုံရသော ဦးကျော်ရိုး
က ပန်ယောင် ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
အတွက် သူ့ကိုကျော်၍ ဘယ်လိုမှ သွားမရဘဲ ဖြစ်သွား၏။
ထို့ကြောင့် ပန်ယောင်ဇော်သည် ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာအား
နာကြည်းသောမျက်လုံးများနှင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ပြောစရာစကားဆိုတာ ရှိသေးလိ
လား ဦးကျော်ရိုးမ”

အေးစက်ပြတ်တောင်းသော စကားသံ၊ နာကြည်းရက်စက်
လိုမှုများ ပြင်းထန်နေသည့် ပန်ယောင် မျက်ဝန်းများထဲကို တစ်ချက်
ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာက ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်
ပင် သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်။

“ပန်ယောင်ကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကိုမှာ
ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ ပြီးတော့ ပန်ယောင်
ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုကိုအမှားတွေကို တောင်းပန်ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားတယ်”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား၊ ရှင်ပြောပြီးရင် ပန်ယောင်ပြန်
မယ် ဦးကျော်ရိုးမ”

“ရှင်မှာ ပြောစရာစကားတွေရှိရှိမရှိရှိ ပန်ယောင် စိတ်မ
စားဘူး၊ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ပန်ယောင်ဘဝမှာ
ပြောစရာစကား တစ်ခွန်းမှမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ပန်ယောင်ဇော်ဆိုတဲ့
နီးကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီရှင် သိရဲ့လား၊
ကျွန်မက ဒေါက်တာပန်ယောင်ဇော်၊ ရှင် ပန်ယောင်ကို နောက်ထပ်
မှောင်ယုက်ဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကဲ ရှင် ပန်ယောင်ရှေ့က
မယ်ပါ”

ပန်ယောင်ဇော်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် လူသေ
ကောင်တစ်ယောက်လို ဖြူဖျော့ပြာနုနုသွားသည်။ ချောဆာခန့်သွား
သည့် ရုပ်သွင်နှင့်မလိုက်အောင် နှမ်းဖျော့အိုစာသွားကာ အလွန်
စရာ တိုးတိမ်အက်ကွဲသောအသံနှင့်...

“ပန်ယောင်ရယ် ကိုယ်လေ”

“မကြားချင်ဘူး၊ ဘာမှမကြားချင်ဘူးလို့ ပန်ယောင် ပြော
နေတယ် ဦးကျော်ရိုးမ၊ ကျွန်မရှေ့ကသာ ရှင်ထွက်သွားပါ”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ပန်ယောင်ရှေ့မှ
ပယ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရီဝေစိုစွတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်
ပန်ယောင်ကို စူးစူးနှင့်နှင့် ငေးနေ၏။ ယောက်ျားတန်ဖိုး မျက်ရည်
ကြည်တွေ ရစ်သိုင်းနေသည့် မျက်ဝန်းများကို ပန်ယောင် မယုံချင်။
အေးစက်စက်မျက်နှာနှင့် ကားပေါ်သို့တက်၍ ကားကို ခပ်ကြမ်း
ကြမ်း မောင်းထွက်မည်ပြုစဉ် ကားနားသို့ သူ အပြေးအလွှား
ရောက်လာပြန်သည်။

“ပန်ယောင်ဇော် မင်းစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေတာ”

ကားမောင်းလို့ ဖြစ်ပါမလား၊ မင်း ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လိုက်ဖို့ ပေးပါရစေ”

“အိုး”

ပန်ယောင်ဇော် နှလုံးသားကို လက်ဖဝါးကြမ်းကြမ်းကြီး ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ချေခြင်း ခံလိုက်ရသလို မွန်းကြပ်နာကျင်အောင် မျက်သွားသည်။ လိုက်ခနဲ ဆူဝေသွားသည့် ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ခွတ်အတင်း မျိုချရင်း သူ့ကို မျက်ဝန်းစိမ်းများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အဲဒါ ပန်ယောင်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ဦးကျော်ရိုးမရဲ့ အချစ် တွေလား။

“ကျွန်မအတွက် အခုလိုစိုးရိမ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါတွေကို ဟန်ဆောင်နေတာလို့ ကျွန်မ မထင်ချင်ပါဘူး”

“ပန်ယောင်”

ပန်ယောင် စကားများက သူ့မျက်နှာကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဖြတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသလို နောက်ဘက်သို့ ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရင်သည် နာကျင်ခြင်းဖြင့် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စီးကျလျက် ရှိ၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၆)

“ကျွန်တော့်မေမေ နေမကောင်းလို့ တောင်ကြီးကို ခဏ နှိုးမယ် ဇော်ရေ”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ဆရာ”

“မပြောတတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ မေမေက လူကြီးရောဂါ ကိုတော့ အခြေအနေအရပ်၊ ဟိုမှာ ကြာချင်လည်းကြာမယ်၊ လိုလို နယ်မယ် ကျွန်တော် ခွင့်တစ်လ တင်ခဲ့တယ်၊ ဆယ်ရက်နဲ့ ရောက် ခဲ့လည်း ပြန်ရောက်မယ်၊ ဘာလဲ ဇော်က ကျွန်တော်ကြာရင် လွမ်းနေမလို့လား”

ပြီးစစနှင့်မေးတော့ ပန်ယောင်ပါ အလိုက်သင့်ပြီးမိသည်။ ဆရာဝန်များ နားနေခန်းထဲမှာ ပန်ယောင်တို့ စကားပြော ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်က ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက် ကိုနေသည်။ ရွှန်းလဲ့တောက်ပသော ဆရာမျက်ဝန်းအကြည့်များနှင့် ယည်း ကြာကြာ ရင်မဆိုင်ချင်။

“ဖြေလေ...ဇော်၊ ကျွန်တော့်ကို လွမ်းနေမှာလား”

“လွမ်းနေမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အချင်း ချင်းတွေပဲဥစ္စာ”

“ဇော်က သိပ်စကားတတ်တာပဲကွာ၊ ကျွန်တော်ကပဲ
အရှုံးပေးပါတယ်”

ရယ်မောလျက် ပြောနေတော့ ယန်ယောင်ရင်ထဲက ဆရာ
ကို ဖွင့်ဟရ ခင်နေသည်။ ဦးကျော်ရိုးမ ဒီကိုရောက်နေတာ
ဆရာ သိပုံမရ။ ယန်ယောင်က ဖွင့်ပြောမလိုလုပ်နေတုန်း ဆရာက
ခွင့်ပင်တင်၍ပြီးနေပြီမို့ သွားခါနီးလာခါနီး စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေချင်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကိုတော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို
မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ဩဇာမိပါသည်။ ချစ်သူ
တစ်ယောက်လို မချစ်နိုင်တာကလွဲလျှင် သံယောဇဉ်အရှိဆုံးမို့
ယန်ယောင်နှင့် လက်တွဲဖို့ အသင့်တော်ဆုံးယောက်ျားမှာ ဆရာမှလွဲ
၍ တခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

“တောင်ကြီးကအပြန် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ ဇော်”

“အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာမေမေ
နေကောင်းဖို့ကသာ အဓိကပါ၊ ဆရာမေမေ အမြန်ဆုံးကျန်းမာပါစေ
လို့ ယန်ယောင် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

“ပြည့်စေ့ဗျာ၊ ဒါမှ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူနား
အမြန်ပြန်လာခွင့်ရမှာ၊ ဒါနဲ့ ဇော်ကိုကြည့်ရတာ အခုတလော တစ်မျိုး
ပဲ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်ပဲဆိုပြီး
မပေါ့နဲ့၊ ဆရာဝန်ကလည်း အသွေးအသားနဲ့ပဲဗျာ”

“ညဖက် စာဖတ်တာ နည်းနည်းများသွားလို့ပါ ဆရာ၊
ယန်ယောင် နေကောင်းပါတယ်”

“နေကောင်းမှပဲဗျို့၊ တော်ကြာ ဟိုအတွက်ပူရ၊ ဒီအတွက်
တစ်ခုချင်း လူပါ မီးထတောက်လိမ့်မယ်”

“ဆရာကတော့လေ”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောမိကြသည်။ ဆရာကလည်း ဤသို့
အပျော်အပျက်စကားလေးများကို ဖန်တီးတတ်သူဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာကို လူချစ်လူခင်ပေါသည်။

တကယ်တမ်း ဆရာသွားတော့ အားလုံးလိုလို ပျင်းကုန်
ရစ်သည်။ ယန်ယောင်ကိုယ်တိုင်လည်း စကားပြောဖော်မရှိသဖြင့်
အားလပ်သည့်အချိန်မှာ စာကို ပို၍ဖတ်ဖြစ်သည်။

“မမ...ဖုန်းလာပါတယ်”

“ထားခဲ့ အညို၊ အင်္ကျီလဲပြီး လာခဲ့မယ်”

ရေချိုးပြီးစမို့ ညဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကမန်းကတန်း
ယူဝတ်လိုက်သည်။ ဆရာသွားတာ ဒီနေ့နဲ့ဆိုရင် သုံးရက်ရှိသွားပြီ
မို့ ယန်ယောင်ကို သတိတရားနှင့် ဖုန်းလှမ်းဆက်ပုံရသည်။ ဆံပင်တွေ
ရေစိုလျက်နှင့်ပင် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ယန်ယောင်ပါ ဆရာ၊ ယန်ယောင်တောင်ထင်နေ
တာ ဒီနေ့ ဆရာဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်လို့ ဆရာမေမေရော နေကောင်း
ရဲ့လားဟင်”

“မေမေက ကိုယ်ငယ်ငယ်ထဲက ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်
ယန်ယောင်”

“ဟင်...ရှင်”

ယန်ယောင်ဇော် ဆရာအထင်နှင့် ပြောနေမိရာမှ တစ်ဖက်မှ

အသံပိုင်ရှင်ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ဖုန်းခွက်ကိုပင် ယောင်ဇာမ်းလွှတ်ချမိလှမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုပါ။ ပန်ယောင် ခုနကပြောနေတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ကြည့်စမ်း သိပ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ သူနဲ့ ပန်ယောင်ကြားမှာ ဒီလိုမေးမြန်းနိုင်ခွင့် ရှိသေးလို့လား။ ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မှာ မေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ရှင် မြဲမြတ်ထားပါ ဦးကျော်ရိုးမ၊ နောက်ထပ် ကျွန်မဆီ ဘယ်တော့မှ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

“နေပါဦး ပန်ယောင်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုကိုပြောစရာစကား တွေ အများကြီးရှိနေလို့ပါ။ ကိုယ် ပန်ယောင်နဲ့ တွေ့ပါရစေ၊ တွေ့ခွင့် ပြုပါလို့ ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ပန်ယောင်ရယ်”

တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသည့် သူ့အသံက ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ နိုင်လှသည်။ သိသိသာသာပင် တုန်ရင်အက်ကွဲနေ၏။

ဦးကျော်ရိုးမဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဝန်ချ တောင်းပန်ခြင်းဆိုတာတွေကို အခု သူလုပ်တော့မယ်ပေါ့။ အရက်စက်ဆုံးသော အရာတွေကို သွေးအေးအေးနဲ့ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ပြီးမှ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့မရနိုင်တော့တဲ့ အဲဒီဆုံးရှုံးမှုတွေ အတွက် တောင်းပန်လိုက်ရုံနဲ့ ကျေအေးကြစတမ်းဆိုရင် အရှုံးဆိုတာ ကို အလူးအလဲ ခံစားရတဲ့သူတွေအတွက် ရယ်စရာသက်သက် ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ ပန်ယောင် အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို အခုရော နောက်ရော ဘယ်တော့မှ တွေ့ချင်ဘူး၊ တွေ့ဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့”

“အဲဒါက ဘယ်တော့မှ ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ပန်ယောင်၊ ကိုယ် ပန်ယောင်နဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ကိုကို ဒီကိုရောက်အောင် ခြံလာတာ ပန်ယောင်အတွက်သက်သက်ပဲ၊ ကိုယ် ပန်ယောင်ကို တောင်းပန်စရာတွေရှိနေတယ်၊ ရှင်းပြစရာတွေလည်း ရှိတယ်”

“ပြီးတော့ ကိုကို ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

အနားမှာကပ်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလို ပန်ယောင် အံ့ မျက်လုံးတွေ မိုက်ခနဲ ပြာနှမ်းသွားသည်။

မပြောနဲ့။ အဲဒီစကားတွေနဲ့ ပန်ယောင်ကို နောက်ထပ် တောင်းပေးသွေးဆောင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ကျွန်မ ရှင်ကို မချစ်ဘူး၊ ကိုကိုမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ် ဦးကျော်ရိုးမ။

ပန်ယောင်စော် အံ့ကြိတ်ရင်း နာကျင်လွန်းစွာ မျက်ရည် ဖြူနေမိသည်။ ဦးကျော်ရိုးမလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ထက် အသက်များစွာငယ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဒူးထောက်ပြီး ခဏယယ တောင်းပန်နေရှာသည်တဲ့။

ဦးကျော်ရိုးမ တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင်သာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သူ အခုလို အသနား တောင်းပန်နေသံကို ကြားရတာနဲ့တင် ပန်ယောင် သေဆုံးသွားနိုင် ပါသည်။ အခုတော့ ထိုမိန်းကလေးမှာ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်၍ နေခဲ့သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး”

ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင်ပြောမယ့် အကြောင်းအရာတွေအားလုံး ကျွန်မအတွက် လုံးဝမလိုအပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ။”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ပန်ယောင်ဇော်၊ မင်းပြောတာတွေအားလုံးလည်း ကိုယ်လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခုအနေနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ၊ တွေ့ခွင့်ပြုပါ။”

“ကျွန်မလည်း တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို ပြောခဲ့ဘူးပါတယ်၊ တောင်းပန်ခယပြီး အသနားခံခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလိုချင်တဲ့ အဲဒီအခွင့်အရေးကို သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကျွန်မကို မပေးခဲ့ဘူး၊ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ဒီလောက်ဆို ရှင် သဘောပေါက်မှာပါ။”

“ပန်ယောင်ရယ်”

သူ့ထံမှ ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပန်ယောင်ဇော်အသံက ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ သွေ့ခြောက်အက်ကွဲနေ၍ ရုတ်တရက် ပြောစကားများ ရှားပါးပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ပန်ယောင်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအားလုံး ကိုကို့အပြစ်တွေချည်းပဲဆိုတာ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်၊ ကိုကို့ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့ကွာ”

အသံတွေ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ နာကြည်းခြင်းဖြင့်

ရင်မှာ ခါးသက်နေသည်မှန်သော်လည်း ကြေကွဲခြင်းဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ ထိခိုက်နေမိပြန်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိနိုင်ခင်မှာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စတွေ ကြွေကျသွားသည်။ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လျက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ လှိုက်မောနှင့်စို့သောရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ပြိုကွဲသွားသည်။

ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာတဲ့လား။ အဲဒါ သူ့ရဲ့အချစ်စစ်တွေတဲ့လား။ ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုများ ယုံကြည်စိတ်ချပစ်လိုက်ရမှာလဲ။ အိပ်ရာထက်သို့ အားအင်များ စုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရသူနယ် ပျော့ခွေသွားသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ကူညီဖေးမခြင်း၊ ပေးဆပ်အနစ်အစာခံခြင်းရယ်လို့ သူမ ကြားဖူးခဲ့တာပါ။ ပန်ယောင် တကယ်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာကတော့ ရက်စက်စိမ်းကားခြင်း အပြုအမူတွေအပြင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အရှက်ကို ရုစရာမရှိအောင် အပိုင်းပိုင်း ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုယောက်ျားက သူ့အမှား သူ့ နောင်တရ ဝန်ခံတောင်းပန်နေချိန်မှာ အရာရာဟာ ပြန်လည်ပြင်ဆင်လို့မရအောင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပန်ယောင်ဇော် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိသည်။ ဘာအတွက်ကြောင့်ရယ်လို့ ပန်ယောင် ဘာသာပင် မသိနိုင်တော့ပါ။ သူမနှလုံးသားတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေတာပဲ

သိသည်။ ပန်ယောင်သည် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ အား
အောင် ငိုရှိုက်နေမိပြီးမှ မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သိမ်းဆည်း
လိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်အတွက်
အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျခံလိုက်ရတဲ့ဘဝမျိုး သိပ်မကြာခင်မှာ
ရှင်ကိုယ်တိုင် ခံစားရစေမယ် ဦးကျော်ရိုးမ။

ရှင် အနိုင်ရတုန်းက ပျော်ခဲ့မော်ခဲ့ပြီးပြီလေ။

ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် အပြစ်ကင်းစင်မှန်းသိရက်နဲ့ ရှင်း
ခွင့်ပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် အသနားခံ တောင်းပန်ခဲ့ပါလျက် နာကြည်
စိတ်နဲ့ ကလံစားချေခဲ့တဲ့လမ်းကို သွေးအေးရက်စက်စွာ ရွေးချယ်
ခဲ့သည်။

ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်မိစေဖို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်
သစ္စာဆိုပါရစေ။ ထိုညတစ်ညလုံး ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ အိပ်
မပျော်သည့်အဆုံး အိပ်ဆေးသောက်လိုက်မှပင် လောကကြီး
ငြိမ်းချမ်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၁၇)

“အဲဒီတစ်ယောက် ဘယ်သူလဲမသိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်ကွ တို့လည်း သတိထားမိတာ သုံးလေး
ရက်ရှိပြီ၊ အရပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ ရုပ်ကလည်း တကယ်ချောတာ၊
သူ့အသားက ပန်းရောင်သန်းနေတာပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့က သူ့အနားက
တမင်ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း ကြည့်လာတာ၊ သူကတော့ သတိ
ထားမိပုံမရပါဘူး၊ တစ်ခုခုကို ဆွေးနေသလိုလိုပဲ။”

“ကားကြီးကလည်း အပျံ့စား၊ လူကလည်း အခန့်စားထဲ
ကဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ဒီဆေးရုံက ဘယ်သူ့ကိုများ
လာလာစောင့်နေတာလဲ မသိဘူး။”

“ရှား...လာ လာ ကိုယ်နဲ့အဝေးကြီး၊ စိတ်ကူးယဉ်မနေ
နဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်ကြရအောင်၊ တော်ကြာ အဆူခံနေရဦးမယ်”

အနီဝတ်သူနာပြုဆရာမလေးနှစ်ယောက် ရယ်မောရင်း
တီးတိုးစကားပြောကာ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့လေးတွေမှ
မဟုတ်ပါ။ လူတော်တော်များများ သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင်
ပင် မည်သည့်အကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ပန်ယောင်ဆေးရုံကို
နေ့တိုင်းလာကာ ပန်ယောင် အသွားအပြန် အဝင်အထွက်များကို

ကားအတွင်းမှလည်းကောင်း၊ ကားအပြင်မှ ရပ်လျက်တစ်ဖုံ တစ်ဖုံ တစ်ရံ ပန်ယောင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုကိုသွားလျှင် မျက်နှာရှုရုံ ဆိုင်ခုံကို တမင်ရွေးထိုင်၍လည်းကောင်း ရီစေစိုစွတ်သော မျက်ဝလ်များဖြင့် ငေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။

ပန်ယောင်ကို မည်သည့်စကားမှ မပြောသလို ဘယ်လအောင်အယုတ်မျိုးကိုမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မပြုမူသည်မှန်သလည်း စိတ်အောင်အယုတ်တော့ ဖြစ်ရသည်။ ပန်ယောင်ဘက်က ဘယ်လိုမှ ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ဂရုစိုက်မိသူတွေက စိုက်မိကုန်ကြပြီ။

ထိုသို့ သတိပြုမိသွားသူများကိုလည်း အပြစ်တော့မသိသာ။ ဆေးရုံလို နေရာမျိုးမှာ သူပုံစံက ထင်းထင်းရှင်းရှင်းကြဖြစ်နေပြီး ဘယ်သူမှ သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလွန်းလှသည်။

လူနာရှင်လည်းမဟုတ်၊ ဧည့်သည်စောင့်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ တမင်သက်သက် အချိန်တွေဖြုန်းကာ ဆေးရုံရှေ့မှာ တရစ်ပတ်လုပ်နေသည့် ရွှေမင်းသားကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ကြကုန်သည်အထိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လာစောင့်ကြည့်နေမှန်း သိသော်လည်း ဒီတစ်ခါက လာစောင့်နေမှန်း ရုတ်တရက် မရိပ်မိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူလားကိုယ်လားနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သို့သော် ကြာလျှင်တော့ ရိပ်မိကုန်မှာ သေချာပါသည်။ အောက်ဆုံးဝန်ထမ်းမှစ၍ ဆရာဝန် ဆရာမတွေပါ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေကြသဖြင့် သူမ စိတ်ညစ်မိသည်။ တဖွတ်ထိုး တဖောက်

ဖမ်းယောက်ျားမို့ သူဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာကို ဘယ်သူမှ မစိုက်ဘဲ လုပ်တာ သိပ်တော့ အဆန်းတကြယ်မရှိပါ။

ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင်ဇော်တို့ ပြန်တွေ့ဆုံကြသည့် အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ပန်ယောင်နှင့် ပတ်သက်သမျှအားလုံး တိကျကျ သိထားပုံရသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီးသည့်နောက်ရက်မှစ၍ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါ်လိုက်သည်နှင့် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်သော ဖုန်းစည်းများကို တံခါးဝမှာ တွေ့ရသည်။

ဒါ ပန်ယောင်ကို ဖြားယောင်းနည်းတစ်မျိုးမို့ နည်းနည်းမှ ရှုမစိုက်ပါ။ သူထံမှ ပန်ယောင်ကို မည်သည့်တောင်းဆိုမှုမျိုးကိုမှ ပြောတော့သော်လည်း အခုလို ပန်ယောင် သွားရာနောက် တကောက်တောက်လိုက်ကာ ကြေကြေကွဲကွဲ ငေးကြည့်နေတတ်သည်။

သူပုံစံက ပြင်မရတော့သည့် အမှားအတွက် ယူကြိုးမရမှတ်တော့ အကြီးအကျယ် ရနေမှန်း သိသာပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ခိုလှောင်နိုင်ဟန်မတူ။

ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ပန်ယောင်နဲ့မသက်ဆိုင်ပါ။ သို့သော် အခုလို ဆေးရုံတိုလိုက်လာတာမျိုး ဆက်လုပ်နေမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ဘက်က သိပ်လွန်လွန်းနေပြီဖြစ်သည်။

ဒီကနေ့ည ပန်ယောင် အိမ်ပြန်ချိန်က ခါတိုင်းအချိန်များစွာ နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရသည်။ အရေးပေါ် လူနာရောက်လာသဖြင့် ကူညီခွဲစိတ်ပေးခဲ့ရသည်။ လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ညနှစ်နာရီ။ ကားရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်း

ကျွန်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ခွေကြည့်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမ အနက်ရောင်မှန်အလုပ်တိကားလေးကို မတွေ့ရမှ စိတ်သက်သာ ရသွားသည်နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက် သည်။ ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည့် လမ်း တစ်လျှောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ကာ လူရှင်းလျက်ရှိသည်။

ဟင်။

လှပသောမျက်ခုံးလေးများ တွန့်ကွေးသွားပြီး နောက်ကြည့် မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကားလေးတစ်စင်း ပန်ယောင်ကားနောက် မှာ လိုက်ပါလာသည်။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် ထိုကားသည် ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားကို လမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ပန်ယောင် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပါပဲ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ကားလေးကလည်း ပန်ယောင်ကားနောက်မှာ အလိုက်သင့် ရပ်သွား ပြီး ကားထဲမှ သူဆင်းလာသည်။

“ကားဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်ယောင်”

စိုးရိမ်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ပန်ယောင်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူမက သူ့မျက်နှာကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့တည့် တည့်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမေးတာကို မဖြေပါ။ ထိုအခါ သူ ပို၍စိုးရိမ်သွားပုံဖြင့် ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို အဖြေ ရှာသလို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါမှမဟုတ် ပန်ယောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဟင်”

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ မေးသည်။ ရုတ်တရက် ပန်ယောင် မျက်ခုံး သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးကျော်ရိုးမ၊ ဖြစ်နေတာက နှုတ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိရဲ့လား”

ဒေါသနှင့်အလှတို့ ပူးပေါင်းကာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေ၏။

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ပန်ယောင်”

“အို... အခုချိန်ကစပြီး ရှင်ကိုယ်ရှင် ကိုကိုဆိုတဲ့စကားကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ နားခါးတယ် သိလား၊ ကိုကိုဆိုတာ ကျွန်မ ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူးရှင်၊ သေသွားပြီ၊ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးပြီ”

“ပန်ယောင်ရယ်... ပန်ယောင် ဘာပြောပြော ကိုယ်ခံဖို့ အဆင်ပါ၊ ဒီထက်မကလည်း ကိုယ့်ကိုပြောသင့်ပါတယ်၊ နာကြည်း သင့်ပါတယ်”

“ပန်ယောင် ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ၊ ပန်ယောင်ပေးသမျှ အပြစ်ဒဏ်မှန်သမျှကို ကိုယ် ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူဖို့အသင့်ပါ”

ဖျက်ယွင်းအိုစာသွားသည့် မျက်နှာ၊ ကြေကွဲဆွေးမြေနေ သည့် သူ့အသံ တုန်အက်အက်က ပန်ယောင်ရင်ထဲက ဓာဒနာကို ဖြိုနှုတ်ရှိုင်းသွားစေသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို ကွေးညွတ်သည် ဆိုရလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် လွယ်လွယ်လေးပဲ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင် ကျွန်မ မျက်စိရှေ့မှောက်ကို ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ ရှင်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး”

မေ့ထားသမျှတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်တယ်ဟု စိတ်ထဲက ဆက်ပြောနေမိ၏။

“ဒါကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ကိုကို ပန်ယောင်ဆီက ဘယ်လိုတောင်းဆိုမှုမျိုးမှလည်း မတောင်းဆိုဘူး။ ပန်ယောင်ကိုလည်း ဘယ်လို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှောင့်ယှက်မှုမျိုးကိုမှလည်း မပေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို ကိုယ်မြင်ချင်တယ်၊ တွေ့ချင်တယ်။ ပန်ယောင်အသံလေးကိုလည်း ကြားနေချင်တယ်။ ဒါကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး။”

“ကိုယ့်စိတ်တွေကို ဒီလောက်တော့ ထွက်ပေါက်ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုယ့်အပြုအမူတွေအားလုံးအတွက် ပန်ယောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကိုယ် မတောင်းဆိုပါဘူးကွယ်။ ပြောလည်း မပြောရက်တော့ပါဘူး။”

“တစ်ခုတော့ ပန်ယောင် နားလည်ထားပါ။ ကိုယ် ဒီကို ပြန်လာတာ ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို သိပ်တွေ့ချင်လွန်းလို့ ကိုယ် လုပ်ခဲ့သမျှ အပြစ်တွေအတွက် တစ်ခုခုနဲ့ ပေးဆပ်ချင်လို့ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ် ရောက်လာခဲ့တာပါ။”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပန်ယောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောင်တတွေ သောကတွေဆိုတာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပန်ယောင်အတွက် ပြောစရာစကားတွေ အပြည့်ရှိနေတယ်။”

“အခုချိန်မှာတော့ ပြောခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်သိပါတယ်။ တစ်ခုတော့ယုံပါ။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ ပန်ယောင်။”

ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ပြက်လုံးတစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရလို့ ပန်ယောင် ဟားတိုက်၍ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ပါလျက် ပန်ယောင်မှာ မရယ်မောနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဒါပေမယ့် ရှင်သီထားဖို့က ကျွန်မဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ရှင် မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်ပြောသမျှ စကားတွေအားလုံးကိုလည်း လုံးဝမယုံဘူး။”

ကြေကွဲထိခိုက်စွာ သူပြုံးသည်။

“ပန်ယောင် ယုံအောင်လည်း ကိုယ်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်ထဲက ကိုယ့်ဘဝဟာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးသားပါ။”

“နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပဲ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ဖို့အတွက် ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မပြောချင်တာက နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်မသွားရာနောက် တကောက်ကောက်လျှောက်မလိုက်ဖို့နဲ့ ဆေးရုံကို လုံးဝမလာခဲ့ဖို့ပဲ။”

“အဲဒါတွေ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး ပန်ယောင်။”

“ရှင်က ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ကျွန်မက ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင်ကြောင့် ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရဦးမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ခါ ကျွန်မထွက်ပြေးရမယ့်နေရာက ဘယ်သူမှ မတွေ့နိုင်မမြင်နိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးနေရာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ပန်ယောင် ကားလေးကို ငေးမောကြည့်ရင်း သူကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဆေးရုံရှိရာကို သူ ရောက်မလာတော့ပါ။

ပန်ယောင် သွားရာနောက်သို့လည်း တကောက်ကောက် မလိုက်တော့ပါ။

သို့သော် ပန်ယောင်နေသည့် အိမ်ရှေ့ကိုတော့ ညဘက်ရောက်သည်နှင့် ရောက်လာကာ တိတ်ဆိတ်ငေးမောနေတတ်ပြန်သည်။ မသည်းမကွဲ နှင်းမှုအေးခဲခဲအောက်မှာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို မပီမသ မြင်နေရသည်။

သူ့ မလာနိုင်သည့်တစ်ရက်မှာတော့ ညဘက်မှာ သူ ဖုန်းဆက်ပါသည်။

“ပန်ယောင်လား ကိုကိုပါ” ဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပစ်လိုက်သည်။ ဤသို့ သုံးလေးရက်ဆက်တိုက် သူ့ဖုန်းသိသည်နှင့် ဖုန်းချပစ်နေသောကြောင့် တခြားတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ပန်ယောင်ထံ ဖုန်းခေါ်ပါသည်။

“မမ...ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“ဘယ်သူတဲလဲ အညို၊ ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“မိန်းမပါ၊ ရွှေစင်လို့ပြောပါတယ်”

“ရွှေစင်”

ထိုနာမည်ကို တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။

ပန်ယောင်၏ အသိမိတ်ဆွေထဲမှာ ထိုနာမည်မျိုး မရှိပါ။

ဖုန်းကို ကောက်ယူပြီးထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို...ကျွန်မ ဒေါက်တာပန်ယောင်၏ပါ”

“ဖုန်းမချနဲ့ ပန်ယောင်၊ ပြောလို့မရရင် ကိုယ် ပန်ယောင်အိမ်ကို အခုလာခဲ့မယ်”

“ဟင်...ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဟိုရက်တွေက ကိုယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊ အခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ”

သူ့စကားအတွက် ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ ထူးပြီးမခံစားမိပါ။

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မအားဘူး”

သူ တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ သူမ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။

ပန်ယောင်၏အားရက်မို့ ခေါင်းလျှော် ရေချိုးကာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် လွတ်လပ်စွာ အနားယူနေချိန်မှာ ဦးကျော်ရိုးမကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်။

“အညို...နောက်တစ်ခါ ဖုန်းလာရင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာ သေသေချာချာမေးပြီးမှ လာခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ မင်းဈေးသွားမှာဆို သွားတော့၊ ခြံတံခါးကို သေချာပိတ်ခဲ့ဦးနော်၊ ဈေးထဲမှာ အကြာကြီးနေမနေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အညို ထွက်သွားသည်နှင့် စည့်ခန်းမှာထိုင်ကာ စာအုပ်ဆက်ဖတ်နေစဉ် ဖုန်းဖြည့်လာပြန်သည်။ ဖုန်းကို ချက်ချင်းမကိုင်ဘဲ သူမ ထိုင်နေမိသည်။ တစ်ဖက်မှ ဇွဲနှင့်ဆက်ခေါ်နေသဖြင့် မနေသာတော့ဘဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဆါသဖြစ်နေမိသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဟင်၊ ရှင်မှာ အချိန်ပိုတွေရှိနေပေ

မယ့် ကျွန်မမှာ မရှိဘူးရှင် နားလည်လား။”

ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု မေးမနေတော့ဘဲ ဒေါသနှင့် အပြတ် ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဒါမှ နောက်မဆက်နိုင်မှာဟုလည်း တွေးလိုက် သည်။

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ နားလည်လွန်းလို့ ခင်ဗျားလေး ကို ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့ မှာရတာပေါ့။”

“ဟင်...ဆရာ”

တစ်ဖက်မှ ဆရာအသံကြောင့် သူမ အားနာသွားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဇော် ဘယ်သူ့ကို ရန်တောင် နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တောင် နည်းနည်းလန့်သွားတယ်”

စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ပန်ယောင် ပြုံးမိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဖုန်းသရဲတစ်ယောက်ပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာမေမေရော နေကောင်းသွားပြီလားဟင်၊ ပန်ယောင်က ဆရာဆီက ဖုန်းများဆက်မလားလို့ ထင်နေတာ”

“ဆက်မလို့ပဲ ဇော်ရေ၊ ဒီမှာ လိုင်းတွေကျပြီး ရုတ်တရက် ခေါ်လို့မရဘူးဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ မဆက်ဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မေမေအခြေအနေက အတော့်ကို ဆိုးနေတာ မနည်းကြိုးစားလိုက်ရတယ်၊ အခုတော့ အိုကေသွားပါပြီ”

“ဒါနဲ့ပဲ ဇော်ဆီကို ဆယ်ရက်ကျော်ပြီးမှ ဖုန်းဆက်ဖြစ် တော့တယ်၊ အတိအကျဆိုရင်တော့ ဇော်နဲ့ကျွန်တော် ခွဲနေရတာ ဆယ်ငါးရက်တိတိရှိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဇော်ကိုတော့ နေ့တိုင်း သတိရနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းမဆက်လို့ ဇော် စိတ်ဆိုးနေသလား

ဟင်”

“မဆိုးပါဘူး ဆရာရယ်”

“အေးပေါ့လေ...ဇော်အတွက်တော့ ကျွန်တော်မရှိတာ မျက်စိရှုပ်နားရှုပ် သက်သာနေမှာပါ”

ဆရာစကားကြောင့် ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ပန်ယောင်လည်း ဆရာ ကို သတိရနေတာပါ၊ အရင်ရက်တွေတုန်းကဆိုရင် ဖုန်းသံကြား တိုင်း ဆရာဆက်တယ်ချည်း ထင်နေတာ”

“ထင်သလိုမဟုတ်ပြန်တော့ ဆရာမေမေအတွက် စိုးရိမ် ပြီး ဆုတောင်းရတာ အမောပဲ၊ ဆရာရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါသတဲ့ဗျာ၊ အဲဒါလေးတွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော်က ကျေနပ်နေရတာပါ၊ ဇော်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာရယ်”

“ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့အသံက ပျော့လှချည်လား ကလေးမရဲ့၊ မမြင်ရဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုမညာနဲ့နော်”

ဆရာစကားကြောင့် ပန်ယောင် ရယ်မောမိသည်။

“မညာပါဘူး ဆရာရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဆရာ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲဟင်”

“ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကို သိပ်လွမ်းနေပြီလား”

“ကြည့်ပါလား ဆရာဟာလေ ဘယ်တော့မှ စကားကို ကောင်းကောင်းမပြောဘူး”

“ဇော်ကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်းလွမ်းနေတာ ယုံရဲ့လားဟင်”

“ယုံပါတယ် ဆရာ”

“ပြီးတော့ ဇော်ကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်”

ရုတ်တရက် ဆရာစကားကို ပန်ယောင် မတုံ့ပြန်တတ်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ယုံပါတယ်လို့ မပြောတော့ဘူးလား ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ယုံပါတယ်ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇော်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာမယ့်နေ့ကို မျှော်နေတဲ့သူ ရှိတဲ့အတွက်ပါ”

“ဆရာရယ်”

“ဒါပဲဇော် ဇော်၊ မေမေနေကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

ဖုန်းချသွားသည့်တိုင် နေရာမှာ အတော်လေးကြာသည် အထိ ရပ်နေမိသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသံကြောင့် မျက်ခုံးလေးကျုံ့၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်။

ပန်ယောင်ဇော် မျက်လုံးတွေသာ အကြည့်မှားဘူးဆိုရင် တော့ အခုရပ်လိုက်တဲ့ကားက ဦးကျော်ရိုးမရဲ့ ကားအစစ်ပါပဲ။ ပန်ယောင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ကားပေါ်မှ ခပ်အေးအေးဆင်းလာသည့် ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည်။ အနည်းငယ် နှမ်းပျော့နေသည်မှလွဲ၍ လိုအပ်သည်

စက် ပိုမိုချောမွေ့ခန့်ညားနေသည့် သူ့ကို မကြည့်ချင်ဘဲ မြင်နေရ သည်။

“ပန်ယောင်”

ညင်သာတိုးသဲ့သော ခေါ်သံက အိပ်ပျော်နေသည့် နှလုံး သားကို ပုတ်နှိုးလိုက်သည်နှင့်တူ၏။ ရွန်းလဲ့စိုစွတ်သော မျက်ဝန်း များနှင့် ရင်မဆိုင်လိုစွာ အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောထားတာ မေ့နေပြီထင်တယ်”

စိမ်းပြတ်သော စကားအဆုံးတွင် သူထံမှ ကြေကွဲဆွတ်ဖွဲ ဖွယ် အပြုံးကိုမြင်ရသည်။

“မဆေပါဘူး ပန်ယောင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ပန်ယောင်ကို

တွေ့ချင်တယ်၊ စကားတွေ ပြောချင်နေတယ်”

“အခု ရှင်ပြောနေတာလည်း စကားတွေပဲမဟုတ်ဘူး လား”

“ကိုယ်ပြောချင်တာ ဒါတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပန်ယောင် သိပါတယ်ကွယ်”

“အို..ရှင်ပြောတာတွေ နားထောင်ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်ပို မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ရှင်ပြန်ပါ”

“ကိုယ် ခဏထိုင်မယ်ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်မရခင်မှာ သူက အနီးရှိ ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် ပန်ယောင်မှာ မကျေမနပ်နှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် သိပ်နေမကောင်းဘူး”

“အဲဒီအတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘာမှအကူအညီမပေးနိုင်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ တခြားဆေးခန်းတစ်ခုကို ရှင့် သွားလိုက်ပါ”

အဖျားသွေးတို့ဖြင့် နီမြန်းနေသည့် မျက်နှာဖြင့် ဖန်ယောင်ကို ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဖန်ယောင်ဆီက ဘာအကူအညီမှ မတောင်းပါဘူးကွာ”

ဖန်ယောင် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

သူ့လေသံက ခပ်ဖျော့ဖျော့မျှသာ။

“ကိုယ်ရောက်လာလို့ ဖန်ယောင် သိပ်စိတ်ညစ်သွားသလားဟင်”

“မေးနေစရာမလိုတဲ့ မေးခွန်းပါ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ကဲ ရှင့် ကျွန်မအိမ်က ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား ဒါပဲပြော”

“ကိုယ် မပြန်သေးဘူးဆိုရင်ရော”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ရှင့် ဒီမှာနေခဲ့၊ ကျွန်မ ဆေးရုံကို သွားမယ်”

“ဒီနေ့ ဖန်ယောင် နားရက်မဟုတ်လား”

သူ အတိအကျပြောလာသည့်အတွက် မအံ့သြမိပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်လို့ တမင်သွားမှာ”

သူ့ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား

သည်။ ထိုပုံစံအတိုင်း အတော်ကြာကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သက်ပြင်းစက်လိုက်တာကို မြင်ရသည်။

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်မြင်ချင်တဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ခွင့်လို့ ကျေနပ်သွားပါပြီ၊ ကိုယ် ပြန်မယ်”

အနွေးထည်ထူထူဝတ်ထားသည့် သူ့ကို ဖန်ယောင်ဖော်ထားမြစ်မိပါ။ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သူ ကားပေါ်ဝင်ဆောင်လိုက်မှာ ဖန်ယောင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ နောက်တစ်ခါ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်တော့မှ ကျွန်မအိမ်ကို မဝင်ရပါနဲ့”

“ဖန်ယောင်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရအောင် ကိုယ်ဘယ်လို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မကလည်း တစ်သက် ခွင့်မပြုဘူး”

ဖန်ယောင်စကားကြောင့် သူပြုံးသည်။

“ဒါဆို ဖန်ယောင်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘာလို့လဲ၊ ခုတော့ ကိုယ်က ဖန်ယောင်ဆီ လာချင်နေတာကိုး”

သူ့စကားကြောင့် ဖန်ယောင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ဒေါသဖြစ်ရသည်။

“ရှင်လာချင်တိုင်းလာနေရအောင် ကျွန်မအိမ်က ဧရပ်ဟုတ်ဘူးရှင့် သိရဲ့လား၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဆိုင်းအဝိုင်းနဲ့ဆိုတာ ရှင်နားလည်ရဲ့လား”

“သိပ်နားလည်တာပေါ့ ဖန်ယောင်၊ ဒေါက်တာဖန်ယောင် ဆိုတဲ့ ဖန်းကလေးနားမှာ လိပ်ပြာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ

ကိုယ်သိပါတယ်”

“အဲဒီလိုနားလည်ရင် ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဆင်ခြင်ပါ”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီပန်းကလေးဟာ ကိုယ့်အတွက်လို့ သူတို့ မှ မသိကြဘူး”

“ဟင်...ရှင့်စကားတွေ သိပ်ကိုလွန်လာပြီ၊ ဒီမှာ ရှင့်ဘဝ တစ်ခုလုံးအတွက် မှတ်သွားစမ်းပါ၊ ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ ရှင့်အတွက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သစ္စာဆိုလိုက်မယ်သိလား”

“သိတယ်” ပန်ယောင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့် အတွက်ဆိုတာ သိတယ်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် မရရအောင်လက်ထပ် မယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကတိပဲ”

စကားအဆုံးမှာ သူ့ကလေး လျှော့ခနဲ မောင်းထွက် သွားသဖြင့် အကြိတ်လျက် ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

“အရူးပဲ”

ပန်ယောင်စော် မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြီး ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မည်သည့်စာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ အချိန်တွေကုန်သွားသည်။ ထိုအဖြစ် အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဦးကျော်ရိုးမနှင့်ပတ်သက်၍ ပန်ယောင် တွင် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မခံရတော့သဖြင့် စိတ်အေးသွားသည်။

ဆရာကလည်း ထိုရက်မှစ၍ ပန်ယောင်ထံ ညှတိုင်းဖုန်း ဆက်ပါသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောဆိုပြီး ရယ်စရာ များကိုပါ ရွေးချယ်ပြောဆိုတတ်ပြန်ပါသည်။ ဆရာနှင့် ဖုန်းဆက်

စကားပြောရတိုင်း စိတ်သက်သာရာရကာ ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ရသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

“ပန်ယောင်လေ ဆရာနဲ့စကားပြောရတာ ရင်ထဲမှာ ဖြိုးချမ်းသွားတာပဲ၊ ဆရာက လူနာတွေအပေါ်မှာတင် မကဘူး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်းကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် စိတ်သက်သာရာရအောင် အမြဲပြောတတ်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ ဆရာရာကို စိတ်ရှည်တယ်၊ သည်းခံနိုင်တယ်၊ သဘောလည်း ကောင်းတယ်”

ထိုစကားကို ရင်ထဲက ခံစားရသည့်အတိုင်း အမှတ်ထင် ထင် ပြောမိသည်။

“ဒါပဲလား ဇော်ရဲ့၊ သိပ်ချစ်တတ်တာ၊ သိပ်ကြင်နာတတ် တာကိုလည်း ထည့်ပြောဦးမှပေါ့ဗျာ”

ဆရာစကားကြောင့် ပန်ယောင် ပြုံးမိသည်။ ပန်ယောင် ကာမှပြန်မပြောတော့ ဆရာကပဲ ဆက်၍ပြောနေသဖြင့် ပန်ယောင် ငြိမ်ချိန်းထားထောင်နေမိ၏။

“ဒါလောက် သဘောကောင်းနေတဲ့လူကိုတောင် တချို့ မိန်းကလေးတွေက မကြိုက်ချင်ဘူးဗျာနော်၊ ဒါကြောင့် အခုချိန်ထိ မှီသေးတာသာ ကြည့်တော့”

“သွားပါ ဆရာ၊ ဘယ်လောက်စွဲတယ်ဆိုတာ ပန်ယောင် သိပါတယ်နော်၊ တချို့ဆို ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ စားစရာ တွေ အမျိုးမျိုးပို့ရ၊ ထမင်းစားဖိတ်ရနဲ့ သနားပါတယ် ဆရာရယ်”

“ဟာကွာ...ဇော်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဘာလဲ အဲဒီကောင်မ လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ဇော်က မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

www.burmeseclassic.com

သုလ္လိရာဘက် ဆွဲပြောနေသည့် ဆရာစကား၏အဓိပ္ပာယ် က ဘာလိုလို။

“မနာလိုဖြစ်ကြည့်နေတာပါ။ မရတာ ခက်တယ်”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဇော်နှလုံးသားထဲမှာ ကျွန်တော် နေရာ မယူနိုင်သေးဘူးဆိုတာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဇော်”

“ပန်ယောင် ဆရာကို အဲဒီလိုမျိုး မပြောမိဘူးထင်ပါ တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာအောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ညာပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ပါလား ဇော်”

“ဟင်အင်း ဆရာ၊ လောကမှာ လိမ်ညာဟန်ဆောင်ရ တာလောက် ‘ပင်ပန်းဆိုးရွားတာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဆရာကို ပန်ယောင် ဘယ်တော့မှ ညာပြီးမပြောဘူး၊ ဆရာလည်း အဲဒီလို အလိမ်အညာ စကားတွေကို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ချင်ပါနဲ့နော်၊ ပန်ယောင်မှာ သံယောဇဉ်အတွယ်တာရဆုံး ယောက်ျားဆိုလို့ ဆရာတစ်ယောက် တည်းရှိပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဇော်ရယ်၊ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဇော် စိတ်ညစ်သွားရင် ဆောရီးပါဗျာ၊ ဇော်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိ တယ်၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက် ပါတယ်”

“ဇော်ကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်မထပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ဇော်၊ ဇော်သာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဇော်အတွက် ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ

ကျွန်တော်ပြောတာ ဇော် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ပန်ယောင်အပေါ်မှာထား ဆရာရဲ့စေတနာမေတ္တာကို ပန်ယောင် နားလည်ပါတယ်”

“ဇော်က ကျွန်တော့်စေတနာ မေတ္တာကို နားလည် သဘောပေါက်သလို ကျွန်တော်ကလည်း ဇော်ရဲ့ နှလုံးသားကို နားလည်ပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ နားလည်ရသိပ်ခက်ပါ တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် နားမလည်နိုင်တဲ့ အိပ်ပဲ၊ ကံ ဇော် အိပ်တော့၊ ညဉ့်နက်နေပြီ၊ ဝှက်နိုက် ဇော်”

“ဝှက်နိုက်ပါ ဆရာ”

ပန်ယောင်ဇော် အတွေးတွေ ဆရာစကားနှင့်အတူ လွင့် လျော့သွားသည်။ ဆရာစကားတွေက ပန်ယောင်ကိုများ တိုက်ရိုက် ညှိညှန်နေသလားဟု တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မောလျမှုန်းကြပ်သွား သည်။ သို့သော် ဆရာစကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်အတိမ်အနက်ကို ပန်ယောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး တွေးကြည့်မနေချင်တော့ပါ။

ဒီနေ့ဆို ဦးကျော်ရိုးမကို ပန်ယောင် မတွေ့ရသည်မှာ ငါးရက်တိတိရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုရက်များအတွင်း အိမ်ရှေ့ အရောက် ပန်းစည်းများ ပို့ထားသည်မှတစ်ပါး တခြား မည်သည့် အရာနှင့်အယှက်မှ မရှိသဖြင့် ပန်ယောင် စကားနှင့် အပြုအမူများ ကြောင့်လားဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ထိုအထင်မှာ လုံးဝမှားယွင်း မကြောင်း နှင်းမှုသိပ်သိပ်သည်းသည်းကျနေသော ဒီဇင်ဘာ၏ ရုက္ခမတ်ညမှာ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၈)

ဆောင်းညသည် အေးစက်နေသည်မှန်သော်လည်း မည်သူမှ အိပ်ရာထဲတွင် မိမိနှင့်ကွေးမနေကြသည့် ခရစ္စမတ်ည ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာအေမီ၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ရောင်စုံ မီးသီးလေးများ အနီရောင်ဖိပွင့် ခေါင်းလောင်းပန်းပွင့်လေးများ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ခရစ္စမတ် ထင်းရှူးပင်များရှိနေသလို တခြား သစ်ပင်များလည်း ရောင်စုံမီးလုံးလေးများဖြင့် ထိန်လင်းလှပစွာ ရှိနေပါသည်။

လက်ဆောင်တွေ အပြန်အလှန်ပေး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးဖို့ အပြန်အလှန် ဆုတွေ တောင်းပေးနေကြသည်မှာ နွေးထွေးပျော်ရွှင်စရာဖြစ်သည်။ ခြံအလယ်မှာ မီးဖိုကြီးတစ်ခု ရှိသလို စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ပုဇွန်ကင်၊ ကြက်ကင်၊ ငါးကင် ကြိုက်နှစ်သက်ရာတစ်မျိုးမျိုးကို မိမိစိတ်ကြိုက် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ ချောကလက် ဖျော်ရည်၊ စပျစ်ဝိုင်၊ ခေါင်ရည် စသည်တို့နှင့် တွဲဖက်စားသောက် နိုင်ရန် စီစဉ်ထားသလို အသင့်ကင်ပြီးသားကို မစားချင်ကြသူများ အတွက် ရဲရဲနီနေသည့် မီးဖိုမှာ အသားကင်စားနိုင်ရန် အချို့ရည်

အိပ်အချည်ရည်တို့ဖြင့် အထူးစီမံထားပါသည်။

အပျော်သဘောသက်သက် လူငယ်တွေချည်း စုနေသည့် နေ့စဉ်ကားလှသည်။ ကားအဝင်အထွက် လူအဝင်အထွက်တွေ ပျံ့လွန်နေသလို ဆုတောင်းသံ၊ သီချင်းသံတွေ၊ ဂစ်တာသံ၊ စက်ဆုပ်သံတွေကြားမှာ သံဖြိုင်ကျူးရင်လိုက်သည့် ဓမ္မတေးသံက အစိမ့်စိမ့်ဆောင်းကာလကိုပင် အမှမထားနိုင်အောင်ပင် အင်နှင့် အားနှင့် ထိုးဖောက်သွားတတ်ပြန်သည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ဒေါက်တာအေမီက ကချင်တိုင်းရှင်းသူ သမ္မတ ရိုးရှင်းပွင့်လင်းသူမို့ ခရစ္စမတ်ပွဲကို မလာမနေရ ဖိတ်သည့် အခါ တစ်ဆေးရုံထဲ အမြဲတတ်တွဲနေရသူမို့ ပန်ယောင်ဇော်ကို ညီမခင်မင်နေသူမို့ရော ဘာအကြောင်းပြချက်နှင့်မှ ငြင်းမရဘဲ ချောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ စိစစ်လောင်လောင် ရယ်မောနှုတ်သက်သံ ကိုးတိုးရယ်မောသံအားလုံး ပန်ယောင်နှင့် မသက်ဆိုင်သလို လူအနည်းငယ်ရှင်းသည့် မီးဖိုကြီး၏ အစွန်းဘက်မှာ ငါးတစ်ကောင် ကို ကင်နေမိသည်။

ကပ္ပပါသည်ကို ပန်ယောင် ဒီရောက်မှ သိခွင့်ရပါသည်။ ကပြည်းဖြည်းနှင့် အရှိန်ရလာလေ အသံတွေက ပို၍စိစိညလာ လေပင်။ ဒေါက်တာအေမီကဟော လာသမျှလူများကို ဒိုင်ခံနှုတ် ဆက်ပြီး လစ်သည်နှင့် ပန်ယောင်နားမှာ ထိုင်ကာ ဧည့်ခံစကား ပြောတတ်ပါသည်။

ခေါင်ရည်ခွက်တစ်ဖက်၊ ပုစွန်ကင်တစ်ဖက်နှင့် ပါးအုံ ပါးချိုင့်လေးများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်သည့် ကချင်မလေးနှစ်

က ပကတိရိုးရှင်းစွာ ခင်မင်စရာကောင်းလှသည်။

“ဟေ့...ဇော်၊ ယူတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာထိုင်နေရတာ မပျင်းဘူးလားကွာ၊ ဒီမှာ မင်းကို အဖော်လုပ်ပေးချင်တဲ့သူ တစ်ယောက်က မင်းနဲ့ အတင်းမိတ်ဆက်ခိုင်းနေတယ်ကွ”

“သူက ကိုယ်တို့လို ကချင်လူမျိုးပဲ၊ မြစ်ကြီးနားဆေးရုံ မှာ တာဝန်ကျနေတာလေ၊ အခု ဒီကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ရောက်နေတာ၊ ဒေါက်တာ ဘရစ်ခွန်၊ ဒါ နင်သိချင်နေတဲ့ ဒေါက်တာပန်ယောင် ဇော်၊ စကားပြောကြဦးနော်၊ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတဲ့ သွားနှုတ်ဆက် လိုက်ဦးမယ်”

ဟန်မဆောင်စတမ်း ပြောပြီး အနားမှ ငှက်မွှေးတောင် လေးတစ်ခုလို ပေါ့ပါးစွာ ထွက်သွားသည့် တိုင်းရင်းသူ ဒေါက်တာမလေးကြောင့် ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ မောလျသွားသည်။ ပန်ယောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် ဒေါက်တာဘရစ် ခွန်ဆိုသူက ပန်ယောင်ကို နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးဖြင့် ငေးကြည့်နေသဖြင့် ပန်ယောင် အလိုက်သင့်ပြီးကာ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဘရစ်ခွန်ပါ ပန်ယောင်ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်ရည်တော်တော်များများ သောက်ထားပုံရသော လည်း သူပုံစံက ထူးပြီး ဣန္ဒြေပျက်မနေခဲ့ပါ။ ဝဲသောစကားသံက နားထဲမှာ တစ်မျိုးဆန်းကြယ်နေပြီး အရပ်မြင့်မြင့် လှိုင်းရေးရေးထ နေသည့် ဆံပင်ခွေခွေလေးတွေ နဖူးပြင်ကျယ်ကျယ်ပေါ်မှာ ကပို ကရိုကျနေပုံက ကျောင်းသားလူငယ်လေးတစ်ယောက်လို နုပျို

နေ၏။

နှုတ်ခမ်းမွှေးစိမ်းစိမ်းရေးရေး နှုတ်ခမ်းထူထူရဲရဲနှင့် အသား ဖြူဖြူ တိုင်းရင်းသား ကိုလူချောကို ပန်ယောင် ခင်ဖို့ရာ ဝန်လေး ဟုန်နှေးနေမိပါသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်ကတည်းက ပန်ယောင်ဇော်ကို ကြည့်နေတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်ရောရောနှောနှော မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေတဲ့ ပန်ယောင်ဇော်ကို ကြည့်ရတာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရသလိုပဲ”

ဝဲရဲချိုနုသော စကားသံနှင့် မြန်မာစကား သုံးနှုန်းပုံ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှတာမို့ ပန်ယောင် ပြုံးမိသည်။

“ပန်ယောင်ဇော် ပြုံးလိုက်တော့ ပိုပြီးအသက်ဝင် ပိုပြီးလှပသွားတယ်၊ ကျွန်တော့်စကားရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ နော်၊ ဒီနေ့လာသမျှ လူတွေထဲမှာ ပန်ယောင်ဇော် အလှဆုံးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

သူက ရိုးရိုးသားသား ချီးကျူးနေတာလား။

တိုင်းရင်းသားမို့ ပွင့်လင်းတစ်ဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် ဒုတိယ အကြိမ် အပြုံးနှင့်အတူ စကားဆိုလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကို ချီးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအလှက အဲဒီလောက် စာဖွဲ့စရာမရှိ ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာတို့လို တိုင်းရင်းသားတွေကမှ တကယ်ချောတာပါ”

ပန်ယောင်ဇော်စကားကြောင့် ဒေါက်တာဘရစ်ခွန် ပြုံး

ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကမ္ဘာပါ ယန်ယောင်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာရမ်ခွန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော့်နဲ့ အေမိက ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဆေးကျောင်းတက်တော့လည်း အတူတူပဲ၊ နောက်မှကွဲသွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ သူက ခင်မိပြီဆိုရင် မလွယ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုဆို သူ သိပ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတောင် သူက ဇွတ် အတင်း မရအရမိဖို့ရင် ရောက်လာရတာပါ”

“အဲဒီအတွက် ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် သူ့ကိုကျေးဇူး တင်ရမယ်၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော့်နဲ့ ယန်ယောင်နော် အခုလို ဆုံရတာမဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ ယန်ယောင် ဘာမှဝင်မပြောနိုင်ဘဲ မီးဖိုကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဆွပေးနေမိသည်။

“ယန်ယောင်နော်”

ယန်ယောင် မထူးမိပါ။ မျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ သည်။ မျက်ရစ်မပါသော်လည်း ကျဉ်းမနေသည့် မှီအစ်သည့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းတစ်ဖုံနှင့် ဆုံမိသည်။

“ယန်ယောင်နော်ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် သိပ်ခင် သွားမိတယ်ဆိုတာ ယုံပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာလည်း ယန်ယောင် က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရုတ်တရက် စကားစပြတ်သွားသည်။ ဒေါက်တာအေမိ ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ မီးရောင်အောက်မှာ ကနေသည့် သူများကြားမှာ ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ကနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“ကျွန်တော့်နဲ့ကဖို့ ယန်ယောင်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

“ဆောရီး...ဘရမ်၊ ကျွန်မ မကတတ်ဘူး”

ယန်ယောင်နော် ငြင်းလိုက်သည်။

“ရပါတယ် ယန်ယောင်နော်ရယ်၊ ဒါက အပျော်သက် သက် ကနေကြတာပဲ၊ ဘယ်သူကမှ ယန်ယောင်နော် ကတာကို ကြည့်မနေပါဘူး၊ လာပါ၊ သူတို့လိုပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကကြရ အောင်နော်”

“ဟင့်အင်း...ဘရမ်ခွန်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ မကပါရစေနဲ့”

ဒေါက်တာဘရမ်ခွန်က ယန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ဆွဲတော့ မလိုလို ဘာလိုလို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရာမှ ယန်ယောင် အတင်း ငြင်းလိုက်သည့်အတွက် ငြိမ်သွားတာ ယန်ယောင်ကို အကဲခတ် သလို ကြည့်လာသည်။

“ဆောရီးနော် ယန်ယောင်နော်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ယန်ယောင်နော် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် က ယန်ယောင်နော်ကို တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမယ့်အစား ပျော်စေချင်လို့ပါ”

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမယ့်အစား ဆိုပါလား။
ပန်ယောင်ပုံစံဟာ အဲဒီလိုပုံစံ ပေါက်နေပြီဦး။

“ခဏနော်၊ ပန်ယောင်အတွက် ကျွန်တော် ဖျော်ရည်
သွားယူပေးမယ်”

ပန်ယောင်၏ မည်သို့မျှမပြောနိုင်ခင် အနားမှ ဒေါက်တာ
ဘရစ်ခွန် လှစ်ခနဲထွက်သွားသည့်အတွက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။ သက်ပြင်းရှိက်ရင်း ပန်ယောင် နာရီကို တစ်ချက်
ငုံကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။

အဲဒီကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ရန် ပန်ယောင် ဆုံးဖြတ်ပြီး
ကနေသည့်သူများရှိရာဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ လူတွေ အများ
ကြီးထဲမှာ ရုတ်တရက် အဲဒီကို ရှာမတွေ့ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ပန်ယောင်”

ရုတ်တရက် ပန်ယောင်နောက်မှ အသံကြောင့် ကိုယ်လေး
ဆတ်ခနဲ တုန်သည်အထိ လန့်သွားမိသည်။ နောက်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ
လှည့်အကြည့်လိုက်မှာ သူရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားလုမတတ် နီးကပ်
စွာ ရပ်နေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကြောင့် ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ နောက်
ဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ဆုတ်လိုက်ရသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်က နှောင့်ယှက်လို့လား”

မသဲမကွဲ မီးရောင်အောက်မှာ ပန်ယောင်မျက်နှာလေး
ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူ့ပုံစံက ပန်ယောင်ကို အစော
ကြီးကတည်းက တွေ့မြင်ထားပုံရသည်။

“ရှင့်အပူ မပါပါဘူး”

မီးဖိုသားနားမှာ ယောင်လည်လည်ပုံစံနှင့် ပန်ယောင် ကို
ရှာနေပုံရသော ဒေါက်တာဘရစ်ခွန်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

“ပန်ယောင်”

“အို”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ပန်ယောင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို
ရုတ်တရက် သူ့လက်ကြီးများနှင့် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရသဖြင့်
အလန့်တကြား သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်မိသည်။ ပန်ယောင်ကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေသော သူ၏မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံလိုက်သည့်
အခိုက်အတန့်မှာ ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းထန်သွားသည်။

“ပန်ယောင် လက်တွေ သိပ်အေးနေတယ်”

သူ့လက်ထဲမှ ပန်ယောင်လက်များကို ရုန်းဖယ်နေပါလျက်
သူက လွတ်မပေးဘဲ ပို၍ပင် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ထွေးထားရင်းက ပြော
သည်။

“အို...ကျွန်မလက်ကို လွတ်စမ်းပါ ဦးကျော်ရိုးမ”

သူက ပန်ယောင်စကားကို မကြားသည့်အလား
ပန်ယောင်လက်များကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်နှင့်
ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်နေကြသည့် လူများကြားသို့ ခပ်တည်
တည် ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ပန်ယောင်လည်း ဣန္ဒြေမပျက် လိုက်
ခဲ့ရသည်။

“ပန်ယောင်ကို ကိုကို သိပ်လွမ်းနေတာပါ ကလေးရယ်၊
ပန်ယောင်နဲ့ ခွဲရတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီနေ့အထိ ကိုကို တစ်ရက်မှမပျော်
ခဲ့ရဘူး၊ သိလား ပန်ယောင်”

တခြားသူများနှင့် ရောနှောလှုပ်ရှားရင်း သူ ပြောနေပြန်သည်။

“အို... မကြားချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ ဘာမှမပြောနဲ့၊ လွတ်စမ်းပါ”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်ဖြစ်ရင်း သူ့လက်များထဲမှ ပန်ယောင်လက်လေးကို ခဲရာခဲဆစ် ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ့်အသက်နဲ့ ထပ်တူထားပြီး ချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတာ ပန်ယောင် ကိုကိုရှေ့က ထွက်ပြေးသွားခဲ့တဲ့နေ့မှာပဲ တစ်ပြိုင်တည်း သိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို သိပ်နောက်ကျသွားတယ်၊ ပန်ယောင် ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် ကလေးရယ်”

“အို”

ရုတ်တရက် သူက ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူကာ သူမပါးပြင်လေးကို လျှပ်စီးလက်သလို ခိုးနမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ပန်ယောင်မှာ သူ၏ရဲတင်းသော အပြုအမူကြောင့် အရှက်နှင့် ဒေါသတို့ ပူးပေါင်းကာ ထူပူသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တောပိုဒီးသေးရဲ့ ပန်ယောင်တို့နှစ်ယောက်ကို မည်သူကမှ ဂရုတစိုက်ကြည့်မနေခဲ့ကြသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

လူတွေကြားထဲမှာ အခွင့်အရေးတွေ ယူချင်တိုင်းယူနေ

သည့် ဦးကျော်ရိုးမကို နာနာကြည်းကြည်း ပြောပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ပြောချင်တိုင်း ပြောခွင့်မရသဖြင့် သူ ဆွဲခေါ်ရာကိုသာ အလိုက်သင့် လျှောက်နေရသည်။

“ကိုကိုကို တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလားဟင်၊ ဖန်ယောင် ကျေနပ်အောင်၊ ဖန်ယောင် ခွင့်လွှတ်လာအောင် ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကလေးရယ် ဟင်၊ ကိုကိုကို ပြောစမ်းပါကွ၊ ကိုကိုကို ဖန်ယောင်ကသာ ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် ကိုကို ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ဖို့အဆင်သင့်ပဲ သိလား”

“ဒါဆို ရှင် ကျွန်မလက်ကို လွှတ်”

ဖန်ယောင်နှစ်စကားကြောင့် သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်မောပါသည်။

“ကိုယ်လွှတ်လိုက်ရင် ပန်ယောင်က ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ရှင်က အခွင့်အရေးသမား သိလား၊ ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ်”

“ပန်ယောင်က သိပ်မုန်းလေ ကိုယ်ကသိပ်ချစ်လေ ဖြစ်နေတာက ခက်တာပဲ၊ ပြောစမ်း... ကိုကိုကို ဘယ်လိုအတတ်တွေနဲ့ ပြုစားထားသလဲဆိုတာ”

သူက ဥဲ့နဲ့သူမကြားမှာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို ရယ်မောနောက်နေတာမို့ ဖန်ယောင် ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်နှင့် စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဖန်ယောင်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ ရောက်လာသည့်

ဒေါက်တာအေမီ ခုံတွဲကြောင့် တစ်ဖက်သို့ မသိမသာမျက်နှာလှည့်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ပန်ယောင်”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ပန်ယောင် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အို...ဟင့်အင်း”

ပန်ယောင်၏ ငြင်းဆန်ချိန်ပင် မရလိုက်တော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မွန်းကျပ်လိုက်မောသွားသည်။ မွတ်သိပ်ကြမ်းရှသည့် အနမ်းများကြောင့် မူးဝေနှောက်ကျိသွားသည်။ ခွဲခွာနေရသည့် ကာလများစွာအတွက် အတိုးချပေးဆပ်နေသလားထင်ရသည်။ သူက ပန်ယောင်ကို ပြုန်းခနဲ လွှတ်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကိုယ့်ဘာသာရပ်တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ လဲပြိုမလိုဖြစ်သွားသည့် ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို သူက ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ထား၏။

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

ပန်ယောင်၏ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း တိုးသွဲစွာ ညည်းတွားနေသံကို ကြားရသည်။ လူရှင်းကာ မှောင်ရိပ်ကျသည့်နေရာမှ ပန်ယောင်တို့အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မြင်တွေ့ပုံမရပါ။ သူ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခွင့်ရနေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကို ပန်ယောင် မကျေနပ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပင်။

ပန်ယောင် ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ဦးကျော်ရိုးမ၏ ရင်ခွင်ထဲကို ပို၍တိုးဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးကျော်ရိုးမ၏

ရင်ဘတ်ကို ပန်ယောင်၏သွားချွန်ချွန်လေးများဖြင့် ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အား”

ဦးကျော်ရိုးမထံမှ ခပ်အုပ်အုပ်အော်သံနှင့်အတူ ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ရုတ်တရက် ဖြေလွှတ်လိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာမှ ချာခနဲ သူမ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

မှတ်ထား...အဲဒါ ပန်ယောင်ကို အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ ယောက်ျားအတွက် သင်ခန်းစာပဲ။ ပန်ယောင် ကားကို တရှိန်ထိုးဆောင်းပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ဆောင်းညသည် ပန်ယောင်ရင်တွင်းအပူများကို မငြိမ်းအေးနိုင်ဘဲ ပို၍သာ ဆိုးရွားလောင်ကျွမ်းနေစေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၉)

“အဲဒီညက ရုတ်တရက် ဇော်ပျောက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့် ကြောင့်များ ဇော် ဖြန်သွားတာလားလို့ တွေးပြီး စိတ်ကိုမကောင်းဘူး”

စကားသံက တော်တော်လေး ဝဲနေသဖြင့် ပန်ယောင် မနည်းဂရုစိုက်၍ နားထောင်နေရသည်။ ပန်ယောင် တာဝန်ကျရာ ဆေးရုံသို့ ပန်းစည်းတစ်စည်းကိုင်ကာ ရောက်လာသည့် ဒေါက်တာ ဘရမ်ခွန်ကို စိတ်ဝင်စားကြသူများက တမင်သက်သက်ရော မသိမသာပါ လာကြည့်ကြသည်။

ချောမောခန့်ညားသည့် ဒေါက်တာဘရမ်ခွန်နှင့် သိပ်လှသည့် ပန်ယောင်ဇော်တို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားကြတာ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နဲ့တွေ့ပြီး သူက ဇွတ်အတင်းခေါ်နေတာနဲ့ သူနဲ့ လိုက်သွားမိတာ ပါ၊ ဒေါက်တာကို နှုတ်မဆက်ဘဲ လိုက်သွားမိတဲ့ ပန်ယောင်ကို သာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရမှာပါ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဇော် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကျွန်တော် မပြန်ခင် ဇော်ဆီ လာလည်ပါရစေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...လာနိုင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာလို့မခေါ်ဖို့ ဇော်ကို ဟိုညကတည်းက ပြောထားပါတယ်”

“ဆောရီး...ဒေါက်...အ...ဘရမ်ခွန်၊ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်”

ပန်ယောင်ဇော်စကားကြောင့် ပြုံးနေသည့် သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်သွားသည်။

ပန်ယောင်ဇော်ထံမှ ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားကို ဒေါက်တာ ဘရမ်ခွန်က လေးလေးနက်နက် ခံစားလိုက်မိပုံဖြင့် ပြောလာတော့ အနေခက်သွားရသည်။

“ဟို...ကျွန်မဆိုလိုတာက အဲဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ဘရမ်ခွန်ရယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သတိမထားလိုက်မိတဲ့ သဘောပါ”

“ဆောရီးပါ ဇော်၊ အေးဗျာ...ကျွန်တော်လည်း အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ဇော်နဲ့ကျမှ စကားတစ်ခွန်းမှားတာကအစ ရင်ထဲမှာ မခံနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်၊ အခုချိန်မှာ ဇော်ကို သိပ်ခင်တယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဇော်”

“ကောင်းပါပြီ ဘရမ်ခွန်”

သူပြန်သွားမှ ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်မိ

သည်။ ဒေါက်တာဘရစ်ခွန်၏ အကြည့်၊ အပြောများကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမိသော်လည်း ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိဘဲ ဒေါသတွေထွက်နေမိသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ပန်ယောင်၊ ပန်းတော်ဆက် ဘရစ် ပြန်သွားပြီလား၊ ဇော်ကို ဘာတွေများ ဂျီတိုက်သွားသေးလဲဟင်”

နားနေခန်းထဲသို့ အေမီ ရောက်လာရင်း မေးလိုက်သည့် အတွက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ထိုင်ရင်း ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိသည်။

“မပြန်ခင် လာလည်ပါရစေတဲ့”

ပန်ယောင်စော်စကားကြောင့် ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်သွား အောင် အေမီက ရယ်ပါသည်။

“ထင်သားပဲ၊ သူက မိန်းကလေးကိစ္စဆို သိပ်အနေတင်း တာ၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခု ဇော်နဲ့ကျမှ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်တော့တာပဲ၊ ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ သူများတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာ၊ ဇော်ကရော ဘရစ်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ခင်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ သူက ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ၊ သိပ်ခံစားလွယ်တယ်နော်”

“သူ တကယ်ချစ်သွားလို့ပါ၊ မဟုတ်ရင် ဘရစ်နှလုံး သားက ကျောက်နဲ့ထုထားတာများလားလို့ ထင်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာရော ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ မသိဘူးနော်၊ သူ့ရွှေမင်းသမီး လေးနားမှာ နောက်ထပ် ရွှေမင်းသားတစ်ပါး အခစားရောက်နေ ကြောင်း ဆရာ သိသွားရင် ဆွေဆွေခန့်သွားမယ်ထင်တယ်”

ပန်ယောင်စော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ပန်ယောင်တို့က ရိုးရိုးသားသားပါ အေမီ”

“အစကတော့ ရိုးရိုးပဲပေါ့၊ နောက်မှ...အဟံ”

“ကျွန်မကို မစစမ်းပါနဲ့ အေမီရယ်၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ် နှိုးလို့”

“ဘာလဲ...ဆရာ မလာသေးလို့လား၊ နောက်ထပ် နှစ်ယောက်ကြောင့်လား၊ အစကတော့ ဘရစ်ကို အေမီ ဖွင့်ပြော လို့ဘဲ၊ ဇော်မှာ ဆရာရှိတဲ့အကြောင်း ဘာညာပေါ့၊ နောက်တော့ သူ့ဘာသာသိသွားတာ ကောင်းမယ်ထင်လို့၊ အေမီ ပြောလိုက်လို့ ဘရစ် ကြုံပြီးအသည်းကွဲသွားတာထက်စာရင် သူ့ဘာသာသိပြီး နောက်ဆုတ်သွားတာ ပိုကောင်းမလားလို့ပါ”

ပြုံးရယ်နေတတ်သည့် မျက်နှာလေးက တည်တည်ငြိမ် ခိုင်လေးမို့ အေမီရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို သူမ လှမ်း ခံလိုက်ရသည်။ စိတ်ချပါကွယ်...ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ အချစ် ရှိတဲ့အရာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

“ဇော်...အေမီ သွားမယ်နော်၊ ဘရစ်လာရင်သာ အေမီ မျက်နှာနဲ့ လက်ခံစကားပြောလိုက်ပါ”

ပန်ယောင်စော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အပြုံး လေးနှင့် နှလုံးနှလုံးလျှောက်သွားသည့် အေမီ နောက်ကျောပြင်ကို ငေး ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ လူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ ကိုယ်စီ ရှိနေကြသလားဟင်။

“ဒေါက်တာ...အရေးပေါ်ကုစစ်တစ်ခု - ရောက်လာပါ

www.burmeseclassic.com

တယ်”

“အခုပဲလာမယ် ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမ ထွက်သွားသည်နှင့် ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းကာ လူနာရှိရာကို လျှောက်ခဲ့သည်။ ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာနှင့် ဗိုက်ကို နှိပ်ကာ တကျွတ်ကျွတ် အော်နေသည့် လူနာများ ကပ်သွားကာ လိုအပ်သည့်စစ်ဆေးမှုများကို ခပ်သွက်သွက်ပြုလုပ်ရသည်။

လူနာ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ပန်ယောင် လက်နှင့်အသာဖိကိုက်ကြည့်သည်။

“အား”

ထွန်ထွန်လူးသွားသည့် လူနာကြောင့် မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“နာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အထိမခံနိုင်အောင် နာပါတယ်”

လူနာအသံက ခပ်ယဲ့ယဲ့။

“အူအတက်ပေါက်တာပဲ၊ ခွဲရမယ်၊ လူနာရှင် ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ် ဒီမှာပါ”

“အို”

ဦးကျော်ရိုးမကို အခုမှပဲ သတိထားမိသည့်အတွက် လူနာကို ကမန်းကတန်း အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟင်...ကိုညီ”

“ဟုတ်တယ်...ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ကိုယ် သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့

တယ်”

ကဲ...ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်မရ။ တာဝန်က ရှိနေသည်။

“ကဲ...ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ”

သူက လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

အရေးပေါ်လူနာအခန်းထဲမှာ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားကာ အမှားအယွင်းမရှိအောင် အထူးဂရုစိုက်ကာ ခွဲစိတ်လိုက်သည်။ အားလုံး အောင်မြင်စွာပြီးသွားချိန်မှာတော့ ပန်ယောင်စိတ်ကိုယ်လုံး ချွေးတိုဖြင့် ရွှဲနစ်နေ၏။ အခန်းအပြင်သို့အထွက်မှာ ဦးကျော်ရိုးမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပန်ယောင်...ကိုညီ အခြေအနေ”

“စိတ်ချရပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပန်ယောင်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကိုယ်လေ...”

“ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ပန်ယောင်၏ သူတို့အားလုံးနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပန်ယောင်ကျောပြင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမည်မှန်းသော်လည်း ပန်ယောင် လှည့်မကြည့်မိပါ။

ဦးကျော်ရိုးမနှင့် မဆုံချင်ပါဘူးဆိုမှ အခြေအနေတွေက ကိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပို့ ပန်ယောင်စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

နောက်နေ့မနက်မှာ ကြည်စင်သည့် မျက်နှာနှင့် ကိုညီကိုတွေ့ရ၏။

“ကိုညီ...နေကောင်းတယ်နော်”

အနားမှာ မားမားကြီးရှိနေသည့် ဦးကျော်ရိုးမကို တစ်ချက် မော့မကြည့်ဘဲ နေလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် ပန်ယောင်ဇော်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပန်ယောင်ဇော် ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်ယောင်ဆီကို အချိန်မီ ရောက်လာလို့ ကိုညီ အသက်ကို ကယ်နိုင်တာပါ။ ပန်ယောင် ဘယ်လောက်ပဲတော်တော် ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက်မလာနိုင်ဘူးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါဆို ဦးဦးကျော်ရော ပန်ယောင်ဇော်ကိုရော ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ပန်ယောင်အတွက်တော့ ဒါတွေမလိုပါဘူး ကိုညီ၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ရမှာက ပန်ယောင်တာဝန်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဦးဦးကျော်နဲ့ ပတ်သက်နေတာဆိုတော့”

အနားမှာရှိနေသည့် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မဝံ့မဝံ့ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ဦးကျော်ရိုးမကတော့ ပန်ယောင် မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုညီ အထင်မှားနေပြီ၊ ဆရာဝန်နဲ့ လူနာကြားမှာ ရန်သူ မိတ်ဆွေ မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ အပြစ်မဲ့တဲ့လူကို အပြစ်ပေးရအောင်

ပန်ယောင် သဘောထားမသေးသိမ်ပါဘူး”

ပန်ယောင်ဇော်စကားကြောင့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကြီး အိုစာပျက်ယွင်းသွားသည်။ ကိုညီက ဦးလေးဖြစ်သူကို မဝံ့မဝံ့ လှမ်းကြည့်၏။

“ပေးထားတဲ့ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်ပါ ကိုညီ၊ ချုပ်ရိုး ကျက်ရင် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်ပါပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် အခုဆင်းမယ် ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်၊ နောက်မှ ချုပ်ရိုးကို ဆရာဝန်တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ဖြည့်ပေါ့၊ ပန်ယောင် သွားမယ်”

“ခဏနေပါဦး ပန်ယောင်”

ဦးကျော်ရိုးမမှ တားမြစ်သံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ ဆေးရုံက ဒီနေ့ပဲ ဆင်းပါ့မယ်”

“ဒါဆို ဆင်းခွင့်လက်မှတ် လာယူလိုက်ပါ”

နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလေတိုင်း အခုချိန်ထိ ပန်ယောင် နှလုံးသားက မတည်ငြိမ်နိုင်သေးတာ ဘာကြောင့်များလဲ။ ထိုအဖြေကို ပန်ယောင် မသိချင်တော့ပါ။

ဆရာဝန်များ နားနေခန်းထဲမှာ ပန်ယောင်တစ်ယောက် တည်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသည့် အပြင်ဘက်ရှုခင်း ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်မသိ၊ ပန်ယောင် နောက်နားဆီမှ သင်းပျံ့လတ်ဆတ် သည့် ကိုယ်သင်းနဲ့တစ်ခုကြောင့် ပန်ယောင်ကိုယ်လေး တောင့်

သွားသည်။

“ပန်ယောင်”

တိုးတိတ်ညင်သာသည့် ခေါ်သံကြောင့် ပန်ယောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ခု ဆုံစည်း သွားခိုက်မှာ ပန်ယောင် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွား၏။

“ဆင်းခွင့်လက်မှတ် ရေးထားပြီးပြီ၊ စားပွဲပေါ်မှာ ထားပါ”

“ပန်ယောင်ဇော်”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာစကားမှပြောဖို့ မကြိုးစားပါ၊ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင် သွားတော့”

ရုတ်တရက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တောင့်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။ သို့သော်က သူက အခုချိန်ထိ ပန်ယောင်နားမှ မသွားသေးသဖြင့် ပန်ယောင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ပန်ယောင်”

“အို”

“သိပ်ချစ်တယ် ပန်ယောင်”

“ကဲ...အဲဒါ ချစ်ဦး”

“ဖြန်း”

“ပန်ယောင် မကျေနပ်ရင် ဆက်ရိုက်ပါဦး၊ ဒါပေမယ့် ကိုကို ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မရုပ်သိမ်းဘူး”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

ပန်ယောင်ဇော်စကားအဆုံးမှာ သူ ကြေကွဲစွာပြုံးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို ကိုယ် အမြဲပြောနေမှာမို့ ပန်ယောင် မကြားချင်လည်း ကြားနေရဦးမှာပဲ၊ ကိုယ့်ရင်ခွန်သံတွေ မရပ်တန့် သရွေ့တော့ ပန်ယောင်ကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ကိုယ် ပြောနေ ရဦးမှာပဲ”

“အို...ဘာမှမကြားချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ ရှင် ထွက်သွားပါ၊ ထွက်သွားလေ”

သူက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ပန်ယောင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲက ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ထွက်သွား သည်။ သူ ထွက်သွားသည်နှင့် ပန်ယောင် စားပွဲခုံမှာ မျက်နှာ အပ်ကာ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ ငိုချပစ်လိုက်မိသည်။

ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးတွေများလဲ။

ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးတွေများလဲကွယ်။ အဖြူရောင်ခန်းဆီး လေးက လေထဲမှာ တလွင့်လွင့်။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၀.)

“ဆရာ...ပြန်မလာသေးဘူးလားဟင်”

“အဲဒီလိုမမေးစမ်းပါနဲ့၊ ဇော်ရယ်၊ အဲဒီလိုမေးတော့ ဇော်ဆီကို အခုချက်ချင်း ပြေးလာလိုက်ချင်တယ် သိလား၊ ဇော်ကို ကျွန်တော် သိပ်လွမ်းနေပြီဗျ၊ ဇော်ရော”

“ပန်ယောင်လည်း ဆရာကို သတိရနေပါတယ် ဒါပေမဲ့...”

ဦးကျော်ရိုးမနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းတွေကို ဆရာအား ပြောပြရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားရင်း တွေ့ဝေသွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ဇော်၊ ဆက်ပြောလေ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဇော်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာတောင် မယုံကြည်ချင်တော့ဘူးလား၊ ဇော်မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးတွေ့တွေ့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးရမယ်လို့ ဇော်ကို ကျွန်တော်ပြောဖူးတယ်လေ၊ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ပန်ယောင်...ပန်ယောင် သူနဲ့တွေ့တယ် ဆရာ”

“ဪ”

ဆရာ ‘ဪ’ က ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟု ပန်ယောင်မခွဲချင်တော့ပါ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုသာ ဆရာကို တိုင်တည်ရင်ဖွင့်သလို ပြောပြနေမိသည်။

“အဲဒါပဲ ဆရာ၊ သူ့ကြောင့် ပန်ယောင်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် သိပ်ဖြစ်ရတယ်”

ဆရာထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့က ခိုင်ပေါင်းများစွာ ဆေးရာမှ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကျွန်တော်ပြောရင် ဇော် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ဘာလဲ ဆရာ”

ဆရာအသံက ရုတ်တရက်တိတ်သွားသည်။ ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံရသည်။ အတော်လေးကြာမှ...

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဇော်၊ သိပ်ချစ်တတ်လာတော့မှ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်လာတာပါ၊ တကယ်တော့ သူဟာ ဇော်ကို သိပ်ချစ်လို့”

“တော်ပါတော့ ဆရာ၊ ဆရာကို သူ့ရှေ့နေလုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

မခံမရပ်နိုင်စွာ အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်မိသည်။

“ဆရာက သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုတော့ ပန်ယောင်ကိုရော ကိုယ်ချင်းမစာနာပေးခဲ့ဘူးလား”

“ဆောရီး ဇော်၊ ကျွန်တော် မှားသွားတယ်၊ ဇော်၊ မကြိုက်တဲ့စကားကိုမှ ကျွန်တော် ရွေးပြီး ပြောလိုက်မိတယ်”

“ဆရာကိုသာ ပန်ယောင်က တောင်းပန်ရမှာပါ ဆရာ၊ ဆရာကို အော်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ပန်ယောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဇော်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဇော် ယုံစမ်းပါ”

“ဆရာမေမေ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“စိတ်လည်း ပါတာပေါ့၊ ဇော်ရယ်၊ သားတွေ သမီးတွေ အနားမှာပိုင်းနေတော့ ပျော်တာပေါ့၊ တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်မယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ နေမကောင်းပြန်ဖြစ်ရော၊ ကဲ မခက်ဘူးလား”

စိပ်ရွပ်နေသည့်ကြားမှ ပြုံးမယောင်ဖြစ်သွားရသည်။

“မေမေကတောင် ပြောနေသေးတယ်၊ ငါ့သားကိုကြည့်ရတာ အမေအတွက် ချွေးမချော့ချော့လေး ရှာထားပြီထင်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့တော့တွေ့ထားပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇော်နာမည်ကိုတော့ မပြောလိုက်ပါဘူး၊ ဆေးရုံက ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောထားတယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ဇော်၊ ကျွန်တော် မေမေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရမလားဟင်”

“အခုတော့နေပါဦး ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေလို့ပါ၊ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ ဆရာ”

“ဆေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မေမေက သိပ်အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေပြီ၊ မြေးချိုချင်တယ်လို့ ပူဆာနေတယ်၊ အဲဒီတစ်နေ့နဲ့ကို

ရက်သတ်မှတ်လိုက်ပါလားကွာ၊ ဟေ့ ဇော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လားဟင်”

“ကြားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်၊ ဆရာကို ဘာပြန်ပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဇော်ရယ်”

ဆရာထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ညည်းတွားသံကို ကြားရသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလားဟင်၊ စိတ်ချပါဇော်၊ ဇော်ဘက်က မဖြစ်နိုင်တာကို ကျွန်တော် ခွဲစိတ်မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး၊ ဇော် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အရင်ဦးဆုံး သတိရပါလို့ ထပ်ပြောပါရစေ၊ ဂွတ်လပ်ခံ...ဇော်”

“ဂွတ်လပ်ခံပါ ဆရာ”

ပန်ယောင်ဇော် ဖုန်းခွက်ကို ညင်သာစွာ ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲက စကားတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဖွင့်ပြောလိုက်ရသည့်အတွက် အနည်းငယ် ရင်ထဲပေါသွားသလိုလိုတော့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“မမ...စည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ အညို”

“ဘရစ်ခွန်လို့ ပြောပါတယ်”

“အော်...ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ အညို”

“ဟုတ်ကဲ့”

အညိုထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကားသံသဲ့သဲ့ကို

ကြားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ မောလျသွားမိတာတော့ အမှန်ပင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိစဉ် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် ဒေါက်တာ ဘရမ်ခွန်၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဇော် ဒီနေ့ နားရက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့ အော့ဖ်ပါ ဘရမ်ခွန်၊ ထိုင်ပါ ဘရမ်၊ အညှီရေ အအေးတစ်ခဲခု ယူခဲ့ပါကွယ်”

တဆက်တည်း အညှီကိုပြောရင်း ဘရမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အေမီ မပါဘူးလား ဘရမ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ဝင်မခေါ်ခဲ့ဘူး”

မလိမ်ညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရသော သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖန်ယောင်ဇော် သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားသည်။

“ဘရမ်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေက စကားပြောတာ အရမ်း ပွင့်လင်းတယ်နော်”

“ကျွန်တော်က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ မလိုအပ်ဘဲ လည်း မလိမ်ညာတတ်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ပန်ယောင် နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးယောင် သန်းသွားသည်။

“ဒါဖြင့် လိုအပ်ရင်တော့ လိမ်ညာမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်လိမ်ညာလိုက်လို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ချမ်းသာသွားရတာမျိုးကို ပြောတာပါ”

“ကောင်းပါတယ်၊ အအေးသောက်ပါဦး ဘရမ်”

အညှီလာချပေးသည့် အအေးခွက်ကို သူ့ဘက်တွန်းပို့ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက အအေးခွက်ကို တစ်ဝက်ကျော်ကျော် သောက်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားကို ပြန်ရတော့မယ်၊ အချိန်က သိပ်မရဘူးလေ၊ နောက်ထပ် သုံးလေးရက်ပဲကြာမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား၊ နောက် မန္တလေးကို ရောက်ရင်လည်း ကျွန်မဆီကို လာလည်ပါနော် ဘရမ်၊ ကျွန်မလည်း မြစ်ကြီးနား ဘက်ပြောင်းရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဒါပေမယ့် မိသားစုမပါဘဲ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး”

ဒေါက်တာဘရမ်စကားကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပန်ယောင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည့် မျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံသော်လည်း ပန်ယောင် ရင်မှာ မည်သည့် တုန်လှုပ်မှုကိုမှ မခံစားရသည်က ဆန်းကြယ်လှသည်။

“ကျွန်မမှာ မိသားစုမရှိတာ ဘရမ် သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဇော်အကြောင်း အေမီဆီက ပေးထားလို့ သိတာပါ၊ မိဘတွေမရှိဘဲ ဇော်တစ်ယောက်တည်း ပေးထားလို့ သိတာပါ၊ မိဘတွေမရှိဘဲ ဇော်တစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ အပေါင်းအသင်း သိပ်မထားဘဲ စာကြိုးစားတာ၊ အလှအပ စိတ်မဝင်စားသလို ဘယ်သူ့အချစ်ကိုမှ အခုချိန်အထိ လက်မခံ သေးတာကအစ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘရမ် ကြားရတာတွေအားလုံး အမှန်တွေ ချည်းပါပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတာပေါ့နော်”
“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဇော်ကို ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်
ခွင့်ပေးပါလို့လည်း ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်
မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဘူးသေးသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ
လည်း လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းဘူးသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နဲ့ ဇော်နဲ့
တွေ့ရတဲ့အချိန်ကလည်း သိပ်ကိုတိုကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်ကို
မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတဲ့အချစ်က ထာဝရခိုင်မြဲမယ့် ရာသက်ပန်အချစ်
ဆိုတာ ဇော် ယုံပါ၊ အခုလို မြန်မြန်ပြောရတာကလည်း ကျွန်တော်
နောက်ကျသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ဇော်ကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ ဇော်ကို လာတောင်းပါရစေ”

သူ ပြောချင်သည့်ဆန္ဒတွေက မနားတမ်းပြောနေသမျှ
ပန်ယောင်ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရသည်။ ပြီးမှ...

“ဘရစ် ပြောပြီးရင် ကျွန်မ ပြောပါရစေ”

“ကျွန်မ ဘရစ်ခွန်ကို ခင်ပါတယ်၊ ထာဝရမိတ်ဆွေ
အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဟင် ဇော်၊ ဇော်မှာ ကျွန်တော့်အရင်
ဦးတဲ့သူ ရှိနေပြီလားဗျာ”

စိုးရိမ်တကြီး မေးလာသည့်မျက်နှာက ပျက်ချင်ချင်မို့ သူ
ဟန်မဆောင်နိုင်တာကို ရင်ထဲမှာ မောရသည်။

“အခုလောလောဆယ် မရှိသေးပါဘူး ဘရစ်”

“အခုမရှိဘူးဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် ဇော်၊

ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းအဖြေပေးဖို့ မလိုသေးပါဘူး၊ အချိန်ယူ
စားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး အဖြေပေးပါ၊ ကျွန်တော်
မျက်နှာလကြာမှ တစ်ခေါက် လာခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော့် ပြန်တော့
မယ် ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်ယောင်ဇော် ဘာမှ ပြောခွင့်မရအောင်ကိုဘဲ ဘရစ်
လုပ်ဆောင်သွားမှန်း ပန်ယောင် ရိပ်မိပါသည်။ ပန်ယောင်က သူ့ကို
ချစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့်အဖြေကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရဟန်မတူ။
ပန်ယောင်ကို မျှော်လင့်နေပုံရသည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်
သွားသည့် ကားလေးကိုကြည့်ရင်း ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ
သက်ပြင်းရွက်မိပြန်သည်။

ဘရစ်ခွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာကို ပန်ယောင် ဘာမှ
မပြောရသေးပါ။ ဆရာသွားနေတုန်း ကချင်တိုင်းရင်းသား ဆရာဝန်
လေးတစ်ယောက်က သူမထံမှ ချစ်အဖြေ တောင်းနေပါတယ်ဆိုရင်
ဆရာဘာတွေများ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ဝေဖန်ဦးမှာပါလိမ့်။

ပန်ယောင်ဇော် အိပ်ရာထက်မှာလှဲရင်း အတွေးပေါင်းစုံနှင့်
အိပ်၍မပျော်။ နင့်နှင့်သီးသီး ကြေကွဲမှုဖြင့် ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်
စက်တို့ဖြင့် ရွှဲစိုနေခဲ့သည်။

အခန်း (၂၁)

“ကျွန်မအိမ်ကို မလာပါနဲ့လို့ ရှင့်ကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ ဦးကျော်ရိုးမ”

“ကိုယ့်မှာ မလာမဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးတယ် ပန်ယောင်”

“အို...အဲဒါတွေ ကျွန်မတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ပန်ယောင်စကားကြောင့် သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“ပန်ယောင် စိတ်ဝင်စားတာ ကိုယ့်ကိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

“ရှင် ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်တယ်”

ပန်ယောင်ဇော် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပစ်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည့်တိုင် ပန်ယောင်ရှေ့ တည့်တည့်တွင်ရှိနေသည့် သူ့ပုံရိပ်ကို မျက်လုံး ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှာ မြင်နေရသည်။

ပန်ယောင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ့မှာ နာကျင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေသူတစ်ယောက်လို ရှိနေခဲ့သည်။

အေးပေါ့လေ...ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီလိုပဲဖြစ်နေရမှာပေါ့။

ရဲရဲတော့ ပန်ယောင် မကျေနပ်။ အို ပန်ယောင် ဘယ်တော့မှ ကျွန်ုပ်ရမယ့် အပြုအမူမျိုး သူ့ကိုယ်မှာ ဟစ်စက်ကလေးမှမရှိတာ သိချာလှသည်။ အခုအချိန်ထိ သူ ဖြစ်ချင်ရာကို ဇွတ်အတင်း လှေ့လိုတာ သူ့အမူအကျင့်အတိုင်း ပန်ယောင် ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ လွတ်နိုင်ပါဘူးဟု အတန်တန်ပြောနေသည့်ကြားမှ ဘာကိုမှ မစိုက်ဘဲ သူ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တဇွတ်ထိုး ဖန်တီးရယူနေခဲ့ပြန် သည်။

ဒီယောကျ်ားဟာ အခုချိန်အထိ သူ့ရဲ့အတ္တအတွက်ကိုပဲ တန်းတင် တွေးခေါ်နေတုန်းပါပဲလား။ အဲဒီလို သူ အတ္တကြီးခဲ့ လည်း ပန်ယောင်ရဲ့ဘဝကို အဆုံးစွန်ထိ နှစ်ဖွန်းဆုံးရှုံးသွားအောင် ဘက်က ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူနိုင်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ပန်ယောင်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ထုံကျင်အေးစက်သွားသည်။ သိပ်ကို ခုန်းခါးသီးစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပဲဟု နာနာ ကျည်းကျည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူကတော့ သွေးအေးစွာ နှစ်စက်တော့မည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေသည့် ပန်ယောင်မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ပန်ယောင်”

သူထဲမှ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံ ထွက်လာသည်။ ပန်ယောင် ထူးသည့်အခါ သူထဲမှ သက်ပြင်းရှိသံသံသံသံကို ကြားရသည်။

“ကိုကိုကို အခုကိစ္စကို တစ်ခုခုအဖြေရတဲ့အထိ အကြံ မပေးနဲ့နဲ့ကြရအောင်၊ ကို အနူးအညွတ် တောင်းပန်နေ ကပါ ပန်ယောင်”

သို့စကားအဆုံးမှာ ပန်ယောင် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်သည်။
ထိုအပြုံးက လှောင်ပြုံး၊ သရောတော်တော် စိန်ခေါ်သည့်အပြုံးဖြစ်
သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို အနူးအညွတ် မတောင်းပန်ချင်လဲ
ဘာများဆက်လုပ်ချင်သေးလို့လဲ”

“လုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ ပန်ယောင်
ကိုယ့်ကို ပန်ယောင် ဘယ်လောက်မှာကြည်းနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်
နားလည်တယ်”

ကိုယ့်ဘက်က သိပ်လွန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ပန်ယောင်ဆီက
ခွင့်လွှတ်စကားကိုလည်း ကိုယ် မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ပန်ယောင်ကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ တကယ့်ကို ရယ်စရာကြီး
ဖြစ်သွားပါလား။ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ခါနီးမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်
ကန်ထုတ်ထားရစ်ခဲ့ပြီးမှ အခုတစ်ခါ သူ အလိုရှိတဲ့အချိန်မှာ အ
ယောက်ျားက ပန်ယောင်ကို လက်ထပ်ချင်ပြန်သတဲ့။

ဘယ်လောက်များ အံ့ဩမှာကြည်းစေလိုက်တဲ့ စကား
ပါလိမ့်။ ဒီယောက်ျား မစဉ်းစားမိဘူးထင်ပါရဲ့။ ပန်ယောင်လည်း
ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာများ ဓမ္မနေသလား
သိပ်ချစ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးကို သိပ်မုန်းသွားတတ်အောင်၊ သိပ်
ကြင်နာတတ်တဲ့နှလုံးသားကို သိပ်ပြီးအေးစက်စိမ်းကားသွားအောင်
အဲဒီယောက်ျားကပဲ သင်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား ဦးကျော်ရိုး”

အဲဒါကရော ဘာအတွက်လဲ၊ ရှင့်ညီမအတွက် လက်စားချေတာ
မလုံလောက်သေးလို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပန်ယောင်”

ပန်ယောင်ဇော်ထံမှ ခပ်လှောင်လှောင် အပြုံးနှင့် စကားကို
မခံစားနိုင်တော့သလို ပန်ယောင်နာမည်ကို အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်
သည်။ လူသေတစ်ကောင်လို ဖြူဖျော့ပြာနုနုသွားသည့် သူ့မျက်နှာ
ကိုကြည့်ကာ ပန်ယောင်နည်းနည်းမှ နောင်တမရမိတာ သေချာ
လှသည်။

“အခုချိန်မှာ ပန်ယောင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကိုယ်ခံဖို့
အသင့်ပါ ပန်ယောင်၊ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်ပြီးမှားခဲ့တာကိုး၊ ကိုယ်
မှားတဲ့အမှားထဲမှာ ကိုမာန်ရဲ့ ညီမတစ်ယောက်အနေတဲ့ ကိုယ့်ညီမ
လေးကို သိပ်ချစ်တဲ့စောနဲ့ ပန်ယောင်ကို ရက်စက်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ပန်ယောင်ကို ရက်စက်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ကိုယ့်အချစ်တွေမပါဘူး၊
ပန်ယောင်ကို ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှမမုန်းခဲ့ဘူး ပန်ယောင်၊ အခု
လည်း ချစ်တယ်၊ နောင်ကိုလည်း ချစ်နေဦးမှာပဲ၊ အဲဒီစကားဟာ
ပန်ယောင်အတွက် အခုအချိန်မှာ ရယ်စရာဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်
ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ပန်ယောင်ကို ဘာအတွက် လက်ထပ်ချင်တာလည်းဆို
တာ ကိုယ်ဖြေမယ်၊ အဲဒါ ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်လို့၊ သိပ်မြတ်နိုးလို့၊
ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့အမှားတွေအတွက် ပန်ယောင်ဆီမှာ တစ်သက်လုံး
ခူးထောက်တောင်းပန်နေချင်လို့၊ ကဲ ပန်ယောင် ကိုယ့်ကို ဘာပြော
ချင်သေးလဲ၊ ပြောပါ... ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ကိုယ့်ရဲ့အသုံးမကျမှုတွေကို ပန်ယောင် အရက်စက်ဆုံး စကားတွေသုံးပြီး နင့်နင့်သီးသီး ပြောပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် ပန်ယောင် ကိုယ့်ကို ရိုက်ချင်သလောက် ရိုက်။ သတ်ချင်သလောက် သတ်။ ပန်ယောင် စိတ်ကြိုက်လုပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ပန်ယောင်။ ကိုယ် ပန်ယောင်လုပ်သမျှ ဂျေကျေနပ်နပ် ခံပါ့မယ်။ ကျေကျေနပ်နပ် ခံပါ့မယ် အချစ်ရယ်”

ပန်ယောင် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူ့စကားတွေကို ဟားတိုက်လှောင်ပြောင် သရော်လိုက်မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သမျှ တကယ်လက်တွေ့မှာ ပန်ယောင်ရင်တွေ အတိုင်းအဆမရှိအောင် နာကျင်ကြေကွဲသွားသည်။

“ပန်ယောင်”

ကျွန်မကို မခေါ်ပါနဲ့ ဦးကျော်ရိုးမ။ တကယ်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဆိုတာ ရှင် မေ့နေသလားဟင်။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဟာ အနီးဆုံးအနေအထားကနေ အဝေးဆုံးကို ကျောခိုင်းသွားနေကြတဲ့ သူတွေလေ။

ဘယ်တော့မှ မပေါင်းဆုံနိုင်တဲ့ အဲဒီမျဉ်းပြိုင်ဘဝကို မရောက်ရောက်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ ဦးကျော်ရိုးမ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

“ကျွန်မဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကို ဘယ်လိုမှ ယုံလို့မရတော့ပါဘူး ဦးကျော်ရိုးမ။ ကျွန်မ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က သိပ်ပြီး ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းခဲ့တယ်”

“ရက်စက်ခြင်းတွေ၊ နာကြည်းစွာ ကလဲ့စားချေလိုခြင်းတွေနဲ့ သူ့ရဲ့အတ္တတစ်ခုထဲအတွက် တစ်ဖက်သားကို နည်းနည်းလေး ခုညှာစာနာမှုမပေးခဲ့ဘူး”

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ အဲဒီလို ရက်စက်ခြင်းတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ကျွန်မက ‘အချစ်’လို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဇွတ်ယူပစ်ရဦးမှာလား”

သူ့မျက်နှာက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အိုစာပျက်ပွင်းသွားသည်ကို မြင်နေရသည့်အတွက် ထူးပြီးဝမ်းသာမသွားနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ နစ်ဆို့နေ၏။

“အဲဒါတွေအားလုံး ကိုယ့်အပြစ်တွေပါ”

“အပြစ်တွေဆိုတာနဲ့ ပြီးသွားရောလား ဦးကျော်ရိုးမ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ သိပ်ကို ခါးသီးပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးပါ”

“အဲဒီအဆိပ်ကို အခု ရှင်က ကျွန်မကို ပေးဦးမလို့လားဟင်၊ ‘အချစ်’ဆိုတဲ့ စကားကို ရှင်အနေနဲ့ ပြန်မသုံးသင့်တော့ပါဘူး။ ရှင့်ရဲ့ ‘အချစ်’ဆိုတာ...”

“တော်ပါတော့ ပန်ယောင်ရယ်။ ပန်ယောင် ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ဒဏ်ခတ်စမ်းပါ။ ကိုယ်ခံမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက် အသုံးမကျချက်တွေကို စကားလုံးတွေနဲ့ မနှိပ်စက်စမ်းပါနဲ့တော့။ ကိုယ် မကြားချင်ဘူး။ ကိုယ် မကြားပါရစေနဲ့တော့ ပန်ယောင်။ ကိုယ် ပန်ယောင်ကို အရှုံးပေးပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင့်ရဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းမယ်ပေါ့”

ရုတ်တရက် အံ့ကိုတင်းတင်းဆွဲကြိတ်လိုက်တာကို မြင်ရသည်။

“မရုပ်သိမ်းဘူး၊ ကိုယ်မသေမချင်း အဲဒီလက်ထပ်ခွင့်ကို ဘယ်တော့မှ မရုပ်သိမ်းဘူး၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် ချစ်တယ်”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို သိပ်မုန်းတယ် ဦးကျော်ရိုးမ၊ ကျွန်မဘဝမှာ အမုန်းဆုံးယောက်ျားဟာ ရှင်ပဲ၊ ကဲ ရှင် ပြန်တော့၊ ကျွန်မလက်ထပ်မယ့်ယောက်ျားဟာ ဘယ်တော့မှ ရှင် ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ပါရစေ”

ပန်ယောင်ဇော် စကားအဆုံးတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေး သိသိသာသာ တုန်ခါသွားသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသည့် သူမထံသို့ ကမူးရှူထိုး ပုံစံနှင့်လျှောက်လာပြီး ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ကျိုးကြေသွားမတတ် ပွေဖက်၍ သူမမျက်နှာလေးအနှံ့ ရဲတင်းစွာ နှိပ်နှိပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ပန်ယောင် အသက်ရှူမှား၍ မူးမိုက်သွားသည်။ ပန်ယောင် နှုတ်ခမ်းလေး ဆေးစက်နေရာမှ နွေးထွေးသွား ချိန်မှာတော့ အင်အားဟူသမျှ ပျောက်ဆုံးသွားကာ သတိလစ်လှ မတတ် ထူပူပြာဝေသွားသည်။

သူက ပန်ယောင်ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ အခွင့်အရေး မပေးသလို တရှည်တလျား အနမ်းများဖြင့် သူစိတ်ကြိုက်နမ်းပြီးမှ ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ပန်ယောင် ပြောချင်တာတွေ ပြောတော့ ပန်ယောင်၊ ပန်ယောင် ဘာတွေပြောပြော ကိုယ်က လုံးဝဂရုစိုက်လိမ့်မယ် ထင်နဲ့၊ ပန်ယောင် သိထားဖို့က ကိုယ် ပန်ယောင်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်ဆိုတာပဲ”

“ရှင် ရူးနေလားဟင်၊ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမုန်းဆုံးပါလို့ ပြောနေတာတောင် ရှင် မရှက်ဘူး ဟဲ့”

“အဟွန်း”
ပန်ယောင်ဇော်စကားကို သူက မရယ်ချင် ရယ်ချင်ပုံစံနှင့် ပုံစံတစ်ချက်တွန့်လျက် ရယ်၏။

“အချစ်မှာ အရှက်ဆိုတာ မရှိဘူး ပန်ယောင်၊ အချစ်မှာ အချစ်ပဲရှိတယ်ဆိုတာ ပန်ယောင် မြဲမြဲမှတ်ထား”

“အရူး”
“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ရူးနေတယ်၊ အဲဒါ ပန်ယောင်ကို သိပ်ချစ်လို့ ရူးနေတဲ့ အချစ်ရူးပဲ၊ ကဲ ပန်ယောင် ဘာပြောဦးမလဲ”

“ထွက်သွား၊ ရှင် အခု ကျွန်မအနားက ထွက်သွား”

“သွားမှာပါဗျာ၊ မသွားခင်တော့...”
“အို”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ပန်ယောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖွဖွတစ်ချက် ငုံ့နှိပ်ပြီး ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်အထိ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော နိုင်လောက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရိုးမှူးနောက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့

သည်။

သူကား ထွက်သွားသည်နှင့် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ အနီးရှိကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ အရှက်နှင့် မခံချင်စိတ်ဒေါသတို့ပူးပေါင်း၍ ပန်ယောင် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူမောဟိုက်နေချိန်မှာ ဦးကျော်ရိုးမကို စိတ်ထဲမှ ပို့၍ မုန်းသွားသည်။

* * *

ပန်ယောင်ဖော် နာကျင်ထူအမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို မှန်ထဲမှာ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ဦးကျော်ရိုးမနှင့် နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ မဆုံမိစေရန်ပဲဖြစ်သည်။

သူထဲမှ တစ္ဆေထိုး တစောက်ကန်းဆန်မှုများကိုတွေးရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့သည်အထိပင်။ သူ့ရော ပန်ယောင်လိုပဲလားဟု တွေးပြီးမှ ထိုအတွေးကို ခါးသီးစွာ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မနက်ခင်း မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာကာ ဦးခေါင်းတွေပါ တဆစ်ဆစ်ကိုက်လာသည့်အတွက် ဖျားပြီဟု ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ညက တစ်ညလုံး တံခါးဖွင့်ထားမိသည့်အတွက် အအေးမိသွားပုံရသည်။ ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိတော့ လူက မလှုပ်ချင်တော့တာ သတိထားမိ၏။

“အညိုရေ”

“လာပါပြီ မမ”

ပန်ယောင် ခေါ်သံအဆုံးမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို

အညိုက သူမရှေ့မှာ အနီးဆုံး ဘွားခနဲရောက်လာပါသည်။ သို့သော် အပြင်သွားတော့မည့်သူတစ်ယောက်လို အကျအနု ဖီးလိမ်းပြင်ဆင် ထားတာကိုမြင်မှ မနေ့ကတည်းက သူ့အမျိုးတွေရှိရာ စစ်ကိုင်းဘက် တစ်ညအိပ်သွားပါရစေဟု ခွင့်တောင်းထားတာကို သတိရသည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမ၊ ထမင်းလည်း ချက်ပြီးပါပြီ၊ ဟင်းက စားခါနီးမှ ထပ်နွေးယုံ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ်ရှင်”

“ဘာမှ မခိုင်းတော့ပါဘူး၊ မမအခန်းထဲက လက်ကိုင် အိတ်သာ ယူပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အညို ပန်ယောင်ရှေ့မှ လှစ်ခနဲပျောက်သွားပြီး ပြန်ရောက် လာ၏။ ရိုရိုသေသေ ကမ်းပေးနေသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူကာ ငွေငါးရာ အညိုကို ပေးလိုက်သည်။

“အညို သုံးချင်တာသုံးဖို့ မုန့်ဖိုးပေးတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ညမအိပ်ဘဲ ပြန်လာစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းညှိတ်ပြနေပေမယ့် မျက်နှာလေးက အစောတုန်းက လို မရွှင်လန်းတော့။ နှစ်လ သုံးလနေမှ အမျိုးတွေအိမ် တစ်ည အိပ်သွားတာ အရင်တုန်းက ခွင့်ပြုနေကျပါ။ တစ်ခါတလေ လေးငါးရက်အထိ အညိုကို ခွင့်ပေးထားသည်။ အခုဟာက ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် သိပ်နေမကောင်းချင်လို့ တားမြစ်သလိုပြောမိ ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာမကောင်းချင်။

“ကဲပါလေ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်လာပါ၊ ဟုတ်ပြီလား

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

“အညို သွားနှင့်တော့မယ်နော်”

အပြုံးနှင့် ပန်ယောင် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် ရှင်သောမျက်နှာနှင့် ပြေးထွက်သွား၏။

ဪ လူတိုင်းမှာ သံယောစဉ်ကိုယ်စီ တွယ်တာစရာ ကိုယ်စီရှိကြပါလား။ ပန်ယောင်မှာသာ အထီးကျန်တစ်ကောင်ကြွက် ၁၀။ အခုလို ဖျားနာချိန်မှာတောင် ခိုဝင်နားစရာ ရင်ခွင်မဲ့နေသည့် ဖြစ်။ မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှာ ခိုခွဲနေသည့် မျက်ရည်တွေက ပါးဖြင့်မှ တစ်ဆင့် တစ်ပေါက်ချင်း လိမ့်ဆင်းကြွေကျသွားသည်။ ပန်ယောင် သူတုတ်ဖယ်မိပါ။

တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးထဲမှာ ပန်ယောင်တစ်ယောက် ကည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းအောင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ တရိပ်ရိပ် ကိုးတက်လာသည့် အဖျားကို ပန်ယောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေးလှဲအိပ်ရင်း ပေချင်တိုင်း ပေနေမိသည်။

မည်သည့်ဆေးကိုမျှ သောက်ရန် စိတ်ကူးမရှိ။ ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်ဖြင့် တိုး၍သာ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေမိသည်။ အခုလို ဖျားနာချိန်မျိုးမှာ ပြုစုယုယမဲ့သူ ကင်းခွဲစွာ ပန်ယောင်တစ်ယောက် တည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေ မနည်းတော့ပါ။

“ကြည့်စမ်း... ကိုယ်တွေပူပြီး နေမကောင်းဘူးလားဟင်” ဟု နွေးထွေးကြင်နာစွာ မေးမည့်သူမရှိ။ ဂရုတစိုက်ပြုစုမယ့်သူ ကင်းခဲ့နေသည့် ပန်ယောင်ဘဝက ခြောက်သွေ့လွန်းသည့် ကန္တာရပ

ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သေဆုံးသွားရင် မကောင်းဘူးလားဟင်၊ တကယ်ဆို ပန်ဝန်းကျင်မှာ ခါးခါးသီးသီး အထီးကျန်ဝေဒနာက ခံစားနေရမယ့်အစား သေဆုံးသွားတာကမှ ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးလွတ်မြောက်ခွင့် ဖြစ်နေမှာပါ။

ကျွန်မ သေပါရစေ၊ ကျွန်မ ငြိမ်းချမ်းခွင့်ပေးပါ။

“ပန်ယောင် သိပ်အားငယ်နေလားဟင်၊ အနားမှာ ကိုကို တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲကွာ၊ စိတ်ချ ပန်ယောင်ကို တစ်ယောက် တည်း ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ဘူး၊ ကိုကို သွားလေရာ ဟောကောင်မလေးကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားမယ် သိလား။”

စကားသံတွေက တိတ်ဆိတ်သော ပန်ဝန်းကျင်မှာ ပန်ယောင်ရှိရာသို့ လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိလာသည်။ အဲဒါ ပန်ယောင် သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူမရဲ့ အချစ်ဆုံးချစ်သူရဲ့ စကားသံတွေလေ။ အခုတော့ ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လို့မရအောင် လေထဲမှာ ကွယ်ပျောက် သွားခဲ့ပြီပေါ့။

ကိုကိုရယ် ပန်ယောင်အပေါ်မှာ သိပ်ပြီးရက်စက်စိမ်းကား ခဲ့တာပါ။ ကိုကိုကလည်း ပန်ယောင်ကို မမုန်းဘူး၊ ပန်ယောင် ကလည်း ကိုကိုကို မခွဲနိုင်မှန်းသိရကနဲ့ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှားခဲ့တာပါ။ ကိုကို ရက်စက်ခဲ့တာပါ။

ကိုကိုရဲ့ ရက်စက်မှုအမှားဟာ ပန်ယောင်ဘဝနဲ့ လဲလှယ် ပစ်ခဲ့ရတဲ့အထိ ဆိုးရွားပက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အခုချိန်ကျမှ ကိုကို သိသလား။ အခုမှ နောင်တတွေရနေသတဲ့လား ကိုကိုရယ်။

ပန်ယောင် ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

ခွင့်မလွှတ်ပါရစေနဲ့ ကိုကို။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ခင်ရသည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စိမ့်နေသည့် မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာ စုယူစွာသုတ်ပေးနေသည့် ကိုကိုပုံသဏ္ဌာန် မြူနင်းတွေကြားမှာလိုလို စဝေဝါးဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။

“ပန်ယောင်”

“ပန်ယောင်ရယ်”

“ကလေးရယ်...”

မချီတင်က ရေရွတ်ညည်းတွားသံက ယူကျုံးမရ တကယ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ကြေကြေကွဲကွဲ ဟိုအဝေးမှ လွင့်ပျံ့နေ သလိုလို...။

“ပန်ယောင် သိပ်များနေသလားဟင်၊ ကိုကို စိုးရိမ်လိုက် တာ အချစ်ရယ်၊ အနားမှာ ပြုစုပေးမယ့်သူ မရှိ ဘာမရှိနဲ့၊ အချစ် တစ်ယောက်တည်း ပန်ယောင်လေးတစ်ယောက်တည်း ပါလား ကွယ်၊ ဟင်...ဒါတွေအားလုံး ကိုယ့်ကြောင့်...ကိုယ့်ကြောင့်ပါ အချစ်ရယ်”

တိုးသွဲ့ညင်သာသည့် ကိုကိုအသံတွေကို ကြားနေရသည် မှာ နီးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်နှင့် မညီညာ။ ပူနွေးသော ပါးပြင် နံရံ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးတွေ ခပ်ဖွဖွရှိကနဲခမ်းသွားသလားဟင်။ ချမ်းစိန် နေသည့် သူမကိုယ်လေး လုံခြုံနွေးထွေးစွာ ရင်ခွင်ကျယ်တစ်ခုမှာ ရှိနေပြီး ပါးပြင်ချင်းအကပ်မှာ မျက်နှာနှစ်ခုမှ မျက်ရည်နှစ်ခု ပူးပေါင်းသွားကြသည်။

ပန်ယောင်ဇော် ပါးပြင်ပေါ်မှာ ဖွဖွညင်သာ ပွတ်သပ်နေ

သည့် ကိုကိုလက်ချောင်းတွေကို ပန်ယောင် အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်
လိုက်၏။

“ကိုကို”

တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ညည်းတွားခေါ်ငင်သံ...။

“ကိုကိုလားဟင်”

“ကိုကို ရက်စက်တယ်”

စကားများစွာကို ပန်ယောင် ပြောနေမိသည်ထင်၏။
ပြီးတော့ ပန်ယောင် ငိုရှိုက်နေခဲ့သည်လား။ ကိုကိုထံမှ ‘ပန်ယောင်
ရယ်၊ ကလေးရယ် သိပ်ချစ်တယ်’ ဆိုသည့် စကားသံများကိုသာ
ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရသည်။

ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ်။

ကိုကိုကို မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်။

ပန်ယောင် ဝူးဝူးဝါးဝါး ရေရွတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားရာမှ
ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် ပန်ယောင်တစ်ကိုယ်လုံး မီး
ထတောက်မလားထင်ရအောင် ကျစ်ကျစ်တောက် ပူလျက်ရှိသည်။

“ရေ...ရေ သောက်ချင်တယ်”

“ပန်ယောင် သတိရလာပြီနော်၊ ကို ဝမ်းသာလိုက်တာ
အချစ်ရယ်၊ ခဏနော်”

ကြင်နာနူးညံ့သော စကားသံက နွေးထွေးလှိုက်လှဲလွန်းရုံ
မက စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သိသိသာသာ တုန်ခါနေ၏။ နှုတ်ခမ်းပေါ်
သို့ အေးစက်သည့် ရေစက်တချို့ ကျလာသည်။ ကျလာသည့်
ရေစက်များကို အငမ်းမရမြို့ချလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်
ငြိမ်းအေးသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ အသိအာရုံတို့ ကိုယ်မှာ

ကပ်ငြိလာသည့်အချိန်တွင် ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသော ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ
နီဝင်နေမိသည့်အဖြစ်ကို အဦးဆုံးသတိပြုလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ပန်ယောင်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်
မသွားနိုင်သည့် တိမ်းမှူးရင်ခန့်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ကိုယ်သင်းနဲ့
တစ်ခု။

“ဟင်”

ပန်ယောင် အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲ လူးလဲထလိုက်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဦးကျော်ရိုးမ”

ပန်ယောင် အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့
ငိုထားပုံရသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက နီရဲစိုစွတ်လျက်။ မျက်ဝန်း
အကြည့်တွေက ရီဝေဝေ။ အို...ဒါတွေဟာ အိပ်မက်မဟုတ်တဲ့
တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေလားဟင်။

“ပန်ယောင်...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကိုကိုကို တွေ့လိုက်ရ
လို့ အံ့သြနေတာလား၊ ကို ဒီကိုရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့
ဘူး”

“ရှင်...ရှင်”

“နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး လှဲနေတဲ့
ပန်ယောင်ဆီက ညည်းသံကြားလို့ နဖူးကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့
သိပ်ဖျားနေတယ်”

ပန်ယောင် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမှန်း
မသိအောင် နှုတ်ဆွဲသွား၏။

“ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်သေးလဲ”

ပန်ယောင်အသံက တိုးပျော့တုန်ခါနေ၏။ ရုတ်တရက် ပန်ယောင်အမေးကို သူ အဖြေမပေးသေးဘဲ ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကိုသာ သူ့ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို သိပ်စိုးရိမ်နေပုံနှင့် တိတ်တဆိတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဖြေလေ”

တိတ်ဆိတ်မှုကို သည်းညည်းမခံနိုင်စွာ ပန်ယောင် မေးလိုက်သည်။ ထို့အတူ သူ ဖြေလိုက်မည့် အဖြေအတွက် ပန်ယောင်ဘာသာပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။

“အဖျား သိပ်ကြီးနေတော့ ပန်ယောင် ကယောင်ကတမ်း တွေ ပြောနေခဲ့တာပေါ့”

“အို...”

သူက ပန်ယောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်းဖြေလိုက်သည့် အဖြေကြောင့် ပန်ယောင် နှလုံးသားထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့သွား၏။

“ပန်ယောင်”

“ရှင်...ကျွန်မကို မခေါ်နဲ့”

အနှစ်နှစ်အလလက သိမ်းထားတဲ့ ပန်ယောင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံး သူ သိသွားခဲ့ပြီ။

“အိပ်ရာထဲမှာ သက်သက်သာသာ လှဲနေပါလား အချစ်ရယ်၊ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ့စကား နားထောင်လို၍ မဟုတ်ပါ။ ပန်ယောင် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့တာမို့ သူ့အကူအညီနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ

ချလိုက်ရသည်။ အိပ်ခန်းမီးထွန်းထားသဖြင့် ညအချိန်ရောက်နေ နှိန်း ပန်ယောင် သိလိုက်သည်။

အို ပန်ယောင်စိတ်တွင်းမှာ ခါးသီးမွန်ထူသွားသည်။

“ပန်ယောင်”

“ရှင် ကျွန်မကို မခေါ်နဲ့”

“ရှင် ပြန်ပါ”

“ကိုယ် မပြန်ဘူး ပန်ယောင်”

ပန်ယောင်နော် စကားဆက်ရခက်စွာ အရှက်မွန်သွားသည်။

ပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပူတွေ လိမ့်ဆင်းလာ၏။ အခုမှပင် သူက ပန်ယောင်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်သွားပုံနှင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်မော ရင်း ပန်ယောင် ခုတင်ဘေးနားသို့ လျှောက်လာကာ အလှပြင်သည့် ခုကို ဆွဲယူကာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ပန်ယောင် ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များကို ခပ်ဖွဖ ချုတ်ပေးရင်း ပန်ယောင်မျက်လုံးများထဲကို သူ့မျက်လုံးများဖြင့် နှိပ်စွဲစွာ စိုက်ကြည့်လာ၏။

“စိတ်ချလက်ချ အိပ်နော်၊ ကိုယ် ပန်ယောင်ကို စောင့်ပေးမယ်၊ အခုလောလောဆယ် ပန်ယောင်ကို ဘာဆေးတိုက် ခုမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

နဖူးလေးကို ဖွဖွငုံနှိမ်းရင်းပြောတော့ ပန်ယောင် မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှဲပစ်လိုက်၏။ ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာသွားတာ သူ မသိ စေချင်။

ဒါ ရှင်နှလုံးသားထဲက အကြင်နာစစ်တွေလား။ မျက်ရည် မဲသွားတာကို မမြင်စေလိုစွာ မျက်လွှာချလိုက်သည်ပင်။ ပန်ယောင်

လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူလက်ချောင်းထဲက နက်ရောင်ရင်ခွင်ကို နှိပ်စက်ပြီး နည်းနည်းသောက်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်သည်။
သူမလက်ကို ရုန်းသည်။ သူက မလွှတ်။

“ပန်ယောင်ကို ဘာဆေးတိုက်ရမလဲဟင်”

“ရှင် ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

“ဆေးမသောက်ခင် တစ်ခုခုစားရမှာဆိုတော့ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ ကော်ဖီနဲ့ သောက်မလား၊ ကို ဖျော်ပေးမယ်”

သူက ပန်ယောင် ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ ပန်ယောင် နှိပ်သောစွာပျော်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ လှည့်ပေးသည်။
ပြောချင်ရာပြော၍ သူ လုပ်ချင်ရာလုပ်သည်။

“နေဦး ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ ကို ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်း ကို စိတ်မချဘူး”
ရှာလိုက်ဦးမယ်”

“ရှင် ပြန်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

“မကြားဘူး”

ပန်ယောင် လက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်နှိပ်နှိပ်ပြီး နှိပ်ဆိုင်သည်။
ထမင်းစားခန်းဘက် လျှောက်သွားသူကို ဘယ်လိုနှင်ရမုန်းမသိ၊ ရင်ထဲ နာနေသည်။

တွေတွေဝေဝေလေး ထိုင်နေဆဲ အနားသို့ ကော်ဖီနှင့် မုန့်တို့ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းတစ်ခုနှင့် သူ ရောက်လာ၏။

“ရေနွေး အဆင်သင့်ရှိနေတော့ အိုကေသွားတယ်၊ ရော ကော်ဖီပူတုန်း ဆေးနဲ့သောက်လိုက်”

ငိုချင်စိတ်ကို မြှိသိပ်ပြီး မျက်စေ့မှိတ်၍ ကော်ဖီနှင့် ဆေးတွေကို ယူသောက်လိုက်၏။ ရင်ထဲက ဟာနေပေမယ့် နှလုံး

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကိုဖျော်တာ မကြိုက်လို့လား”
ပန်ယောင် မဖြေ။

“ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

စိုးရိမ်စွာ သူ ပြောသည်။

“အကောင်းဆုံးက ကျွန်မနားက ရှင် ပြန်ပါ”

ရုတ်တရက် သူ ငြိမ်သွားပြီး ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို နှိပ်သောစွာပျော်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ လှည့်ပေးသည်။

“ပန်ယောင် ဘာလုပ်ချင်ချင် ကိုကိုကို ပြောနော်၊ ဒီမှာ ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်း ကို စိတ်မချဘူး”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်”

သူက ပန်ယောင်ချက်နှုန်းကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

ပန်ယောင်ကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် သူ့အကြည့်ကို

“ပန်ယောင် နေကောင်းမှ ကိုယ် ပြန်မယ်”

“မလိုချင်ဘူး...အခု ပြန်”

“ပန်ယောင်”

“ရှင်ကြောင့် ဘယ်သူ့အထင်အမြင်လွှဲတာမှ မခန့်နိုင်ဘူး”

“မပြန်ဘူးဆိုရင်ရော”

“က...က”

“ကဟယ်”

လက်နှင်နီးရာ ပစ္စည်းတွေအားလုံး လေမှာဝဲပျံသွားသည်။

“ပန်ယောင် မလုပ်နဲ့”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“ဒုန်း”

ပစ္စည်းကျကွဲသံတွေ ဆူညံသွားသလို ပန်ယောင် ပါးပေါ် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“ပန်ယောင်ရယ်”

ဦးကျော်ရိုးမထံမှ စိတ်ထိခိုက်စွာ ညည်းတွားသံကို ကြားရ၏။ ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲ တင်းကြပ်နေအောင် ပွေ့ဖက်ထားသည့်အခါ ရုန်းကန် ထုရိုက်ရင်း ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ အင့်ခနဲ ငိုချလိုက်မိ သည်။

“မုန်းတယ်”

“ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ ပန်ယောင်အနားက အခုထွက်သွား”

“သွား”

ထုသည်၊ ရိုက်သည်။ သူက ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို မလွှတ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပန်ယောင် မျက်နှာလေးကို ဆတ်ခနဲ ခွာလိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ကို မျက်ဝန်းနီနီတွေနှင့် ကြေကွဲစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ရှင် ပြန်ပါတော့ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ပြန်ပါတော့”

ပန်ယောင်အသံက မတင်းမာနိုင်။

တိုးအက်တုန်ပျော့နေ၏။ ဦးကျော်ရိုးမက ခေါင်းခါသည်။

မျှားသွေးနှင့် နီရဲပျော့တော့နေသော ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကို ခုစေ့ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်တွေက ပန်ယောင် နှလုံးသားထဲကို အနားလည်စွာ ထွင်းဖောက်ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်။

“ကိုယ့်ကို ပန်ယောင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဘယ်လောက် ခံနိုင်နင်း၊ ပန်ယောင်အနားက ကိုယ် ဘယ်မှ မသွားပါရစေနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုကို ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ် ပန်ယောင်ရယ်”

ပူဇွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေး ဦးကျော်ရိုးမရင်ခွင်ကျယ်ကြီး ထဲ ရောက်သွားသည်။

ညင်သာသိမ်မွေ့သော တိမ်းမှူးရင်ခွန်ဖွယ်ရာ အနံ့တွေ နှင့် မျက်ရည်တို့ ပူးပေါင်းသွားကြသည်။ ပန်ယောင်ကို ဒုတိယ အကြိမ် ဖြားယောင်းဖို့ မကြိုးစားချင်စမ်းပါနဲ့ဟု စိတ်ကအော်ဟစ် နေမိသည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ ဦးကျော်ရိုးမ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကို တွန်းဖယ်ရုန်းကန်ရင်း ရေရွတ် သည်။ သိသာစွာ ပျက်ယွင်းနေသည့် မျက်နှာနှင့် ပန်ယောင် မှာကြည်းခြင်းမျက်ဝန်းတို့ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆုံမိကြသည်။

ဦးကျော်ရိုးမက ပန်ယောင်ကို မလွှတ်ဘဲ ပို၍ တိုးဖက် ထားသည်။

“ပန်ယောင် ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး မဟုတ်လား”

ပန်ယောင်၏ မျက်ဝန်းများထဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကြွေကုတ်တုန်ခိုက်စွာ မေးသည်။ ညင်သာသိမ်မွေ့သော မျက်ဝန်းအကြည့်များနှင့် မျက်ရည်စများကို မြင်ရသည့်အခါ ဘယ်နေရာဆီကမှန်မသိ ပန်ယောင်နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွား၏။

“ဟင့်အင်း ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

သူ နာကြည်းစွာ ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုဟာ ပန်ယောင်အတွက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်သင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ကိုကိုကို ပန်ယောင်” ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပန်ယောင်ကို ကိုကို လက်ထပ်မယ်”

“အို...အဲဒီကိစ္စကို အခုတစ်သက် မပြောနဲ့၊ နောက်ဆယ်သက်အထိ ပန်ယောင် လက်မခံဘူး၊ ဖယ်...လွှတ်”

ပန်ယောင်ကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့လက်များကိုဖယ်ရှားရင်း အားအင်ရှိသလောက် တွန့်လိပ်ရုန်းကန်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်လှမ်းမီသလောက် သူ့ကို ထုရိုက်ကုတ်ဖို့သည်။ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပန်ယောင်သွားများဖြင့် ဖိကိုက်လိုက်သဖြင့် သွေးတွေ ထွက်လာသည့်တိုင် သူက တစ်ချက်မှ မဆော်၊ ကိုတံခံရင်း ပန်ယောင်မျက်နှာအနံ့ အနမ်းခိုးတွေရွာချသည့် သူ့အကြင်နာ အယုအယတွေကြားမှာ ပန်ယောင်အားအင်ကို ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

‘ကျွန်မကို ရှင် အကျပ်မကိုင်နဲ့’ ဆိုသည့် စကားလုံးမျှသာသည် သူထံမှ ‘ပန်ယောင်ကို ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်’ ဆိုသည့်

စကားများအောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားကသည်။

“ပန်ယောင်”

နဖူးပြင်ကို ဖွဖုန်းရင်း သူ ခေါ်သည်။ ပန်ယောင် မထူးလည်းမထူး၊ သူ့ကိုလည်းမကြည့်ဘဲ သူ့ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဟောဒီယောက်ျားဟာ ပန်ယောင်ဘဝကို ပျော်ရွှင်စေသူ၊ ကျည်းမုန်းတီးစေသူ၊ ငိုကြွေးမေ့မရနိုင်သည့်သူ၊ ဒီလိုရင်ခွင်မှာ ပန်ယောင် ဘယ်လိုခံစားချက်နှင့် နေရမှာပါလိမ့်။

“ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော်”

ပန်ယောင် ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ပန်ယောင်အပြုအမူကို မချင်မရဲဟန်နှင့် ပို၍တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ကာ မွတ်သိပ်စွာ နှိပ်နှိပ်၏။

“သိပ်ချစ်တယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို အခုချိန်က ပြီး တစ်သက်လုံး တောင်းပန်မယ်၊ မြေးတွေ မြစ်တွေရတဲ့အထိ နော်”

“အဲဒီအချိန်အထိ မကျေနပ်သေးရင် နောင်သံသရာ အဆက်ဆက်အထိ ကိုယ် တောင်းပန်နေမယ်ကွာ”

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုဖြင့် သူ့မျက်နှာက နုပျိုနေသည်။ အလိုရှိရာကိုရသည့် ကလေးငယ်ပမာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည့် သူ့မျက်နှာကို ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့ တုန်လှုပ်ခြင်းတင်းသည့်အသံနှင့် သူ့ကို ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ပြန်သင့်ပြီ ဦးကျော်ရိုးမ”

အပျော်မျက်နှာက ရုတ်ချည်းညိုမှိုင်းသွားသည်။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ ဖန်ယောင်”

ဖန်ယောင်ကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ဖြေလွှတ်ပေးရင်း မေးသည်။ သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖန်ယောင် တစ်ကိုယ်လုံး ပူကျလောင်မြိုက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ တဲ့။ ဘယ်လောက်များ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလိုက်မေးခွန်းပါလိမ့်။ အရာရာဟာ ဦးကျော်ရိုးမအတွက် အောင်နိုင်ခဲ့သော ချာမှုတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ရှင်ဟာ အစအရာရာအတွက် သိပ်ကောင်းလွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရဲ့ကောင်းခြင်းဆိုတာတွေကို ဖန်ယောင် သိပ်မုန်းတယ်။

“ပြောပါဦး ဖန်ယောင်၊ ကိုကိုကို မုန်းချင်သလောက် မုန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်နော်၊ ကိုယ် စိတ်လိုက်မယ်”

“ဒါတွေဟာ ရှင်အတွက် အရေးကြီးလို့လား ဦးကျော်ရိုးမ”

“ကိုကိုဘဝမှာ ဖန်ယောင်ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှရှိတော့ဘူး ဖန်ယောင်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖန်ယောင် တိုးအက်ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ရိုးမရယ် ဖန်ယောင်ဆိုတဲ့ ဆယ်ကျေသက်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ရှင် သွန်ချင်သလိုသွန် မှောက်ချင်သလိုမှောက်ပစ်ခဲ့တဲ့ ရူးမိုက်မိုက်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ရှင် မေ့နေပြီထင်ပါရဲ့။ ဖန်ယောင်ရယ်သံက

တကယ်တမ်းအားထောင်ကြည့်ရင် နာကြည်းကြေကွဲစရာတွေ စုစုပေါင်းနဲ့ ငိုညည်းသံအဖြစ် ကြားရမှာပေါ့ပါသည်။

“ရှင်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်နေသလို အပြစ်မဲ့ မိန်းကလေးကို အနိုင်ယူဖို့ပဲ မဟုတ်လား ဦးကျော်ရိုးမ”

“ဖန်ယောင်”

သူ့ထံမှ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်တားမြစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အရှိုက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးနှက်ခံလိုက်ရသလို သူ့မျက်နှာက ဘယ်လိုကြည့်မြင်နိုင်ရက်စရာမရှိအောင် ပျက်ယွင်းနေ၏။ ထို့အတွက် နည်းနည်းလေးမှ သနားကြင်နာစိတ်မရှိဘဲ ကြည့်နေမိသည်။

“ရှင်ဘဝမှာ ဖန်ယောင်ကို ချစ်ဖို့၊ လက်ထပ်ဖို့က အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အချစ်တစ်ခုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ရှင်ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဒူးထောက် အသနားခံခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်နားသွားထားခဲ့လဲ”

“မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရုံးပေး အသနားခံခဲ့တဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ကို ရှင်ဘယ်လို နှလုံးသားနဲ့ ကျောခိုင်းရက်စက်ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားခဲ့သလို အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ အရှက်၊ မာနတွေကို ရှင် ဘာနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့သလဲ ဦးကျော်ရိုးမ၊ တစ်ဆိတ် ကျွန်မကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

သူသည် ဖန်ယောင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ လည်ပင်းအညစ်ခံရသူတစ်ယောက်လို ပြူးကြောင်ရှိစေသော

မျက်ဝန်းများနှင့် ကြက်သေသေ၍ ငေးမောလျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ သာ သူ့မှာ ရောဂါအခံရှိနေပါက နေရာမှာတင် အသက်ထွက်သွား တော့မလားဟု ထင်ရသည်။

“ကျွန်မကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ အဲဒါတွေလား၊ ရှင့်ဘဝ မှာ အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ အဲဒီ ရက်စက်ခြင်းတွေလား။”

မည်သည့်စကားမှ မတုံ့ပြန်နိုင်သည့် သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ ဝမ်းသာရမည့်အစား ပန်ယောင် နည်းနည်းမှ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ ငိုချပစ် ချင်နေမိသည်။

အလှည့်ကျ မနွှဲကြစတမ်းပေါ့ ဦးကျော်ရိုးမရယ်။

သိပ်ပြီး သွေးပျက်ပြမနေစမ်းပါနဲ့။ ယောက်ျားပဲ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့။

“ပြော ပန်ယောင်၊ ပြောချင်တာတွေ အားလုံးပြော၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ။ ကိုယ် ပန်ယောင်ကို လက်ထပ်မယ်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် အရှုံးပေးထားပြီးသားပါ ကလေးရယ်”

မျက်ရည်တွေ။

နာကြည်းကြေကွဲစွာ ပြုံးနေလျက် သူ၏မျက်ဝန်းအစုံက မျက်ရည်တွေကို ပန်ယောင် သွေးပျက်တုန်လှုပ်စွာ မြင်လိုက်ရ သည့်ခဏမှာ သူမမျက်ဝန်းတွေ ပြာဝေသွားသည်။

“ပန်ယောင်ဇော်”

ဒေါသသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်ထင်၏။ သို့သော် အလွန်နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုးကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

❖ ❖ ❖

၃၁၅

အခန်း (၂၂)

အသိတရားတို့ အာရုံမှာ တွယ်ကပ်မိသည်နှင့် ရင်းနှီး နေကျဖြစ်သော ဆေးနဲ့တစ်မျိုးကို ရှုမြင်မိသည်။ မျက်ဝန်းများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်အကြည့်မှာ မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူနှင့် ဆေးရုံ မြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။

လက်မှာ တန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားသည့် ပိုက်များကို မြင်ရ သည်။ မျက်လုံးတွေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာကြည့်မိသည်။ အနားမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေသည့်အခါ ငိုချင်စိတ်က လှိုက်တက် လာ၏။

သူ့ဦးကျော်ရိုးမ ဘယ်မှာလဲ။

“ဟေ့ ဇော်၊ သတိရပြီလား၊ စိုးရိမ်လိုက်ရတာကွာ၊ ယူက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ပေတာကိုးကွ”

“တော်ပါသေးရဲ့ သတိရလာလို့၊ မင်းသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ရူးမတတ်ခံစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ် သိလား”

“ပြောစမ်း...ပြောစမ်း၊ အဲဒီကို လျှို့ဝှက်ထားတာပေါ့လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ယူက ဘယ်သူခွဲခွဲ မကြွေတာကိုး”

၃၁၆

“ကိုယ် ရေသောက်ချင်တယ်”

အေမီစကားများကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ကိုယ်လိုရာကို ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အေမီက မျက်လုံးလေး ပြူး ပခုံးလေးတွန့်ကာ

“ဆောရီးပါကွာ၊ အေမီ မေ့သွားလို့ပါ၊ ယူ သတိလစ် နေတာ တစ်ညနဲ့ တစ်နေ့ရှိနေပြီဆိုတော့ ရင်ပူနေမှာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်း သောက်”

အေးမြသည့်ရေအချိုကို အငမ်းမရသောက်မိသည်။

“တော်ပြီ အေမီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ရမှာက အေမီကိုမဟုတ်ဘူး ဇော်ရေ၊ ဦးကျော်ရိုးမဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ တစ်ညနဲ့တစ်နေ့လုံး ယူလက်လေး တစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး သူ့ပါးနဲ့အပ်ထားတာ၊ သက်ပြင်းတွေချရတာ လည်း ခဏခဏ”

“ကြာတော့ ကိုယ်တောင် သူ့အစား မောလာတယ်၊ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေတာများ မျက်တောင်မှခတ်ရဲလားလို့ ထင်ရတယ်၊ ယူတို့က ချစ်သူတွေဆို၊ မကြာခင် လက်ထပ်တော့ မှာတဲ့”

“အို”

“ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ယူက သူ့ကို စိတ်အရမ်းနာနေတာလို့ ပြောတယ်၊ လက်စသတ်တော့ ဦးကျော်ရိုးမဆိုတာ ဆေးရုံမှာ နေ့တိုင်းလာလာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ၊ သနားပါတယ်ကွာ၊ စိတ်ကောက်နေရင်လည်း ပြေလိုက်ပါ”

စိုးမိုး ၁၈၆၀

“ယူတို့သတင်းကို ဆေးရုံတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားနေတာ တွ သိလား၊ ဆရာတော့ ဆွေးပါပြီကွာ၊ ဦးကျော်ရိုးမက ယူ သတိမရခင်ကလေးကမှ ထွက်သွားတာ၊ ဒါတောင် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ ကြည့်နေပါ့မယ်ဆိုမှ ဒါဆို ရှေ့ပြန် ချိုးပါရစေတဲ့၊ ယူ့ကို တော်တော်မြတ်နိုးပုံရတယ်”

ဦးကျော်ရိုးမ၏ မျက်နှာကို မျက်ဝန်းမှာ မြင်ယောင် ကြည့်မိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သောကတွေဝေနေတဲ့ မျက်နှာတစ်ခု။ ရှင်ကို ပန်ယောင် မုန်းတယ် ဦးကျော်ရိုးမ။

“ကျွန်မကို ဆေးမကုဘဲ စကားတွေချည်း ပြောနေတော့ မှာလားဟင်”

စကားလမ်းကြောင်းကို တမင်လွဲယူကြည့်မိသည်။

“ယူမှာ ဘာရောဂါမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရှိလို့ပေါ့ရှင်၊ အများကြီးပြီး အားနည်းနေတာရယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတာရယ် ပေါင်းပြီး ရှော့ခံဖြစ်သွားတာလောက်ပါ”

“ဆရာဝန်ထက်ကောင်းတဲ့ ပျောက်စေဆရာ လာပါ လိမ့်မယ်၊ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ အသက်ရှည် ဦးမယ်၊ အင်း ပြီးတော့ မိန်းမလှလှလေးလည်း ရဦးမယ်”

မားမတ်ခန့်ထည်စွာ လျှောက်လာနေသည့် ဦးကျော်ရိုးမ၏ ချောမောခန့်ညားသော မျက်နှာကို ခေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှား ပူနွေးလာ၏။

အကြည့်ကို ချက်ချင်း လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် နာကြည်းမုန်းမျက်စွာ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်

စိုးမိုး ၁၈၆၀

ချင်သည်။

“အေမီ ကျွန်မအနားမှာ နေဦးနော်”

ဒရစ်ကုန်သွားပြီမို့ လက်မှိုက်များကို ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်သိမ်းပေးနေသည့် အေမီကို အားကိုးတကြီး ပြောလိုက်မိသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဝဋ်လည်နေပါဦးမယ်”

အဖြိုးလှလှလေးနှင့် ပြောနေသည့် အေမီကို ပန်ယောင်တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောရန် ကြိုးစားချိန်မရခင်မှာပင် အနားသို့ ဦးကျော်ရိုးမ ရောက်လာသည်။

“သတိရနေပြီလား၊ ပန်ယောင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကိုယ် အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ၊ ဪ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ပန်ယောင်ကို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောကြပါနော်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

အေမီ သူတို့အနားမှ ထွက်သွားသည်။

“ပန်ယောင်အတွက်”

ပါကင်လှလှနှင့် ဖန်းနုရောင် နှင်းဆီဖန်းစည်းကို ပန်ယောင်လက်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်ပေးနေသူလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မနာကျင်တတ်သလို သူက အဖြိုးမပျက်။

“ပန်းအိုးထဲ ထည့်ထားလိုက်မယ်နော် ချစ်”

ပန်ယောင်က မလှုပ်။ ကျောဖက်မှာ ခေါင်းအုံးတွေ ခံပေးထားပြီး ခပ်မတ်မတ်ထိုင်နိုင်ရန် လုပ်ပေးသည်။ နွေးထွေး

ကျယ်ပြန့်သော သူရင်ခွင်နှင့် ကြင်နာယုယမှုတွေကြားမှာ ပန်ယောင် ချင်သလိုလို ခံစားနေရလျက် မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် အားအင်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။

“ပန်ယောင်”

ပန်ယောင် မထူးဘဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နေသာရဲ့လားဟင်၊ ကိုယ့် ကြက်ပေါင်းရည်နဲ့ ကြက်သားမြူစွမ်း ယူလာခဲ့တယ်၊ သောက်လိုက်နော်”

“ကျွန်မဘာသာ သောက်မယ်”

ဦးကျော်ရိုးမကိုယ်တိုင် ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့် ပန်ယောင်ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခွဲပေးနေတာမို့ ရှက်စိတ်နှင့် အနေရခက် စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ သူထံမှ ပန်းကန်နှင့်ဇွန်းကို ပြောင်းယူလိုက်မိသည်။

ပန်ယောင်စော်တို့နှစ်ယောက်ကို သိသိသာသာရော မသိမသာပါ အကဲခတ်နေကြသည့် မျက်လုံးများကို သူက သတိထားမိပုံမရဘဲ ပန်ယောင်မျက်နှာလေးကိုသာ မျက်တောင် ဓခတ်စတမ်း ငေးမောကြည့်နေ၏။

“သောက်ဦးလေ ပန်ယောင်၊ တော်ပြီလား”

ပန်ယောင် ဘာမှမပြောတော့ ပန်ယောင်လက်ထဲက ဇွန်းနှင့် ပန်းကန်ကို သူ ယူသိမ်းသည်။

“လိမ္မော်သီးစားနော်၊ ကိုယ် ခွာပေးမယ်”

ပန်းကန်တွေသိမ်းဆည်းပြီး လိမ္မော်သီးအမွှာလေးတွေကို ခွာပြီး အစေ့ထုတ်ကာ ပန်းကန်တစ်ခုထဲ ထည့်ပေးနေပြန်သည်။

သူ လုပ်ပေးသမျှကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာ၏။

“စားလေ ပန်ယောင်၊ ကိုကို ခွဲပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် စားကြည့်၊ သိပ်ချိုတယ်”

“မစားဘူး”

လိမ္မော်သီးတစ်မွှာကို ဇွတ်လာကျွေးသဖြင့် စားလိုက်ရသည်။

“ရှင် ပြန်ပါ”

“နောက်နေ့တွေ ရှင် မလာပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်လုပ်ပေးတာ သဘောမကျလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ပန်ယောင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေက ပန်ယောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအတွက် တောင်းပန်အသနားခံနေမှန်းသိပေမယ့် ပန်ယောင် မသနား။

“ပန်ယောင် ဆေးရုံကမဆင်းမချင်း ကိုယ် နေ့တိုင်း လာရလိမ့်မယ်”

“မလာနဲ့လို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“လာမယ်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်ယောင်နားမှာ ကိုယ်ရှိမှ ဖြစ်မှာမို့ပဲ”

“ရှင့်ကို သိပ်မုန်းတယ် သိလား”

“ကိုယ် ပန်ယောင်အိမ်မှာ စောင့်အိပ်ပေးနေတယ်”

“ဘာရယ်”

“အို...ရှင့်ကို ဘယ်သူက ကျွန်မအိမ်မှာ စောင့်ခိုင်းလို့

မ”

“ကိုယ့်နှလုံးသားက”

သူ့စကားကြောင့် ပန်ယောင်ရင်ထဲမှာ ထူပူသွား၏။ စိတ်ဝန်းကျင်က သူနှင့်ပန်ယောင်ကို အခုချိန်ဆို ဘယ်လိုဝေဖန်သတ်မှတ်နေကြပြီလဲ ဆိုတာကို မတွေးဘဲသိနိုင်ပါသည်။

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ပန်ယောင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာရာက သုခချည်းပဲလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်၊ ပန်ယောင်အိမ်ကို ကိုယ် စောင့်ပေးလို့ မရဘူး၊ သူ့ခိုးကပ်တယ်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေက ကိုယ့်ကို ပြောနေကြလို့ပါ”

“အခုလောလောဆယ် ပန်ယောင်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မထားပါနဲ့၊ နေကောင်းအောင်သာ နေပါ”

စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသွားသည်။ အို ပန်ယောင် သေဆုံးသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းမယ်”

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်တော့ သူ အံ့သြသွားပုံရသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ပန်ယောင်၊ သိပ်အားနည်းနေသေးတယ် ထင်တယ်”

“အို...ကျွန်မထက် ရှင်က ပိုသိနေဦးမှာလား”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပန်ယောင် ပြောလိုက်သည်။

“ပန်ယောင် သဘောပါ၊ ကိုယ်က ပန်ယောင်အတွက် စိုးရိမ်တာတစ်ခုပဲ”

“ရှင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ဘာတွေလျှောက်ပြောထားလဲ”

ဒေါသဖြစ်နေသော ပန်ယောင်ကို သူ သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ပြုံးလျက် ငေးကြည့်နေ၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း”

“ရှင်အကြံ ဒါအကုန်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရှက်ရွံ့စိတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူဇွေးသွားသည်။

“ရှင် ပြန်တော့”

ပန်ယောင်ဇော်အသံက ဒေါသဖြင့် တုန်နေ၏။

“ပန်ယောင်”

“ရှင်ကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ လက်ထပ်ရမှာပဲ ပန်ယောင်၊ ကိုယ့် သိပ်ချစ်တယ်ဆို ဘယ်တော့မှ မေ့မပစ်နဲ့၊ ကိုကို ပြန်မယ်၊ ဒါလည်း ပန်ယောင် ဆန္ဒအရအော်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းဆိုရင် ပန်ယောင်အမှားမှာပဲ အမြဲနေချင်တယ်၊ ပန်ယောင်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်”

“အို”

လျှပ်စီးလက်သလို ပန်ယောင်နဖူးလေးကို ခိုးနှမ်းပြ

ရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသူ၏ ကျောမြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပြင်ပေါ်သို့ ပူဇွေးသည့် မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာ၏။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လှပါပြီ။ အပြင်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းလွှာကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထား၏။

အနီးဆုံးရှိနေပါလျက် အဝေးတကာအဝေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေသူက ဘာကြောင့် ပန်ယောင်နှလုံးသားကို နောက်ထပ် မကြိမ်ကြိမ် ပင်ပန်းနာကျင်စေရသနည်း။ မျက်ဝန်းမှ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေများနှင့်အတူ အမြင်အားလုံး ဝေဝါးသွားသည်။

အခန်း (၂၃)

“ပန်ယောင်”

“အချစ်”

မျက်ဝန်းအစုံကို လွှဲကြည့်သည်။ မရ။

နားထဲမှာ ဘယ်လိုစကားမှ မကြားသလို ကြိုးစားကြည့်အားမှာ အရိပ်လို ထပ်ကြပ်ပါလာပြန်သည်။
သည်။ မဖြစ်။ မမြင်ချင်မတွေ့ချင်သည့်မျက်နှာက အနီးမှာရှိနေသည်။ မကြားချင်သည့်စကားသံတွေက ပန်ယောင်ဇော်နားမှာ လျှံနေသည်။

မပြောနဲ့လို့ ဘယ်လိုမှတားမရ။ အနားကထွက်သွားလို့လွန်းပြီ။ ပန်ယောင် ကားပေါ်အတက်မှာ သူပါကားပေါ်ရောက် ဆိုပြန်တော့ ပိုဆိုးသည်။

ပန်ယောင်ဇော် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေအားလုံးက ဦးကျော်ရိုးမနှင့် ပန်ယောင်ဇော်အဖြစ်ကို လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားကြသည်။

ပန်ယောင်ဇော်မှာ အရိပ်တစ်ရိပ်လို လိုက်ပါနေသောကြောင့် တချို့က ပန်ယောင်ဇော်တို့နှစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးရယ်သွားကြသည်။ အားကျအကြည့်တွေနှင့် စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်ကြည့်ကြည့်အကဲကဲ့နေသော သူမအပြုံးမှာ ပျော်ဝင်နေသော အဓိပ္ပာယ် သူတွေက မရှား။

“ပန်ယောင်”

“ပန်ယောင် အချစ်”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဦးကျော်ရိုးမ”

“ကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ဘူး

ပန်ယောင်”

“ရှင် ပန်ယောင်နာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့”

“ပန်ယောင်ရယ်”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာလေးကို

ညှိညှိငေးနေသူ၏အနားက ကျောခိုင်းထွက်လာတော့ ပန်ယောင်

ပန်ယောင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ပန်ယောင်ဆေးရုံတက်သည့် တစ်ချိန်

မှ ပန်ယောင်အနားမှာ ရှိနေသူက အခုချိန်ထိဆိုတော့ တဆိတ်

တော့ ပန်ယောင် ငိုချင်လာ၏။ ကားကို နေရာက ဟန်မပျက်

ဘဲတော့ ပန်ယောင် ငိုချင်လာ၏။ ကားကို နေရာက ဟန်မပျက်

တော့ ပန်ယောင် ငိုချင်လာ၏။ ကားကို နေရာက ဟန်မပျက်

တော့ ပန်ယောင် ငိုချင်လာ၏။ ကားကို နေရာက ဟန်မပျက်

“ရှင်မှာ အရှက်တို့ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ မရှိတော့ဘူး ဦးကျော်

ရိုးမ”

“ပန်ယောင် ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ်ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဦးကျော်ရိုးမစကားကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် ပြုံးသည်။

ပန်ယောင်ဇော်အကဲကဲ့နေသော သူမအပြုံးမှာ ပျော်ဝင်နေသော အဓိပ္ပာယ်

ရှိသေးက ပန်ယောင်ရင်ကို လာရိုက်၏။

“ယုံပါတယ်ရှင်၊ ပန်ယောင်ဘယ်လိုထင်ထင် ရှင်
ဂရုမစိုက်တတ်ဘူးဆိုတာ”

“ဆောရီး ပန်ယောင်၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက”

နစ်ယောက်စလုံးစိတ်က အတိတ်ကိုရောက်သွားကြောင်း
ကိုယ်စီအကြည့်များက သက်သေအရာတည်ကြသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ပန်ယောင်ဇော်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို အလေးအနက် တန်ဖိုးမထားတတ်
တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် အခုချိန်မှာလည်း ပန်ယောင်ဇော် ခံစား
ချက်ဆိုတာကို ဘယ်ထည့်တွက်ပါ့မလဲ။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြပါစို့ ပန်ယောင်ရယ်”

ပန်ယောင်ဇော် ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို တွေ့မြင်လာ
ဦးကျော်ရိုးမ၏အသံက ခပ်အက်အက်။

ရက်စက်ခဲ့တဲ့လူက ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးကျော်ရိုးမရယ်
အခုချိန်ထိ ပန်ယောင်ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေက နာကျင်နေတုန်းပဲ။

“ပန်ယောင်”

“ရှင် အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက လက်ထပ်ခြင်းပေါ့ ဟုတ်လား
ဦးကျော်ရိုးမ”

“ဟုတ်တယ် ပန်ယောင်၊ ကိုယ် ပန်ယောင်ကို ပိုင်ဆိုင်
ချင်တယ်”

“ဪ”

အခုမှပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တာလား။

ဟိုတုန်းကရော။ ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုးနဲ့ ပန်ယောင်ဇော်

ကို နုနယ်ငယ် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ထားရစ်နိုင်ခဲ့လဲ။

ဒီဝေဒနာမျိုးဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ခံစားကြည့်မှ သိနိုင်တဲ့
အရာပဲ။

“ကောင်းပြီလေ ရှင် စိတ်ကြိုက်စိစဉ်ပါ”

“ပန်ယောင်”

“ကိုကိုကို တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

အံ့သြခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ဝမ်းသာသွားသူ၏ မျက်နှာကို
ကြည့်။

“ပန်ယောင်ဇော်က ရှင့်ကို စနောက်နေတယ်ထင်လို့
လား”

“ပန်ယောင်ရယ်”

ကားထဲမှာ အသံစတွတ်တံသွား၏။

လမ်းတွေ တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သလို အတိတ်ကအရိပ်တွေ
ကလည်း ပန်ယောင်ဇော် အသည်းနှလုံးပုံရိပ်မှာ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ

အသစ်တစ်ဖန် ဝင်လာ၏။

“ကိုကို ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ ပန်ယောင်ကို
ကိုကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုကိုအသက်
ရယ်”

“လက်ထပ်ပွဲကို ပန်ယောင် ဘယ်နေရာမှာစီစဉ်ချင်လဲ
ဟင်၊ အားလုံး ပန်ယောင်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ရပါစေမယ်ဗျာ”

စူးတောက်သောအကြည့်တစ်မျိုး ဖျတ်ခနဲ ဦးကျော်ရိုးမ
ထံ ရောက်သွားသည်။

“ပန်ယောင် စိတ်ကြိုက်ဟုတ်လား”

ဦးကျော်ရိုးမစကားကို သံယောင်ရေရွတ်ရင်း ရင်မချိစွာ ပန်ယောင်ဇော် တစ်ချက်မျှ နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံး ပန်ယောင်သဘောကျ၊ ပန်ယောင် စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ကိုကိုကတိပေးပါတယ်ဗျာ”

“ပန်ယောင်သဘောကျ၊ ပန်ယောင်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရစေ မယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ ဦးကျော်ရိုးမရယ်၊ ရှင့်ကတိစကားကို ဒီတစ်ခါ ပန်ယောင် တကယ်ပဲ စိတ်ချယုံကြည်လိုက်ရတော့မှာ လား”

အဓိပ္ပာယ်လေးနက်ပြင်းပြသော ပန်ယောင်ဇော်စကားအဆို မှာ ဦးကျော်ရိုးမမျက်နှာ သိသာစွာမည်းပျက်သွား၏။

“ကိုကိုကတိစကားအတိုင်း ပန်ယောင် ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ရစေမှာပါ ပန်ယောင်၊ ကိုကိုစကားကို ယုံပါဗျာ”

“ယုံဆိုတော့လည်း ယုံရမှာပေါ့လေ၊ ပန်ယောင် စိတ်သ ဘောအတိုင်း ရှင်တကယ်လုပ်ပေးနိုင်သလား၊ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး လားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

“စောင့်ကြည့်ပါဗျာ၊ စောင့်ကြည့်ပါ၊ ပန်ယောင်အတွက် ဆိုရင် ကိုကိုဘက်က ဘာပဲလုပ်ပေးရလုပ်ပေးရ ပန်ယောင် စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖို့ကသာ အဓိကပါ”

ကတိစကားအထပ်ထပ်ဆိုနေသူကို ပန်ယောင်ဇော် ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မဆိုတော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်သော အာရုံအတွင်း မှာသာ အတွေးပုံရိပ်တွေ ထပ်ဆင့်ရောက်လာ၏။ ပန်ယောင်ဇော်

ကားကို လမ်းတစ်နေရာအရောက်မှာ တစ်အားဆွဲကွေ့ရပ်လိုက်၏။

“ကျွီး”

“ရှင်ဆင်းတော့ ဦးကျော်ရိုးမ”

“ဗျာ”

သူထံမှ အံ့သြနားမလည်နိုင်သော အမူအရာကို ပန်ယောင် ဇော် ဂရုမစိုက်။

“ရှင်လိုချင်တဲ့ အဖြေစကားရပြီဆိုတော့ ဒီနေရာမှာပဲ ရှင်ဆင်းနေခဲ့ပါ ဦးကျော်ရိုးမ”

“ပန်ယောင်”

“အခုချိန်မှာ ပန်ယောင်တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေးနေချင်တယ်”

သူ ပန်ယောင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အခုချိန်ကစပြီး ပန်ယောင် စိတ်တိုင်း ကျဖြစ်နိုင်အောင် ကိုကို ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းပေးသွားမှာပါ”

“ပန်ယောင် သွားနိုင်ပါပြီ”

“ဝိုး”

ပန်ယောင်ဇော်ဆန္ဒအတိုင်း ကားပေါ်ကဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့သူ ကို တစ်ချက်နှုတ်မဆက်ဘဲ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက် ခဲ့သည်။

ဦးကျော်ရိုးမဆိုသည့်လူ ဘယ်လိုပုံစံဖြစ် ကျန်ရစ်သည်ကို သူမ စိတ်မဝင်စား။ ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်မျိုး ကြောင့် နင့်စို့နာကျင်နေ၏။

“တူ...တူ...တူ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ပြုခွင်းဝင်ရောက်လာသည့် ဖုန်းသံကြောင့် ဖုန်းယောင်ခေါ်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖြည့်ပုံပြီး ဖုန်းအားကြပ်ကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ ဇော်”

“ဆရာ”

ဆရာအသံနွေးနွေးကြောင့် ဖုန်းယောင်ရင်ထဲ ပို၍နာကျင်နင်းစိုက်ကာ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်သီသီရေလာ၏။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ ကိုယ်မရှိတုန်း ကြားရတဲ့သတင်းစကားတွေက သိပ်ကိုထူးခြားနေပါလား”

“ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်ကို တစ်ကွက်ထဲအလဲထိုးနိုင်တဲ့နည်းရှိမှရှိပါဦးမလားဗျာ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာပြိုင်ဘက်ကို တစ်ကွက်ထဲနဲ့ ဆရာအနိုင်ယူနိုင်မှာပါရှင်”

“တကယ်လား ဇော်ရယ်၊ တကယ်ပဲ ဇော်ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလားဗျာ”

“ဖုန်းယောင်စကားကို ဆရာ မယုံဘူးပေါ့”

“ဇော်ကို ကိုယ်ယုံပေမယ့် ကံကြမ္မာကိုတော့ ကိုယ်မယုံရဲဘူး ဇော်”

“ဆရာရယ်”

“ဖုန်းယောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာလိုကံကြမ္မာကို မယုံရဲ

ခံတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ဇော်”

“တချို့ ကံကြမ္မာတွေကိုတော့ ဖုန်းယောင်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးကြည့်ချင်တယ်”

“ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးချင်တာပဲ၊ ဟုတ်လားဇော်၊ ဘယ်လို ကံကြမ္မာတွေကို ဇော်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးကြည့်ချင်တာလဲဆိုတာ ဆရာ မသိရဘူးလားဗျာ”

“သိရပါတယ် ဆရာ၊ ဖုန်းယောင် ကံကြမ္မာစက်ဝိုင်းထဲမှာ ဆရာကိုယ်တိုင်ပါနေတာပဲ”

“ဇော်”

“ပြောပါဆရာ”

“ကိုယ် အခုပဲ ဇော်နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ဇော် အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဖုန်းယောင် လမ်းပေါ်မှာဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အခုဇော်ရှိတဲ့နေရာကို ကိုယ့်ကိုပြော၊ အနီးဆုံးနေရာမှာ ကိုယ်နဲ့ဇော် ဆုံကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

လူရှင်း၍ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်မည့်နေရာ တစ်နေရာကို ဆရာက ရွေးချယ်သဖြင့် ဖုန်းယောင်ခေါ် ကျေနပ်စွာ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

အခုချိန်မှာ ဖုန်းယောင်ရင်ထဲက စကားလုံးတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှာ ရင်ဖွင့်ပစ်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဖုန်းယောင်ခေါ်

ဆိုသည့် သူမနှင့် ဦးကျော်ရိုးမတို့ အကြောင်း ကောင်းစွာသိထားသည့် ဆရာလိုလူတစ်ယောက်ထံမှာ ဖြစ်ပါသည်။

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်နှင့် လှပသောဥယျာဉ်လေးအတွင်းမှာ ရေကန်ငယ်လေးကို ငေးခနဲကြည့်ဖြစ်သည်။

အသွေးအရောင်စုံ ရွှေငါးလှလှတွေက ကြည်လင်သော ရေကန်ငယ်အတွင်း လွတ်လပ်ပျော်မြူးစွာ ကူးခတ်နေပုံက ချစ်စရာ။

“ကိုယ့်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သေချာ ပြန်စဉ်းစားစေချင်တယ် ဇော်”

ပန်ယောင်ဇော် အကြည့်တွေက ဆရာမျက်ဝန်းအစုံရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဆရာအကြည့်နှင့် အကြင်နာများစွာပျော်ဝင်နေသော ဆရာလေသံထဲမှာ ပန်ယောင်ဇော် သက်ပြင်းချသံ တိုးတိတ်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဆရာက ပန်ယောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မသေချာဘူး ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဇော်၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပန်ယောင်အတွက် နောင်တရစရာများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ပန်ယောင်ဘဝမှာ နောင်တဆိုတာ အခုလည်းမရှိဘူး၊ နောင်ကိုလည်း ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆရာယုံပါ၊ တစ်ခုပဲ ပန်ယောင်အတွက် ပန်ယောင် စိုးရိမ်တယ်”

“ဘာ့ကိုစိုးရိမ်တာလဲ ဇော်”

“ပန်ယောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ နောင်တရနေမှာကိုလေ”

“ဇော်”

ဆရာက စားပွဲပေါ်ရှိနေသည့် ပန်ယောင်ဇော် လက်က လေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“ကိုယ် ဇော်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သိရဲ့နဲ့ကွယ်”

“ဇော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ နောင်တ ဆိုတာရှိမလာပါဘူးဗျာ”

“ဇော်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

“ကိုယ်ကသာ ဇော်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါဇော်ရယ်”

ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတို့ ရွှန်းရွှန်းလက်နေသော ဆရာ မျက်လုံးအကြည့်များကြောင့် ပန်ယောင်ဇော် မျက်လွှာချအကြည့်လွှဲ လိုက်၏။

“ဇော်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်နော်”

ဆရာအမေးကို ပန်ယောင်ဇော် မဖြေနိုင်။ နူးညံ့ရွှန်းလက်သော ဆရာအကြည့်များမှ ဖယ်ခွာ၍ သူမလက်ကလေးကို ဆရာ လက်များဆီမှ အသာရုန်းဖယ်လိုက်မိသည်။

ဆရာက မလွှတ်။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလား ဇော်”

“ဆရာကို ပန်ယောင် စိတ်မဆိုးပါဘူးဆရာ၊ ပန်ယောင်ကိုယ် ပန်ယောင်ပဲ စိတ်ဆိုးမိတာပါ”

မှန်သောစကားကို ဆိုဖြစ်သည်။

“ပန်ယောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ”

“ဘာအတွက်လဲ ဇော်”

“ဆရာမေးတဲ့မေးခွန်းကို ပန်ယောင် မဖြေနိုင်တဲ့အတွက်ပါ”

“ဆောရီး ဇော်၊ ကိုယ်မှားသွားတယ်”

“ဆရာမမှားပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာကို ပန်ယောင် နားလည်ပါတယ်၊ မှားနေတာက ပန်ယောင်ပါ၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်သာကြည့်ပြီး ဆရာဘက်ကခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်လိုက်မိဘူး”

“ပန်ယောင် တော်တော်အတ္တကြီးတာပဲနော် ဆရာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ကသာ ဆန္ဒစောသွားမိတာပါ၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဇော်၊ အခုချိန်မှာ ဇော် ဘယ်လောက် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိသင့်တာပဲ”

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဇော်စိတ်ထဲ ဘာမှမထားနဲ့ ဟုတ်လား”

ဆရာရယ်။ ဆရာအတွက် ပန်ယောင်ရင်ထဲ မကောင်းပါ။ ဆရာဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ပန်ယောင်ဘက်က လိုက်ဖြစ်မပေးနိုင်သည်မှတစ်ပါး။

* * *

အခန်း (၂၄)

အကြီးအကျယ်အခမ်းနားဆုံး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်လာစေရန် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင် စီစဉ်ညွှန်ကြားလှုပ်ရှားနေသူက မမောနိုင်မပန်းနိုင်။

တွေးလိုက်တိုင်း အချစ်ရဆုံးချစ်သူကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတော့မှာပါလားဆိုသည့်အသိက ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများဖြင့် ရင်သိမ့်သိမ့်ခါသွားမြဲဖြစ်သည်။

ချစ်လိုက်ရတာ ကိုကိုအချစ်ရယ်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်တော့ လောက်အောင် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုကြီးအဖြစ် သိမှားလည်ခဲ့ရချိန် တွေထဲက ချစ်သူကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းမှာ အဘယ်မျှ ကံကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းနေသူမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိ။ အပြစ်ကြီး ကျူးလွန်ခဲ့သူက ကျော်ရိုးမဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင်သာ။

အချစ်မြတ်နိုးဆုံး ချစ်ရသူနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရပေမယ့် ကျော်ရိုးမကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာတွေအနာတရနှင့် အချစ်ရေးမှာ နုလန်မထူနိုင်ခဲ့ပါ။

အကျည်းတန်ဆုံး၊ လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အတိတ်က

အရိပ်တစ်ခုလို လိုက်ပါခြောက်လှန့်လျက်။ အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း၊
ပန်ယောင်ဆိုသည့် ချစ်ရသူကိုသာ တမ်းတလွမ်းဆွတ်စိတ်တွေနှင့်
သတိရနေခဲ့ရသည့် အချိန်နာရီများစွာ။

ဒါတွေကို ပန်ယောင်လေး နားလည်အောင် ကျော်ရိုးမ
ပြောပြခွင့်မရှိ။ ပြောပြ၍လည်း ပန်ယောင်ဇော်ဆိုသည့် ချစ်ရသူက
ယုံကြည်လက်ခံမည်မထင်။ ယုံကြည်နိုင်လောက်စရာကလည်း ရှိမှ
မရှိပဲကိုး။

ကိုကို သိပ်ကိုများခဲ့မိတယ် အချစ်ရယ်။ အဲဒီအမှားတွေ
အတွက် ကိုကိုအချစ်ကို ပြန်ပေးဆပ်ပါရစေကွယ်။

နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးမှာ အခြေချနေထိုင်လျှင် အချစ်
ဆုံးသူကို မေတ္တာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျော်ရိုးမ ထင်ခဲ့သည်။ အလွမ်း
ကို အနာနှင့်ဖြေလျှင် ပြေလိမ့်မည်ဆိုသည့် အတွေးနှင့်ပါ။

မိန်းမလှလေးတွေ ထည်လဲတွဲသည်။ ရင်ထဲက ဘာခံစား
ချက်မှမပါဘဲ ရည်းစားထည်လဲတွဲသည်။ ပန်ယောင်ဇော်ဆိုသည့်
ချစ်ရသူကို အစားထိုးကုသခြင်းတွေနှင့် မေ့ပစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု
ထင်သမျှ အားလုံးလွှဲခဲ့သည်။

ပန်ယောင်ဆိုသည့် အတွေးတစ်စ ရောက်လာတာနှင့်
ကျော်ရိုးမ အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်သွားရသည့် အချိန်တွေ။

မေ့လို့မှမရခဲ့ဘဲ ကလေးရယ်။

ပန်ယောင်ဇော်ဆိုတာ ကိုကိုအသက်။ ကိုကိုအသည်းနှလုံး။

ပန်ယောင်မရှိတော့သည့်ဘဝမှာ ကျော်ရိုးမဘဝလည်း
အစရှာမရအောင် ပျောက်ခဲ့သည်။

အပျော်ဆိုတာ လုံးဝမရှိ။

အချစ်မရှိတော့ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အလွမ်းတွေ
ပျဉ်းနေတော့ အကျည်းတန်မှုတွေနှင့်။

အဖြစ်မှန်သိပြီးနောက်မှာ အချစ်ဆုံးရှိရာ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့
သည်။ သူ့အမှားအတွက် ကြီးလေးသောအပြစ်ဒဏ်က အချစ်ဆုံး
စံ အမုန်းကျိန်စာဖြစ်သည်။

ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိထားနှင့်၍ ကျော်ရိုးမဘက်
က ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားနေသည့်ကြားက ရင်ထဲအသည်းထဲ
အခဲရခက်ခက် နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ရက်ဆက်ကြုံရ၏။

ကျော်ရိုးမဆိုတာ တကယ့်ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက်
ပါ။ ဒီလိုလူကတောင် ချစ်သူအမုန်း၊ အချစ်၏ဥပေက္ခာ စိမ်းကား
နိုင်သမျှ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် လူးနေအောင်ခံနေရလျှင် ပန်ယောင်
ဇော်ဆိုသည့် ချစ်သူ၏ အသည်းနုနုတွင် ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်
နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသလို ချစ်သူလေးကို ပို၍စာနာသနားစိတ်ဖြင့်
အဆုံးမရှိ ကြင်နာမြတ်နိုးခြင်း အချစ်မိုးတွေရွာမိသည်။

သူ့အသက်အရွယ်၊ အရှက်တွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ငဲ့ကွက်
မနေနိုင်တော့။ ချစ်သူကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆို ကျော်ရိုးမဆို
တာ အချိန်နာရီ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဆိုတာမျိုး။

တကယ် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် လူငယ်လေး
တစ်ယောက်လို ရူးရူးမိုက်မိုက် ထင်ရာလုပ်ခဲ့သူ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒါတွေအားလုံးဟာ ပန်ယောင်ဇော်ဆို

www.burmeseclassic.com

သည့် အချစ်ဆုံးထံမှာ သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကြီးအတွက် ပေးဆပ်ခြင်းဆိုလည်းမမှား။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျော်ရိုးမ ကြိုးစားမှုတို့ အရာထင်ခဲ့သည်။ သူ့အသည်းနှလုံးနှင့်ထပ်တူ မြတ်နိုးသော ချစ်ရသူကို သူပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ကျော်ရိုးမကို လက်ထပ်ပါတော့မည်ဟု ပန်ယောင်ဇော် ကိုယ်တိုင် ကတိစကားဆိုလာသည့်နေ့က ကျော်ရိုးမ ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်ဝဲသည့်အထိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခဲ့၏။

အခု အချစ်ဆုံးနှင့်လက်ထပ်ရမည့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကျော်ရိုးမ၏ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများ အကူအညီဖြင့် သူ့စိတ်ကြိုက် အခမ်းအနားအကြီးကျယ်ဆုံး။ အလှပဆုံး ဒီဇိုင်းဆွဲနှင့် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန်စီစဉ်နေသည်။

မင်္ဂလာဖိတ်စာ၊ သတို့သားသတို့သမီး ဝတ်စုံကအစ မင်္ဂလာအခန်းအနားပစ္စည်းတွေအားလုံး နိုင်ငံခြားက တိုက်ရိုက်မှာယူပြင်ဆင်စေသည်။

တစ်ခါက လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် မရလိုက်သော မင်္ဂလာဦးချစ်အိပ်မက်က အခုချိန်မှာ ကျော်ရိုးမမျက်လုံးရှေ့တွင် ခန့်ပေါ်ပေါက်နေရာယူလာသည်။

အပျော်ဆုံးလူသားပင် ကျော်ရိုးမပါ။ အပျော်ကို မှီနိုင်မည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ... ကျော်ရိုးမ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်နေတော့မှာလား၊ မင်းဇနီးလောင်းကို မခေါ်တော့

ဘူးလား”

“သူ့အံ့ဩသွားအောင် တမင်မခေါ်တာကွ၊ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကြမှ ငါ့စိတ်ကူးတွေကို သူမြင်ပြီး အရမ်းပျော်သွားအောင်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ မင်းဇနီးလောင်းကို ငါတို့လည်း မြင်ဖူးအောင် တစ်ခါလောက်ခေါ်ပြီး စိတ်ဆက်ပေးဦး”

“ဒီမှာမဆုံချင်လည်း တခြားတစ်နေရာရာပေါ့၊ မင်းအိမ်မှာ ဆိုလည်း ဖြစ်တာပဲ”

“အေးပါ၊ ငါစီစဉ်လိုက်မယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ပန်ယောင်ဇော်နဲ့ သူ့ကြားမှာ အမှန်းစည်းခြားထားဆဲဆိုတာကို ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင်သာ သိနားလည်နိုင်ပါသည်။

သူ့အတင်းအကြပ်ပူဆာလို့ ပန်ယောင်ဇော်ထံမှ လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပေမယ့် သူမနဲ့ ကျော်ရိုးမကြားက အခြေအနေက သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ မျှော်လင့်ထားသူလို...

အချစ်မှာ အရူးအမူးပျော်ငြိမ်း အင်မတန်ကြီးကျယ်ခန့်နားစွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် မင်္ဂလာပွဲမှာ တက်ကြွစွာ ပျော်ပျော်ကြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲသူတွေထဲ ပန်ယောင်ဇော်ဆိုသည့် ချစ်သူကမပါ။

မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ပွဲအဖြစ်ထက် ဘာတစ်ခုကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ အားလုံး ဦးကျော်ရိုးမ သဘောကျ စီစဉ်ပါဆိုတာနှင့် တစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ကျပြီး စီစဉ်နေရသူအဖြစ်ကို မည်သူမှ စာနာနားလည်နိုင်မည်မဟုတ်။

စာနာနားလည်နိုင်အောင်လည်း ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်းပြ

နေလို့လည်းမဖြစ်။ ကျော်ရိုးမတို့လက်ထပ်ပြီး နေမည့်အိမ်ကအစ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေအဆုံး အားလုံး ကျော်ရိုးမ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။

ပန်ယောင်ဇော်အတွက် သတို့သမီးဝတ်စုံကို ပန်ယောင်အိမ်မှာ အစမ်းဝတ်ကြည့်သည့်အထိ အားလုံးအဆင်ပြေသည်။ လက်ခံပြီး ဝတ်ကြည့်သည့် သိပ်လှသည့်သတို့သမီးလှလှလေးက အဖြူရောင် မင်္ဂလာသတို့သမီးဝတ်စုံထဲမှာ ပန်းနုရောင်လက်ဖြာ ဝင်းဝါနေပုံက ကျော်ရိုးမ အသည်းထဲ စွဲကျန်ရစ်၏။

“သီးသန့်ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်မထိုးချင်ဘူး၊ အဲဒီနေ့ကြမှပဲ မင်္ဂလာပွဲနဲ့အတူ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးမယ်”

“ပန်ယောင်သဘောပါဗျာ”

ချစ်သူအလိုကျ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်သည်။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်နေချိန်တစ်လျှောက်လုံး နေ့တိုင်း ပန်ယောင်ဇော်အိမ်ကို ကျော်ရိုးမရောက်သည်။

တစ်နေ့လုပ်ခဲ့သမျှ သူ့အစီအစဉ်တွေကို ပြောကြသည်။ ပန်ယောင်ဇော်က သူဘာပြောပြော စာဖတ်မပျက်။ သိုးမွေးထိုးမပျက်။ နားထောင်သည်။ ကောင်းသည်ဆိုသည် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြော။ ဆွေးနွေးဝေဖန်ခြင်းလည်း မပြု။

ရက်ကပ်ပြီးမှ ဖိတ်စာတွေအားလုံး ဝေလိုက်သည်။ ကျော်ရိုးမနှင့် ဒေါက်တာပန်ယောင်ဇော်တို့ လက်ထပ်မည့်သတင်းက နှစ်ဘက်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တောမီးပမာပျံ့နှံ့သွားသည်။

♦ ♦ ♦

အခန်း (၂၅)

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း။

ဒေါက်တာမင်းဒွန်းနှင့် ဒေါက်တာပန်ယောင်ဇော်။

ကျော်ရိုးမ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ လက်ထဲက သတင်းစာ လွှတ်ကျပြီးလေနှင့်အတူ ပျံ့ပျံ့လွင့်သွားချိန်မှာ ဆူညံလှသည့် ဖုန်းသံတွေက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဖြိုခွင်းသွားသည်။

သူ ဘယ်ဖုန်းကိုမှ မကိုင်ပါ။

မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိနေသည့် လှပစွာထုပ်ဝိုးထားသည့် အထုပ်လေးကိုသာ တုန်ရီသောလက်အစုံဖြင့် ဖြည်းဖြည်းခြင်း ဖွင့်ဖောက်လိုက်၏။

“ကင်”

အထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည်က ရတနာသေတ္တာလေးတစ်ခု နှင့် စာတစ်စောင်။ ကျော်ရိုးမ အသည်းနှလုံးတွေ ဖျက်ခနဲ ကြေကွဲသွားကာ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာ၏။

“ပန်ယောင်ရယ်”

လက်ရာမပျက် သိမ်းထားခဲ့သော တစ်ချိန်က ကျော်ရိုးမ

ပိုင် ရတနာပစ္စည်းများစွာ ပါဝင်သည့် သေတ္တာငယ်လေးတစ်ခုနှင့် စာချုပ်စာတမ်းများ။

ဒီလောက်ဆို ကျော်ရိုးမ သူ့အခြေအနေအားလုံးကို လွယ်ကူရိုးရှင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်လိုက်ပါပြီ။

အတိတ်ကာလတစ်ခုတုန်းက ဒီပစ္စည်းတွေကို ယန်ယောင် ဇော်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်နာမူလျော်ကြေးအဖြစ် ပေးခဲ့ပြီး သူမနုလုံးသားကိုရော ဘဝကိုပါ ရက်စက်စွာနင်းချေခဲ့ ဘူးသည်ပဲ။

အဖြူရောင်စာအိတ်ကို သူဖွင့်ဖောက်လိုက်တော့ ညီညာ လှပသည့် ယန်ယောင်ဇော် လက်ရေးလေးတွေ ထင်းခနဲပေါ်လာ သည်။

ဦးကျော်ရိုးမ

တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက နုနုငယ်ငယ် မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးဖြတ်လဲလှယ်ပြီး ဘဝပျက်မတတ် ခံစားခဲ့ရသူကို သဘောထားကြီးစွာ ပေးခဲ့တဲ့ လျော်ကြေးအတိုင်း ရှင့်ကို ယန်ယောင် ပြန်ပေးခဲ့ပါပြီ။

အခုချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဆိုးရွားခါးသီးလှ တဲ့ အတိတ်က ပုံရိပ်အတိုင်း ရှင်ပြန်ခံစားလိုက်ရတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ယန်ယောင်ဇော်

စာအဆုံးမှာ စာရွက်ကလေးကို တစ်စစီဆုတ်ဖြုတ်လုံးခြေ ခြင်းမပြုဘဲ သပ်ရပ်စွာခေါက်၍ စာအိတ်လေးထဲ လက်ရာမပျက်

ကျော်ရိုးမကိုယ်တိုင် ပြန်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ဒါ ကိုယ့်အတွက် ယန်ယောင်ကိုယ်တိုင် ပေးအပ်လိုက်တဲ့ ယိုက်တန်တဲ့အပြစ်အဖြစ် ကိုကို ကျေနပ်စွာ ခံယူပါတယ်ကလေး ရယ်။

ယန်ယောင်ကျေနပ်ရင် ကိုတို့လည်း ကျေနပ်ပါတယ်။

“တိ...တိ”

“တိ”

ကားတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကျော်ရိုးမအိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ အားလုံး ကျော်ရိုးမ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း လူရင်း တွေချည်းဖြစ်၍ မင်္ဂလာပွဲသို့ တက်ရောက်ဆင်နွှဲရန် အသင့်ပြင်ဆင် လာသည့် တောက်ပြောင်သားနားသော ပွဲတက်ဝတ်စုံကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကျော်ရိုးမ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲကွာ၊ အခု မင်းမင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သမီးမရှိဘဲ ဘယ်လိုဆက်လုပ်မှာလဲ”

“မင်းဖိတ်ထားတဲ့လူတွေလည်း မင်းမင်္ဂလာပွဲကို ရောက် လာနေကြပြီ”

“အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်ပါ”

“ဘာ”

“ဟေ”

“မင်းတို့အားလုံး ငါ့ကိုယ်စား ကြည့်စီစဉ်လိုက်တော့

ကွာ”

“ငါသွားမယ်”

မင်္ဂလာဝတ်စုံဖြင့် ကားပေါ်တက်သွားသူကို အားလုံး
ဝိုင်းကြောင်ကြည့်နေချိန်မှာ ကျော်ရိုးမကားက နေရာက ဝေါခနဲ
ပြေးထွက်သွား၏။

“ဟိတ်ကောင် ကျော်ရိုးမ”

“ကျော်ရိုးမ”

ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ အားလုံးရှေ့မှာပင်
ကျော်ရိုးမကားက မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားသည်။

* * *

အခန်း (၂၆)

“ပန်ယောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

တိုးတိတ်စွာ တောင်းပန်စကားဆိုမိ၏။

“ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုရင်ရော”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့်က ရှုန်းလက်နေ၏။

“ဆရာပေးတဲ့အပြစ်ကိုပဲ ပန်ယောင် ကျေနပ်စွာခံယူပါ
မယ်ဆရာရယ်၊ တကယ်တော့ ပန်ယောင်ခေါ်ဆိုတာ ဆရာလို
လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့သူတစ်ယောက်
ပါရှင်”

“ထိုက်တန်အောင်မှ မခံယူချင်ဘဲ”

အဖျားခတ်၍ တုန်ခါသွားသော ပန်ယောင်ခေါ်အသံကို
ဆရာက မကြားလိုက်ဟန်ဖြင့် ရယ်ရယ်မောမော အပြုံးမပျက်
စကားဆိုနိုင်နေသေးပေမယ့် ပန်ယောင်ခေါ်ကိုယ်တိုင်ကဖြင့် ဆရာလို
ဟန်ဆောင်မကောင်းသူပီသစွာ မျက်နှာဖျက်လျက် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေ
ပါသည်။

“အခု ကျေနပ်သွားပြီလား”

“ဆရာ”

“နောက်ထပ် ဘယ်လောက်အချိန်ကြာအောင် စောင့်ရမှာလဲဆိုတာပဲပြော၊ နောက်တစ်ခါ လူကိုခုတ်လုပ်ပြီး အသုံးချတာမျိုး မခံနိုင်ဘူး၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တွေလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

“တစ်ခါထဲ အပိုင်သိမ်းလိုက်ခွင့်ရမှ ကူညီနိုင်မယ်” ဆရာရယ်။

ပန်ယောင်ဇော် ပါးပြင်နုပေါ် မျက်ရည်ဥတွေ လိပ်ဆင်းကြွေကျလာသည့်အထိ ဆရာချစ်မေတ္တာ၏ နက်ရှိုင်းလေးနက်မှု အတိုင်းအတာကို စာနာနားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ဆရာရယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက လုပ်ယူဖန်တီးလို့မှမရဘဲ။

ဆရာဟာ ပန်ယောင်အတွက် အကောင်းဆုံးလက်တွဲဖော်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ ဆရာကို ဘာလို့များ ပန်ယောင် မချစ်နိုင်ရတာပါလဲ။

“မျက်ရည်တွေနဲ့ အနိုင်ယူဖို့မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ကိုယ် ဇော်မျက်ရည်ကျတာကို မခံနိုင်ဘူး”

“တိတ်...မငိုနဲ့”

ဆရာပြောမှ ပန်ယောင် ပိုငိုမိသည်။

“ကြည့်စမ်း မငိုနဲ့ဆိုမှ ပိုငိုနေပြန်ပြီ၊ ပြောမရရင် ဇော်ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သုတ်ပေးလိုက်မှာနော်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“ဆရာရယ်”

“ဇော်”

ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတွေကို ပန်ယောင် ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မထားချင်တော့ပါ။ ဆရာရင်ခွင်မှာ ပန်ယောင်ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုမိသည်။

ဦးကျော်ရိုးမကို ပန်ယောင် ခံစားစေသလို တုံ့ပြန်ခံစားစေပေမယ့် ပန်ယောင်ရင်ထဲ မပျော်ပါ။

စိတ်ဆင်းရဲရတာ ဝမ်းနည်းရတာသာ ပိုပါသည်။ ဆရာအပေါ်မှာလည်း ပန်ယောင်ဘက်က မပြတ်သားနိုင်ခြင်းကိုလည်း ပန်ယောင်ကိုယ် ပန်ယောင် သဘောမတွေ့။ ဝမ်းနည်းရတာလည်း ပါသည်။

ဆရာကို ပန်ယောင်အတွက် အသုံးချရုံသက်သက်ဖြင့် ဆရာစေတနာမေတ္တာကို ဇော်ကားသလိုဖြစ်ရတာကိုလည်း ပန်ယောင် ရင်ထဲ နာလှသည်။

စေခွဲရခက်သော ပန်ယောင်စိတ်ကို ပန်ယောင်ကိုယ်တိုင် နားမလည်လေ ဆရာရင်ခွင်မှာ ပိုတိုး၍ ငိုမိလေဖြစ်ရသူဖြစ်ပါသည်။

“မငိုနဲ့တော့ ဇော်ရယ်”

“ဇော်ငိုနေတာမြင်တော့ ကိုယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ အခုဇော် ဝမ်းနည်းနေတာ ဦးကျော်ရိုးမအတွက်ဆိုရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဇော်ကို သူရှိတဲ့နေရာအရောက် လိုက်ပို့ပေးပါရစေကွယ်”

ပန်ယောင်အကြည့်တွေ ဖျတ်ခနဲ ဆရာထံရောက်သွားသည်။ ဆရာအသံတွေ တုန်နေသလို ကြည်လဲ့သောဆရာမျက်ဝန်းအိမ်မှာ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သော ချစ်မေတ္တာအတိုင်းအဆကို မြင်လိုက်ရပြန်တော့ ပန်ယောင် ဦးခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါယမ်းမိပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း ပန်ယောင် မသွားဘူးဆရာ၊ ဦးကျော်ရိုးမ ဆီကို ပန်ယောင် တစ်သက် ဘယ်တော့မှပြန်မသွားတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဇော်၊ သူ့ကို ဇော် ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဆရာကို ပန်ယောင် မရက်စက်ချင်ဘူးဆရာ၊ သူ့ကို ပန်ယောင်ချစ်တယ်၊ ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူရင်ခွင်ဟာ ပန်ယောင် အတွက် စိတ်ကူးယဉ်စရာ ပန်းနုရောင်အချစ်အိပ်မက်လှလှလေး တွေ ပေးမယ့်ရင်ခွင် မဟုတ်ဘူးဆရာ”

“ပန်ယောင်အတွက် သူရင်ခွင်ဟာ အတ္တကြီးစွာရောက် လာခဲ့တဲ့ အနက်ရောင်ရင်ခွင်တစ်ခုပါ ဆရာရယ်၊ ဒါထက်မပိုပါ ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ရင်ခွင်ကရော”

“ဆရာ”

“ကိုယ်လည်းမညာချင်ဘူး ဇော်ရယ်၊ ဇော်ပြောသလို လက်ထပ်ပြီးမှလည်း ခွဲမနေနိုင်ဘူး၊ ဇော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဇော် စိတ်တိုင်းကျ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဘက် က ဇော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ဟန်မဆောင်ခဲ့တာကို ဇော်သိမှာပါဗျာ”

“ဆရာရယ်”

“ကိုယ့်ကိုလက်ခံပါတော့ ဇော်ရယ်၊ ဇော်နဲ့ကိုယ် ခွဲမနေ ချင်တော့ဘူး”

“ဇော်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“အိုကွယ်”

ပန်ယောင်ဇော် လက်ကလေးနှစ်ဘက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာသော ဆရာလက်များထဲမှ သူမလက်ကလေးများကို ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဆရာက မလွှတ်တော့ပါ။

“ဇော်”

“ဆရာ”

“ကိုယ်ပြောတာ ဇော် လက်ခံနိုင်ပါတယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ဆရာရယ်၊ ဇော် မသိတော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုတော့ ဇော်သိသေးတယ်မဟုတ်လား ဇော် ရယ်”

“အိုး...ဆရာ”

ရှက်လန့်တကြားလေး အော်လိုက်သော ပန်ယောင်ဇော် အသံလေးက အုပ်မိုးအပ်ကျလာသော ဆရာအနံ့မီးများအောက်မှာ တိုးတိတ်စွာ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“ပန်ယောင် မှားသွားပြီလားဆရာ”

“ဇော် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုထင်လား”

“ဟင့်အင်းဆရာ”

“ဒါဆို ဇော်ဆုံးဖြတ်တာမှန်လို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီဗျာ”

ပန်ယောင်ဇော် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆရာက သူလက်များ ဖြင့် လာထိသည်။ လှပသော ပန်ယောင်ဇော်မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အင်မတန်တိုးတိတ်သော

ညင်သာနူးညံ့ခြင်းများစွာ ပျော်ဝင်နေသော လေသံဖြင့်

“တစ်ခါတလေမှာ လူ့စိတ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလိုက်မမီ နိုင်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်တတ်တယ် ဇော်”

“အထူးသဖြင့် ဘယ်သူမှလိုက်မမီနိုင်တဲ့ နှလုံးသားရေးရာ နဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့အခါမှာပေါ့”

“ဆရာရယ်”

အင်အားပျော့နွဲ့စွာဖြင့် ဆရာရင်ခွင်မှာ ပန်ယောင်ဇော် မျက်နှာအပ်မိသည်။

တစ်ခါတလေမှာ လောကကြီးက ကိုယ်တိုင်ထင်မှတ် မထားတာတွေလည်းရှိသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အချိုးအကွေ့ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ကိုယ်ကချစ်ရသော ချစ်သူ၊ မြတ်နိုးသူက ကိုယ့်အပေါ်မှာ အမှန်တကယ် ကောင်းချင်မှကောင်းနိုင်မှာဖြစ်ပြီး ကိုယ်က မချစ်နိုင်တော့ပါ။ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဟု ယူဆထားသူထံမှ လည်း မျှော်လင့်မထားသော ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော ချစ်မေတ္တာ ရင်ခွင်အေးရိပ်ကို စစ်မှန်နွေးထွေးစွာ ရရှိနိုင်သည်မှာလည်း ပန်ယောင်ဇော် ကိုယ်တွေ့များစွာထဲက တစ်ခုဟုသာ ဆိုချင်ပါ သည်။

ချစ်သူတို့ ပျော်ရွှင်ကြည်လင်ပါစေ။

ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့်

ပြုလဲသွယ်